

KAJ KARLSSON

**OPERATION
NORDVIND**

ALDABERGR.SE

OPERATION NORDVIND

Köp boken här:

[Adlibris](#)

[Bokia](#)

[Bokus](#)

[Ord & Bok](#)

KAJ KARLSSON

OPERATION NORDVIND

alda bergr

människosläktets beskyddare

aldabergr.se

operationnordvind.se

facebook.operationnordvind.se

E-post: kaj@aldabergr.se

Twitter: @aldabergr

Omslag: Niklas Lindblad, Mystical Garden Design

Fotograf: Mattias Bardå

Sättning: Niclas Holmqvist

Stella Borealis

ISBN TRYCKT UTGÅVA 978-91-633-7321-3

ISBN E-BOK 978-91-633-7322-0

© Kaj Karlsson, 2011

Med hänsyn till det arbete som ständigt pågår och för att inte försvåra för operatörerna vid SOG eller polisens insatsstyrka att utföra sitt dagliga värv, har vissa detaljer kring tekniker, metoder, prestanda och materiel utelämnats eller förvanskats. Syftet är inte att uppnå helt korrekta detaljer på bekostnad av operatörernas säkerhet.

Prolog – åtta år tidigare

Han skulle aldrig glömma den söta lukten av brinnande människokött. Överallt låg kroppar utslängda i den upptrampade leran mellan skjulen och på kassavafälten intill. En del saknade armar eller ben medan andra skurits upp från magen genom bröstkorgen. Svart rök svepte in den omgivande djungeln och gjorde den tryckande luften ännu svårare att uthärda.

Gustav Sterner justerade kikarsiktet och lät härkorset följa kommandanten för den styrka som fått till uppgift att pacificera området. Majoren var mörkröd av blod hela vägen från axelklaffen till macheten i vänster hand. Lutad mot ett rostigt oljefat satt en äldre man, märkt av ärrbildningar, med en naken flicka i famnen som inte kunde ha varit mer än ett par veckor gammal. Hennes armar och ben trevade i luften.

Majoren betraktade dem ett ögonblick och högg sedan av mannens huvud med en distinkt rörelse. Det sjungande ljudet när machetens stål träffade oljefatet hördes tydligt.

”Fan! Ta den jäveln. Avstånd trehundrafemtio, vind rakt höger två.” Katarina Wallin målgav utan att tveka. Hon var Gustavs kollega vid Särskilda skyddsgruppen, SSG, sedan tre år tillbaka.

”Målet taget.”

Han anpassade andningen för ett skott och övervägde situationen. Deras order löd att enbart observera, men vem skulle få veta? De behövde båda en liten seger, hur obetydlig den än var i det stora hela. Hämnd för alla oskyldiga som råkat odla fel mark och inte kunde försvara sig.

Majoren grep barnet och kastade det ovanpå en hög med staplade, sönderbrända kroppar. Flickan skrek när hettan från elden förkollnade huden och tystnade först när kroppsfettet började smälta.

”Fy fan.” Utan att skjuta sänkte Gustav sin Dragunov, ett ryskt prickskyttevapen, och lutade pannan mot kolven av trä. I fjärran hördes sporadisk skottlossning. En oändlig trötthet kom över honom, som om ondskan till slut trängt ända in.

Han behövde kräkas.

Att inte kunna hjälpa och skydda de oskyldiga som behövde det mest fick kroppen att värka, som om varenda cell reagerade på övergreppen. Kunde han senare återvända hem och låtsas att allt var som vanligt? Blunda för de liv som varje dag slogs i spillror.

Omkring dem prasslade skogen av insekter och flugor ansatte dem ständigt. Gustav slog mot en mygga i nacken. *Ännu en sak att bata med den här kontinenten.*

En ny kolonn av fordon rullade in i byn, men till skillnad från milisens gamla GAZ-lastbilar var dessa av ett nyare datum. Mörkgröna Land Rover Defenders trängdes med svarta Mercedes Geländewagen på den sönderkörda ytan framför byns största byggnad.

”Heads up, vi har besök”, sa Katarina.

Gustav placerade kolven mot axeln och kikade åter genom siktet. Storväxta och snaggade män i klunga kring två personer med betydligt exklusivare klädsel talade sitt vanliga språk. ”VIP:are med eskort. Fan, de har till och med pressveck på kakiskjortorna. Inte en fläck.”

Flera dagars smuts och myggmedel låg i tjocka lager på huden och han kliade sig i hårbotten. Stridsselens remmar och fickor skavde och den begagnade syriska uniformen i tjock bomull klubbade fast på kroppen av svetten och fukten.

Vapen och utrustning kom från den lokala marknaden för att inte sticka ut och om de blev upptäckta skulle de försöka passera som legosoldater. Kängornas sulor var av samma typ som milisens och plåtklockan med den röda stjärnan var lika pålitlig som den president som för tillfället satt vid makten. Men här spelade tiden ändå ingen roll. Gustavs enda egna persedel var en svart SOG SEAL-kniv som hängde i bältet. Den var hans livförsäkring.

Katarina grymtade, fattade den digitala systemkameran som var försedd med teleobjektiv och knäppte ytterligare en serie bilder.

En av männen i kaki stannade intill ett hus med lerklädda väggar och tak av rostig, korrugerad plåt och såg sig sakta omkring, som för att njuta av alla intryck. Gustav noterade att mannen hade en onormal stelhet i ena skuldran när han sträckte på kroppen och att höger hand saknade pek- och långfingret.

I utkanten av byn dök en grupp soldater upp anförda av en officer. Mellan dem släpades en ung kvinna i en mönstrad azurblå klänning med broderier av guld. På huvudet bar hon en smaragdgrön kangas, den traditionella huvudbonaden som fortfarande användes på landsbygden.

Hennes fruktan uppfattades även utan kikarsikte eller teleobjektiv. ”Jävla manssvin.” Katarina greppade hårt om dolken i stridsselen.

Gustav tvivlade inte på var hon ville placera den. I den här delen av världen var det ett vanligt nöje att tortera och våldföra sig på kvinnor, gärna i grupp. Gravida fick även bröstet avskurna för att inte kunna ge barnen mat. De tursamma fick lindring i döden.

Kvinnan försökte slita sig fri, men pressades ner på ryggen och bands vid träpålar i en spretande ställning. Med vän hand skar mannen som saknade fingrar bort klänningen och exponerade hennes slanka kropp. Metodiskt lossade han kangasen och knöt den som strypsnara kring hennes hals.

Spasmer for genom kroppen och den mörka, svettiga huden glänste i solen.

Runt kvinnan placerade sig sju soldater som åskådare inför den föreställning som började. Katarina dokumenterade med skälvande händer hur mannen tryckte in olika avlänga föremål i anus och slida, det ena större och vassare än det andra, samtidigt som snaran drogs åt mer och mer runt kvinnans hals. Blod blandades med avföring på den bruna jorden.

Hennes skrik ekade över djungeln.

Gustav grep krampaktigt om vapnet och fick använda all viljestyrka till att inte förinta mannen med ett välriktat skott. Ett förtärande begär att rädda världen från dessa djävlar brann inom honom och fick ögonen att tåras.

Den mänskliga själen hade en förmåga att alltid tro på en väg ut, en räddning som lät en liten strimma av hopp lysa. Genom kikarsiktet tyckte han sig se hur hennes ögon släcktes när förtröstan ersattes av uppgivenheten hos någon som förstod att livet faktiskt tog slut.

När Gustav förberedde sig på att skjuta, först kvinnan för att stoppa lidandet och sedan hennes plågoande, lade Katarina en hand på hans axel och höll tillbaka impulsen.

Mannen verkade upphetsad av lidandet och njuta in i det sista. När han till slut ställde sig upp fanns enbart tillfredsställelse i hans hållning. Han lyfte sakta en pistol. Kvinnans bröstorg rörde sig i snabba, ytliga andetag.

Han kramade avtryckaren och skickade kulan rakt igenom hennes hjärna. Den gråaktiga vätskan absorberades av Afrikas törstiga jord, som så många gånger förr.

Först när mörkret omslöt dem packade Gustav och Katarina ihop sina saker och smög iväg som två skuggor i natten. En stor, ärrad måne hängde lågt på himlen, då och då skymd av rök från de eldar som fortfarande brann.

Över dem blickade miljarder stjärnor ner på en sargad kontinent.

1

Beethovens fjortonde pianosonat svepte över det mörka havet, snirk-lade sig upp mot himlen och omfamnade den väldiga månen. När den tredje satsens presto agitato var färdig hade Tarkhan Gakaevs män befriat motorbåten från sin tunga last och staplat lådorna av trä i en lång rad bredvid det gula huset. Lådorna var paketerade i hermetiskt tillsluten plast som skydd mot vätan under den långa färden över Östersjön.

Han plockade ut hörlurarna, stängde av musiken och vände sig till sin främsta trojänare. Timur Gochiyayev gjorde en ansats till honnör men kom på sig själv och bromsade rörelsen.

”Överste, allt klart för inspektion.”

Var gång Tarkhan såg sin gamle vän högg sorgen till. En del av hans storhet försvann samtidigt som handen, örat och ansiktet på vänster sida stympades. *Och glöden slocknade.* Alla bombmakare blev förr eller senare offer för sina egna skapelser.

”Tack. Glöm inte att vi från och med nu har lagt bort titlarna, min vän.”

Resten av den tio man starka gruppen höll sig på avstånd när han skar sönder plasten med en mattsvart kniv och kontrollerade innehållet, ett emballage åt gången.

Tjugo minuter senare reste han sig nöjd. Det var dags att resa vidare till ett annat hus på en mer isolerad plats som Martin, deras lokala samverkansman och *takfir*, hyrde åt dem. Han fäste håret i en hästsvans och log förväntansfullt mot Tarkhan, som en hund åt sin herre.

Bakom en fasad av att assimilera sig i västerländska samhällen levde dessa *Al Takfir wa al-Hijra* som *kufar* – otrogna – för att vid rätt tillfälle kunna utföra *Jihad* inifrån. Men Tarkhan litade inte på någon som inte stod för den han var.

”Chorosjije, bra. Lasta.”

Gruppens nyaste medlemmar högg in på lådorna. En av dem, en väldig algerier vid namn Fahd, greppade en avlång grönmålad låda som vägde minst etthundra kilo, placerade den under armen och gick iväg mot stadsjeeparna.

Fahd hade obstruerat ända sedan han anlände till gruppen och kunde bli ett problem framöver. *Men inte lika mycket som den här killen.* Tarkhan betraktade algerierns landsman, en obestämbar man med nötblå ögon och ett vagt leende. Halim höll sig ofta vid sidan av och Tarkhan fick aldrig grepp om hans drivkrafter – hans innersta var dolt och Tarkhan höll honom därför alltid utanför den innersta kretsen.

Men nu visste han.

Utan förvarning vecklade han ut en teleskopbatong med en snärtig handledsrörelse och slog Halim över knän och ansikte med kraft. Knäskålarna knakade när de krossades. Han föll till marken och försökte skrika ut smärtan, men fick bara fram ett stönande bakom en sönderslagen käke.

All verksamhet avstannade.

Timur och hans bror Mukhit var direkt framme och slet upp mannen på fötter vilket fick honom att kvida på nytt. De övriga i gruppen stirrade avvaktande på sin chef samtidigt som bröderna Gochiyayev utan frågor släpade iväg Halim till skogspartiet intill.

Mest ställd var Fahd, men förvåningen släppte snart. ”Vad i helvete!” Han tog tag om kragen på Tarkhans jacka i ett stryppgrepp med händer stora som tallrikar och lyfte upp honom från marken. Hans engelska gjorde inget för att dölja den Nordafrikanska uppväxten.

”Han är en förrädare”, sa Tarkhan lugnt utan att kämpa emot, och växlade även han över till gruppens arbetspråk.

Orden hejdade den algeriska jätten, men ingen verkade mer förvånad än den tredje och äldste nordafrikanen, Abou Bakr. Den läderartade

huden stramade när han spärrade upp ögonen mot Tarkhan som visade upp det krypterade meddelande han fått under resan dit.

Algerierna turades om att läsa och sjönk ihop i takt med att de tog till sig innehållet. Resten av gruppen gick iväg till den liggande Halim och tände varsin cigarett i väntan på fortsättningen, fortfarande utan att säga något.

”Jag tog honom under mitt beskydd”, sa Abou Bakr till Fahd med förtvivlan i blicken, ”jag bjöd in honom till mitt hem och förklarade Guds väg och belöning ...” Han tystnade. Läpparna rörde sig omärkligt när han läste böner med stöd av radbandet runt halsen, en kula i taget.

När nordafrikanerna anslöt till resten av gruppen i skogen fanns bara hat i deras hållning. Tarkhan gick sist och läste av gruppens reaktioner. Om någon svek under press eller inte accepterade hans beslut ville han veta det nu, innan operationen.

”Överste, låt mig ta den jäveln.”

Mukhit slutade diskutera med sin bror när Tarkhan närmade sig och pekade på Halim med en lång stilet.

”Nej, det är mitt ansvar.”

Tarkhan övervägde ett kort ögonblick att blåsa av operationen, men han hade inte lagt ner sex månader på att samla ihop en grupp, träna den köpa vapen och genomföra en riskabel infiltration där en bulgarisk gränsvakt fick plikta med livet bara för att se allting omintetgöras av en enda person, även om han var en förrädare som arbetade för israelerna eller någon västmakt.

Dessutom skulle han svika sin mentor och gå miste om andra halvan av de sexhundra tusen euro som skulle deponeras på hans konto i Zürich så fort uppdraget var avslutat.

Tarkhan studerade mannen samtidigt som han skruvade fast en ljuddämpare på den tjeckiska pistolen. Halim gjorde ingen ansats att be för sitt liv vilket gjorde Tarkhan besviken, men han kände igen stoiskheten hos en man som trodde på det han gjorde och tog konsekvenserna. Halim såg föraktfullt på Tarkhan när han höjde pistolen.

*

Enstaka segelbåtar skymtade i farleden mot Öja och värmen som funnits under dagen trängdes snabbt undan i kvällningen. Gustav huttrade i den kortärmade tröjan och tunna vindjackan, men satt ändå stilla i havskajaken och lät handen släpa i det kalla vattnet.

Ett svanpar gled längs en vägg av gulnad vass som snart skulle brytas av vinterns köld och till vänster, knappt synlig genom den glödfärgade vegetationen, kilade en räv fram med nosen mot marken.

Att paddla och tälta utanför Nynäshamn blev med tiden en nödvändighet. Då fick han distans till alla tankar som trängde sig på och kunde för en gångs skull sova ostört. Dessutom var det här han kände sig riktigt hemma, som om själen svängde i harmoni med de urgamla klipporna. Han hoppades att vågornas regelbundna slag mot klipporna och sjöfåglarnas rop skulle ge honom ro även denna gång.

Men så fort han vaknade fanns Emilia vid hans sida.

Trots att det gått över fem år sedan hennes begravning och hans efterföljande avsked som officer, kände han ibland hur hon drog handen genom hans hår eller lade en hand på hans arm. Saknaden fick skärgården att förlora något av sin lyster.

I området fanns tidigare fast kustartilleri som skyddade inloppen till Nynäshamn och på hans högra sida höjde sig Torös tornradar på en smal mast. Han skolkade från gymnasiet en dag för att kunna sitta på ett högt berg med utsikt mot en av pjäserna i Järflottabatteriet under en övning. Trots det långa avståndet var tryckvägen tydlig och eldkraften imponerande.

Han synade de omgivande landmassorna samtidigt som han lossade kapellet och urinerade i en avskuren PET-flaska som satt fastknuten i kajaken med ett snöre. Var hade fienden bästa läge för anfall? Var fanns det dolda grupperingsplatser? Om något hände, vad gjorde han och var fanns närmaste skydd? Beteendet satt i ryggmärgen och rutinen skänkte trygghet. Flaskan var nästan full när han tömde ut innehållet över sargen och gjorde fast kapellet.

Mörkret kröp allt närmare och han behövde hitta en lägerplats innan allt ljus försvunnit. Han häktade loss paddeln från hållaren och fortsatte vidare söderut. Vattnet påminde om kvicksilver i skymningsljuset

och i öster syntes redan månen vid horisonten, stor och guldskimrande i solens kvardröjande strålar. Himlen var molnfri och natten skulle bli kylig.

Tvärs över vattnet lyste det i fönstren hos ett långsmalt, gult trähus i en skyddad vik på Torö. Ljuset spillde ut genom rundade fönster, trängde undan en bit av mörkret och lade sig över en RIB som låg förtöjd vid en smal, utskjutande brygga av trä. Båten var av en större modell med två utombordare som måste ha kostat en mindre förmögenhet. Den hade inte funnits där under tidigare paddlingar.

Kajaken gled makligt med strömmen samtidigt som Gustav orörlig njöt av stillheten och lät blicken svepa fram och tillbaka. De enda ljuden kom från en flock ejdrar som simmade mot sina nattkvarter. Efter några minuter såg han en samling skuggor i skogen intill huset som rörde sig tillräckligt mycket för att uppfattas som levande. När han gled närmare såg han att det var människor och bilden kunde inte längre misstolkas.

En grupp i halvcirkel framför en hukande individ. En av dem siktade med ett mindre, avlångt föremål. I den stilla kvällen hördes bara tre korta puffanden och det metalliska ljudet av pistolens mekanism som rörde sig fram och tillbaka. Den hukande försvann.

Instinktivt famlade Gustav efter sitt vapen men insåg att han var både obeväpnad och oskyddad i en vitmålad kajak ute på öppet vatten. Såg han verkligen någon mördas? På den plats han vuxit upp? Tankarna rusade men avbröts av rop och flera skuggor rörde sig snabbt åt hans håll.

Gustav såg en man som tittade i någon form av kikare med en stor, rund anordning ovanpå och insåg ögonblicket senare att det var ett tredje okular – en bildförstärkare som mångdubblade det befintliga ljuset och gjorde det möjligt att se i mörker. Med månljuset och den stjärnklara himlen rädde det ingen tvekan om att han var upptäckt. Någon halkade på en klippa och föll hårt. Gustav hörde en grov mansröst och vad han förmodade var en svordom.

Han började paddla med full kraft bort från land, men kajaken var inte lastad för sprintlopp och snart värkte musklerna av mjölksyran.

Några utombordare startade och gick snabbt upp i varv – ljudet skar genom kvällen och våldförde sig på lugnet. Han behövde överge kajaken och söka skydd, men klipporna på den närmaste ön stupade rätt ner i vattnet och medgav ingen landstigning.

Motorljudet växte sig starkare samtidigt som han närmade sig nästa ö och några ögonblick senare ökade det till ett vrål när båten rundade klippön. Lanternorna reflekterades i vattnet och ett sökarljus flackade över vattenytan, hittade Gustav och badade honom i ett kallt, vitt sken.

Skit, hann han tänka innan båtens förstärkta kolfiberskrov ramade kajaken.

Helvetes satan!

Mörker omslöt Gustav och kylan från vattnet sköt upp i hjärnan som en blix. I samma stund som han förstod att han inte skulle komma undan tippade han kajaken och tryckte ifrån mot skrovet, rakt ner i djupet.

Ögonblicket senare kände han trycket från båtens skrov som svepte förbi och krossade kajaken av tunn glasfiber. Propellrarna passerade med ett kraftigt väsande från bladen.

En hopfällbar såg sjönk mot botten åtföljd av den utrustning som inte var förpackad i täta säckar. Båten närmade sig på nytt samtidigt som han kämpade för att hålla sig kvar under ytan och skar loss flytvästen med SOG SEAL-kniven som alltid hängde i bältet.

Syrebristen sprängde i lungorna och musklerna började domna av kylan. Instinktivt simmade han i en riktning där land borde finnas, men stressen gjorde att han förbrukade sitt sista syre. När han inte längre kunde hålla emot paniken tvingades han upp till ytan och kroppen sög girigt i sig luften.

Sökarljuset svepte över spillror av glasfiber och utrustning som flöt på ytan, men männens uppmärksamhet var riktad åt ett annat håll. Gustav tog några djupa andetag samtidigt som han hittade riktningen mot land. Därefter sjönk han ner under ytan på nytt och satte sig i rörelse, den här gången med armarna rakt fram och lugnare benrörelser.

Han simmade med slutna ögon, försökte räkna avstånd och hålla riktningen, men kölden gjorde det svårt att tänka och han fick kämpa mot den starka strömmen som förde honom med sig.

Tid och rum luckrades upp när nerkylningen blev svårare. Han förstod att det fanns en möjlighet att han inte skulle klara sig. Att det kalla vattnet skulle börja fylla lungorna och dra ner honom i djupet. Till slut orkade han inte hålla tillbaka tröttheten och fick svårt att kontrollera armar och ben. Då slog huvudet i något hårt och gjorde honom tillfälligt närvarande.

När han öppnade ögonen och såg klippor som övergick i land fick han förnyade krafter att släpa sig över de hala stenarna. Spasmer for genom kroppen när han stapplade upp från vattnet och genast kyldes ner av luften. Han höll armarna runt kroppen för att dämpa konvulsionerna. Dimman i huvudet tog gradvis över igen.

Snart skulle skakningarna minska och en dvala krypa sig på där han inte längre var medveten om vad som pågick, men hjärnan fortfarande autonomt gav order till musklerna. Innan det gick så långt var han tvungen att agera, annars skulle medvetlösheten ta över helt och han skulle frysa ihjäl.

Med sin sista viljestyrka tvingade han sig längre in i skogen för att skära till en bädd av granris och tända en eld, trots risken för upptäckt. Utan den skulle han inte överleva natten. Långt i fjärran såg han som i ett töcken sökarljuset röra sig fram och tillbaka, men kunde inte fokusera blicken eller känna något särskilt inför hotet.

Efter en lång stund satte båten rak kurs bort från platsen och ökade hastigheten. När motorljudet försvann i fjärran hade Gustav redan krupit ner bland riset och domnat bort.

2

”Tursam jävel, va?” sa en av poliserna när Gustav över en kopp hett kaffe berättade vad som hänt. Så fort de kastat loss och återgått till att köra båten förbarmade sig maskinisten över honom och plockade fram en nästan tom Lord Calvert och fyllde upp resten av muggen till kanten.

”Tack som fan.”

Gustav svalde blandningen i stora klunkar och lät vätskan riva i strupen. Maskinisten log och tog trappan upp till däck i dubbla kliv. Alkoholen och värmen ombord var välkommen och krafterna återvände gradvis när koffeinet gjorde sitt jobb.

Han hade vaknat under en vidbrättad tall i takt med gryningen. Det sista minnet var av en kall och våt sten i ett vattenbryn. I skrevet och armhålorna låg stenar som han måste ha hettat upp i den slocknade eldstaden intill för att få värme.

Efter att ha fått ordning på huvudet ställde han sig upp och såg sig omkring. Ön han siktade på under simningen missade han grovt. Istället befann han sig på Järflottas spets som sköt ut i havet likt en sista utpost i ytterskärgården. Om strömmen varit kraftigare skulle han ha missat land helt och kroppen inte återfunnits förrän den spolades upp i Tyskland eller Polen.

Sjöpolisen anlände ett par timmar senare. Vrakdelar från kajaken hade flutit ut mot farleden med strömmen och morgontidiga öringsfiskare larmade sjöräddningen. Polisen konstaterade att han blivit rammad, men någon kropp eller spår efter en avrättning fanns inte. Det

gula huset var igenbommat. En anmälan skrevs och de släppte sedan av honom på gästbryggan vid segelsällskapets klubbhus i Nynäshamn.

Gustav betraktade avmätt polisbåten när den lade ut och gled förbi kanotbryggan där hans fem år äldre bror Peter en sommardag i mitten av åttiotalet simmade ut bland båtarna i gästhamnen med Gustav i släptåg, båda i brandgula flytvästar. Vågorna hade kluckat mot båtarnas välvda skrov och västens remmar stramade hela tiden i grenen.

Tillsammans simmade de med en självklarhet mellan segelbåtarna, under bryggan och ut igen nedanför den största träbåt Gustav någonsett. Det skrovliga, tjärade skrovet höjde sig över deras guppande huvuden och försvann mot himlen.

De tog omvägar runt oljiga fläckar och höll sig i de röda bojarna, slemmiga av alger, när de nåddes av svallvågorna från passerande motorbåtar på väg till en egen badklippa någonstans i havsbandet. Sältan från havet blandade sig med bensinångorna.

”Kolla där då, Gustav!” Peter pekade mot en punkt på andra sidan viken. En dörr låg uppspolad på en liten stenstrand och med den under sig flöt de med benkraft förbi kallbadhuset ut mot Gårdsfjärden.

I den trafikerade farleden fick Gustav svårt att andas när svallen sköljde in över deras tillfälliga flotte. Båtarna passerade nära och han undrade om de syntes nere vid vattenytan.

”Hörru, har du sett så många svanar.”

Peter pekade mot en grupp klippor längre bort samtidigt som han lade han en arm om Gustav och drog honom närmare. Peter var oftast avståndstagande, men Gustav märkte att han alltid höll ett vakande öga.

Men det var i ett annat liv.

Gustav såg ut över viken en sista gång och följde sedan bryggan upp mot land, passerade det gråblå klubbhuset till parkeringen där hans Ford Ranger väntade. Trots tjugo år på nacken hade den mattsvarta pickupen fortfarande samma råa kraft under karossen. När han gick ner på knä för att plocka fram de gömda nycklarna från ett plåtfack under förarplatsen ringde varningsklockan i bakhuvudet.

Någonting stack ut från det normala.

Han ställde sig upp och skannade metodiskt av området bakom sig

utan att upptäcka något avvikande bland uppallade båtar, Volvobilar och förrådsbyggnader.

Samtidigt som han läste upp dörren sökte han av området på andra sidan bilen. Längst bort på den halvfyllda parkeringen stod en mörkblå Chevrolet Suburban. Nedanför det tonade fönstret på förarsidan låg en liten hög med cigarettfimpar och en glipa var tillräcklig för att förhindra uppkomsten av kondens inne i bilen under en nattlig bevakning.

Någon tillbringade tid. Väntade.

Det måste vara hans vänner från föregående kväll. Hur i helvete hade de hittat hit? Adrenalinet gjorde honom på helspänn och han tvingade sig att inte stirra.

Innan han öppnade bildörren undersökte han insidan efter försättsmineringar, men såg ingenting. Kanske var den preparerad på annat sätt? En bomb kopplad till startmotorn? Eller fartgivaren så att den sprängdes vid en viss hastighet? Eller efter ett visst avstånd? Fjärrstyrning? Var bilen riggad med en sändare?

Frägetecknen var lika många som alternativen och han hade själv planterat både det ena och det andra i sina dagar. Endast genom en noggrann undersökning kunde han säkerställa att bilen var ren, men det tog minst ett par timmar och väckte uppmärksamhet. Han måste i detalj belysa och studera underredet, motorrummet samt varenda skrymsle inne i kabinen och bagageutrymmet. Anordningar kunde även gömmas bland bilens elektronik.

Men de kunde inte rimligtvis veta vilket fordon som var hans. Han bestämde sig för en enklare variant, sökte genom bilens insida med blicken och hoppade sedan in. Efter någon sekunds tvekan blundade han och vred om startnyckeln. V6:an mullrade till liv.

Bilen gled längs den slingrande vägen intill vattnet. Enstaka båtar låg kvar vid flytbyggarna som sköt ut i Fagerviken mot de ansenliga trävillorna på andra sidan. De uppfördes i början av nittonhundratalet för att hårbärgera överklass och kungligheter som reste med den nylagda järnvägen till Havsbadet och Casinot. Vassen som gungade

i solen och träden med sina sprakande lövkronor lyckades inte lätta hans sinnesstämning.

När han passerade hamnen och avfarten till Gotlandsfärjan låg stadsjeepen fyra bilar bakom, hela tiden förskjuten i sida i förhållande till den övriga trafiken som om föraren ville ha visuell kontakt med målet. Gustav tände en Joya de Nicaragua, ökade farten och gjorde ett par omkörningar för att känna lite på motståndet. De kontrade och behöll avståndet.

Han undrade var deras vänner tagit vägen, den grupp han hade mött rymdes inte i en enda bil. Gustav sög på cigarren utan att släppa dem med blicken i backspeglarna. Vägen var fortsatt smal och han sjönk ner i det röda skinnsätet och anpassade farten till den omgivande trafiken. Så länge han inte var ensam på vägen vågade de förmodligen inte göra något, men han kontrollerade att ingen bil uppträdde onaturligt och var vaksam på varje omkörning.

Under tiden han lämnade Nynäshamn bakom sig och susade förbi Västerhaninges hästhagar och åkrar funderade han över det senaste dygnets händelser. Av en tillfällighet hade han blivit involverad med individer av utländskt påbrå som inte tvekade att döda.

Röken låg tung i bilen och när han öppnade fönstret fylldes kupén även av fartvinden och larmet från trafiken som tättnade närmare Stockholm. Stadsjeepen varierade skickligt avståndet i takt med motorvägens kurvatur så att Gustav aldrig försvann ur deras synfält.

Han behövde en handlingsplan men visste ingenting om vilka han hade emot sig eller hur deras agenda såg ut. Några bevis fanns inte heller. Men först behövde han ta hand om förföljarna.

I sista stund trängde han sig före en lastbil på avfarten mot Hökarängen, accelererade i den snäva kurvan och påbörjade den första i en serie undanmanövrar.

*

Katarina Wallin stegade över kullerstenarna på Bellmansgatan och öppnade porten till ett av de många artonhundratalshusen. En ung manlig receptionist, hjälpligt maskerad till Securitasvakt, glodde

halvhjärtat på hennes id-kort genom glaset och släppte in henne. Däremot ägnade han hennes kropp betydligt större uppmärksamhet och hon kände hans blick på väg till hissarna.

Hon valde fjärde våningen och lade i spegelväggen omedelbart märke till att de fina linjerna låg djupare än vanligt runt de rödsprängda ögonen. Sedan två veckor tillbaka slet hela gruppen med att följa Somaliaspåret och hon var bara hemma för att byta kläder och få några timmars sömn. Svaren undvek dem fortfarande.

Utanför hissarna fäste hon hjälpligt upp håret samtidigt som hon vände tvärt åt höger och sökte sig mot den bortre delen av huset. Trots den tidiga morgonen var våningsplanet fyllt av män och kvinnor i mörka kontorsuniformer i bås avgränsade av ljuddämpande skärmar. Klappret av fingrar mot tangentbord och surret från lågmälda samtal över dagens första kopp hördes i den instängda luften. Ingen ägnade henne någon uppmärksamhet. Efter trettio meter och ytterligare en högersväng stod hon framför en omärkt dörr.

Lysrören bländade henne när hon gick in i ett vitmålat rum och möttes av två uniformerade vakter, även de i svart kostym, vit skjorta och slips. Över deras bröst hängde kompakta FN Herstal P90 automatkarbiner med hög eldhastighet.

Utan att släppa beredskapen vid avtryckaren pekade en av dem på en anordning vid den bortre väggen. När hon placerade ansiktet i gummimasken startade en biometrisk kontroll som läste av hennes näthinna och registrerade frekvensmönstren i hjärnans alfavågor. En mild kvinnoröst bad henne sedan om en röstigenkänning och en kod.

”Katarina Wallin. Martin Urban Adam Tvåa Sexa Tvåa.”

En ny dörr öppnades och avslöjade ännu ett hisschakt. I en enkel panel av plast började knapparnas numrering med -2 och fortsatte sedan nedåt. Hon tryckte på -4 och for åtta våningar ner i underjorden.

Efter tjuugo sekunder öppnade sig hissörrarna mot en lång korridor och hon klev ut i ett bländande ljussken. Det var en kompensation för frånvaron av solljus och för att mildra intrycket av den bunker hon befann sig i, djupt nersprängd i Södermalms urberg. Huset byggdes om till stabsbunker efter andra världskriget för att användas

i försvaret av huvudstaden. Beslutet fattades på den tiden Stockholm fortfarande omgavs av skyttegravar, kulsprutenästen och taggtråd. Luftreningsanläggningens mer moderna biovapenfilter eliminerade effektivt alla dofter.

Korridoren kantades av rum varvat med större utrymmen som vilket kontor som helst, om det inte vore för frånvaron av glasväggar och namnskyltar, de konstant stängda dubbeldörrarna samt rum märkta med HEMLIGT MÖTE PÅGÅR. Cellindelningen var total.

Hon nickade åt bekanta ansikten, fångade en kopp java i förbifarten och tog den sista chokladkakan från Lions betallåda. Kaffemaskinen och den sunkiga smaken på drycken avslöjade att arbetsplatsen var statlig, sitt fina yttre till trots.

Ultima Capital arbetade officiellt med diskret kapitalförvaltning åt stora anonyma klienter och ägdes i sin tur av ett företag med intetsä-gande namn på Saint Kitts i Västindien. Den öppna verksamheten be-drevs ovan jord samtidigt som den egentliga höll till i bunkersystemet.

Företaget var en front för underrättelseverksamhet utanför de vanliga ramarna – och därmed utan de vanliga begränsningarna. Frågan om hur riksdagen skulle ställa sig till verksamheten, om man kände till den, var inget som bekymrade. Initialt kom finansieringen från den militära underrättelsetjänsten vars budget var ett under av mörkläggnings, men idag var de självfinansierade som vilket vinstdri-vande företag som helst.

De fångade upp och analyserade finansiella betalningsströmmar som passerade genom systemen hos myndigheter och aktörer på bank- och finansmarknader världen över. Med hjälp av filter baserade på erfaren-het och information, eller mer finmaskigt på enkla sökord, försökte de se vart pengarna tog vägen och för vilka ändamål de användes.

Arbetet var som att fiska där den kapten som visste att läsa havet och ekolodet lyckades bäst. Målet var att identifiera de fall där medlen härrörde från kriminalitet eller användes för att finansiera terrorism. Ofta gick de hand i hand. Eftersom Ultima Capital opererade utanför den vanliga myndighetsvärlden och inte existerade officiellt samar-be-tade de inte öppet med andra – inom eller utom landet.

Så de åkte snålskjuts istället.

Under Stockholm låg tiotals mil med tunnlar och kulvertar, många av dem aldrig utmärkta på en karta och sedan länge bortglömda. I en av dem löpte dedikerade optiska kablar som förmedlade krypterad datatrafik mellan militära underrättelse- och säkerhetstjänsten, Must, i Högkvarteret på Lidingövägen, Försvarets radioanstalt, FRA, på Lovön, regeringskansliet i Rosenbad och Säkerhetspolisen, Säpo, på Kungsholmen.

I samband med att en underentreprenör till Must:s IT-avdelning, med högsta säkerhetsskyddsklassning, fick i uppdrag att utföra reparationer av kablarna hade Ultima Capital en man på insidan. Hur säker en försvarsanläggning än ansågs vara släpptes alltid hantverkare och tekniker in – ofta utan mer än en pliktskyldig kontroll. För att infiltrera räckte det med en efterfrågad spetskompetens, ett rent brottsregister och svenskt medborgarskap.

En av deras yngre förmågor drog gladeligen på sig den gula overallen och gav sig in i berget för att montera en fjärsändare som skickade informationen vidare via ständigt nya proxyservrar så att spåret aldrig kunde följas till bunkern.

De satt helt enkelt och tjuvlyssnade.

Katarina passerade en grönmålad ståldörr tjock nog att stå emot tryckvägen från en kärnvapenexplosion samtidigt som Edvard Laajala, även kallad Den gode, klev ut i korridoren med blodsprängda ögon och det glesa håret på ända. Bakom honom löpte dussintals färgade kablar i buntar kopplade till serverhallens rackmonterade hårdvara från golv till tak, där all inkommande data automatiskt lagrades och dekrypterades.

”Tjena. Hur är vädret? Och vad är det för dag förresten?”

Han kliade sig på magen som spände ut tröjan, trots den generösa passformen.

”Har du fått sova?”

”Har inte lämnat Hålan på en vecka, tjejen börjar snart undra.”

Katarina stirrade ner i golvet och nickade. Jobbet krävde sin tribut.
”Men viker oss gör vi aldrig.”

Han log åt henne och vaggade vidare till ett rum intill där gruppens övriga två IT-assistenter satt, kallade Den onde och Den fule efter Sergio Leones film och vars plansch hängde på väggen bakom dem. De tillhörde eliten bland hackare, och i fallet med Den onde även bland crackare som gillade att bryta sig in i system av mindre etiska skäl. Edvard, som var lite äldre än de övriga, agerade som inofficiell chef.

Katarina öppnade dörren till sitt rum med ett passerkort, tände ljuset och stängde sedan både ytterdörren och den inre ljuddämpande ordentligt. Hon satte sig tungt i skrivbordsstolen och släppte i samma rörelse den mörkbruna portföljen på golvet.

Fåtöljen knarrade när hon lutade sig bakåt och smuttade på den svarta drycken. Ända sedan hon lämnade det militära livet hade hon arbetat med inhämtning och analys av underrättelser i någon form, först som analytiker hos den militära underrättelsetjänstens dolda verksamhet med fokus på OSS-området, där hon utvärderade de säkerhetspolitiska förhållandena.

När sedan Ultima Capital skapades två år senare såg hon chansen att få mer ansvar. Tjänsten gav intellektuell stimulans, men att leva med en fasad som karriärkvinna i finansbranschen tärde. Dess värderingar var inte hennes.

Hon tog av scarfen och slängde den på bordet. Ibland var det plågsamt att inte komma framåt, inte nå resultat eller aldrig se utfallet av alla långa timmar bakom kulisserna. Hon anade att Somaliafallet skulle gå samma väg och till slut lämnas orört i arkivet. Kanske borde hon ha satsat på civila studier istället och förkovrat sig i något helt annat. Litteratur. Samhälle. Eller bara filmvetenskap.

Hon föll in i de vanliga morgonrutinerna. Slet av skyddspapperet runt chokladen, aktiverade den ena datorn som var ansluten till internet och tillbringade sedan de kommande två timmarna med att läsa e-post, nyheter och annan öppen information. Till skillnad från många kollegor i de mer rumsrena underrättelseorganisationerna ansåg hon att öppna kanaler var guldgruvor att gräva i.

Analysarbetet vid tidningar som The Economist och Forbes, engagemanget hos grävande organisationer som Human Rights Watch

eller individer som journalister eller affärsmän med fokus på enskilda länder eller regioner skulle inte underskattas.

Det här var anledningen till att hon släpade sig ur sängen varje morgon, att med hjärnan som vapen göra skillnad i kampen mot världens alla antagonister. Men hon och kollegorna var ständigt efter och tvingades hela tiden jaga ikapp.

När hon skulle påbörja det tunga arbetet på den andra skyddade datorn med att sätta tändarna i den hemliga information som passerat genom kablarna under natten fick hon ett meddelande på skärmen. Gustav Sterner ville starta en chatt. Förvånad stirrade hon på det lilla fönstret. Ingen av dem hade hållit kontakten mer än sporadiskt under de senaste åren. Hon accepterade.

*

Gustav blickade ut över parken åtta våningar längre ner på andra sidan gatan. Blommorna hade för länge sedan krupit tillbaka under marken, och gräset gav ett urvattnat intryck trots solskenet.

Han lutade sig tillbaka i kontorsstolen och lade upp benen på skrivbordet. Han förväntades arbeta men kunde inte uppbåda tillräckligt med intresse. Det fanns viktigare problem att fokusera på och han förstod inte vad han egentligen gjorde här. Någon hade försökt döda honom, men istället för att hantera det problemet satt han och konstruerade en beräkningsmodell för leasing av infrastrukturinvesteringar.

Tack vare avledande manövrar via rondeller, skolgårdar och gångvägar i Högdalen, Rågsved och Örby lyckades han göra sig av med förföljarna. Men det var bara en tidsfråga innan de skulle hitta honom igen. Bilregistret var som de flesta andra databaser öppet för allmänheten. Kanske hade det redan skett. Han blev inte av med känslan att vara iakttagen.

Han plockade fram SOG SEAL-kniven, testade eggen mot nageln och drog fingertopparna över sågtänderna. Det japanska stålet var repat och nött, men kunde fortfarande skära igenom trä och senor med lätthet. Handtaget i räfflad, glasförstärkt nylon skänkte en trygghet som bara vapen kan göra.

Han höll den alltid slipad.

Ett hummande från korridoren fick Gustav att vrida på huvudet. Chefen stod och blängde med två prickar som ögon i ett uppsvällt ansikte. Blicken flackade mellan kniven och Gustav tills han med händerna på höften öppnade munnen för att säga något.

Gustav slängde igen dörren med en smäll och fortsatte med att pilla bort skräp under naglarna.

Pappskalle. Han hade inte mycket till övers för Mats, eller några andra chefer heller för den delen. Kontoret i det smutsgula tegelhuset vid S:t Eriksplan var som vanligt fullt av liv där alla skyndade fram och tillbaka, rädda för att visa sitt rätta jag. De gömde sig bakom vitskjortade fasader och mörka kostymer och vågade inte sticka ut hakan och avvika från normen. Livet handlade om nästa projekt, dyrare klocka, högre bonus och efternamnen i mobiltelefonens långa kontaktlista. Den som fogade sig bäst belönades med en karriär i pyramidspelet.

Gustav vågade avvika och hans popularitet hos det värenommerade konsultföretaget dalade i takt med att han vägrade låta sig formas och anpassas. Han förstod än idag inte varför han satsat tid och pengar i fyra år för att bli ekonom när han ändå bara betraktades som en produktionsresurs som utnyttjades. Det moderna samhällets dräng. Han behövde tankemässig frihet och rörlighet.

Han övervägde starkt att tända en cigarr men lade undan kniven och greppade tangentbordet istället och fokuserade på webbläsaren. BBC World News kablade återigen ut nyheter om fortsatta konflikter och övergrepp i Afrika och att Herrens befrielsearmé var på frammarsch i norra Uganda. Vissa tillstånd ändrades aldrig.

Ibland tyckte han att Afrika kunde lämnas åt sitt öde. Konflikterna upphörde aldrig och korrruptionen frodades. Så länge det fanns naturtillgångar, pengar att tjäna och status att få upprepade sig historien. Men någon behövde stå upp för dem som inte kunde skydda sig på egen hand.

Nyheter påminde honom om Katarina. Att hon hamnade i underhålletjänstens mörka garderober efter SSG förvånade honom inte. Hon var skarp och behövde alltid en större intellektuell utmaning än vad livet i Karlsborg erbjöd.

Han behövde få ventilera helgens händelser med någon som förstod

vad det innebar och som befann sig inne i systemet. Dessutom saknade han hennes sällskap. Hon förstod hur han tänkte och var ett bra bollplank.

Han letade fram hennes kontaktuppgifter.

Hon var online och han öppnade en chatt med Rollergirl32 via Skype. Sitt eget användarnamn, alda bergr, valde han efter dess fornnordiska betydelse ”människosläktets beskyddare”.

<alda bergr> Hej. Upptagen?

<Rollergirl32> Hej! Länge sen... inte farligt. Läget?

<alda bergr> TARFU :(

<Rollergirl32> ?

<alda bergr> Berättar mer fff... :x, vad sägs om att träffas?

<Rollergirl32> Långa Raden?

<alda bergr> Ja, torsdag 1300?

<Rollergirl32> Ses... ta hand om dig! :S

Klockan var bara tjugo över fyra när han reste sig från skrivbordet, lossade selen framför profitens plog och lämnade kontoret. I skuggan av höghusen kröp den råa kylan innanför rocken och han ökade takten för att få upp värmen.

När han skyndade på stegen längs Torsgatan mot tunnelbanan vid S:t Eriksplan svepte blicken fram och tillbaka. Känslan av att vara påpassad var fortsatt stark. Han greppade om kniven i rockfickan. Överallt fanns parkerade bilar och människor i rörelse och det var inte svårt för en bevakare att försvinna i mängden.

Trots livvaktutbildningen och alla timmar han övat på strid kände han sig inte längre trygg i den normala, civila omgivningen. Ett råkallt Stockholm med ett svagt ljus som silade ner från den tunna skyn bättrade inte på humöret.

Han drog åt halsduken och tänkte på Peter som gav honom den då de fortfarande umgicks. Han hade aldrig accepterat Gustavs yrkesval som officer och gratulerade honom inte när han blev antagen till SSG. Peter förstod inte viljan att riskera livet för någon eller något, vare sig

på svensk mark eller längre bort.

Föräldrarnas mantra om betydelsen av solidaritet, rättvisa och att självuppoftande hjälpa andra gjorde inte intryck på honom. Men Gustav intalade sig att det mer handlade om oro. En rädsla för att förlora någon han älskade och behövde.

När Gustav tog trapporna ner till tunnelbanan i dubbla steg vibrerade telefonen i bröstfickan. Han fiskade upp den i farten och läste ett meddelande samtidigt som han passerade spärren och fortsatte ner i rulltrappan. Mattias påminde om lördagens gemensamma middag.

De senaste dagarnas händelser hade fått Gustav att helt glömma bort att han varje månad brukade träffade tre närmaste vännerna – samtliga reservofficerare, två vid Kungliga flottan och en vid kustjägarna – som han lyckats behålla trots den isolerade tiden vid SSG.

Tillställningarna var starkt präglade av marinen. Tradition och etikett spelade en central roll samtidigt som de ventilerade livet i detalj – utmärkta tillfällen för att stärka vänskapen.

Gustav kände sig lättare till sinnes när han klev på tåget och sjönk ner på en fönsterplats. Han var trots allt inte ensam.

3

Katarina slokade mot skrivbordet fyllt av papper med kaffeäckar och smulor från den pistagelängd hon räddat från fikarummet. Stövlarna låg på golvet tillsammans med merparten av arbetsglädjen. Hon hade jobbat hela natten utan att nå vidare framgång. Svaret undvek henne fortfarande.

Ibland tyckte hon att hon hörde vinden och om hon koncentrerade sig riktigt mycket trodde hon sig även känna hur den rörde vid ansiktet. Hon fortsatte att blunda för att njuta av frihetskänslan, öppnade sedan ögonen och var tillbaka på kontoret i underjorden med dess kliniskt rena luft och fyra väggar. Dofterna kom bara från kaffet och hennes otvättade kropp. En begynnande huvudvärk smög sig dessutom på.

Besökslampan tändes och innan hon hann svara öppnade Den gode båda dörrarna och stack in huvudet. ”Hej, genomgång med Draken ... Nu”, lade han till när han noterade att hon inte gjorde någon ansats till att resa sig.

”Edvard”, hon suckade, gnuggade sig i ögonen och klamrade sig desperat kvar vid känslan av frihet, ”vad vill kärringen nu då?” Utan att vänta på svar skickade hon ut honom i korridoren och följde sedan ryggtavlan med en urtvättad Linux-pingvin till det närmaste sekretessrummet.

Gruppen var redan på plats och även de såg medtagna ut. Alla utom Draken. I högsätet närmast den vitputsade väggen med sex bildskärmar runt en projektorduk satt avdelningschef *Omnisciens*

Magnus, Viveca Bosin, som vanligt behängd med färgglada smycken till stor variation och stort antal.

Hon förkroppsligade enligt Katarina allt som var fel med den statliga och privata världen på en och samma gång: den stela byråkratsens brist på flexibilitet i tanke och handling och kapitalistens enkelspåriga förmåga att sätta ekonomin först.

Den gode fyllde munnen med två skivor brun sockerkaka från fatet mitt på bordet, satte sig vid den bortersta änden och började arbeta på en dator medan smulor regnande ner över tangentbordet.

”Wallin?” sa Viveca och knackade med handen så att armbanden rasslade mot bordsskivan.

Först när Katarina sjönk ner i den närmaste karmstolen lade hon märke till ett nytt ansikte vid bordet. Till höger om Roland – deras expert på globala transfereringssystem – satt en ung kvinna och stirrade ner i bordsskivan. Trots en tanig kropp och anemisk hy trodde Katarina att män uppskattade den smala näsan och det naturligt blonda håret som lade sig i vågor ner mot axlarna. Teet framför henne hade kallnat.

”Som ni alla vet har vi arbetat hårt med det spår som fröken Wallin hittade för några veckor sedan ...”, Viveca tittade på Katarina med skadeglädje i blicken, ”... utan påtagligt resultat.”

Bitch! Du har inte gjort ett skit. Katarina korsade armarna och blängde tillbaka. Draken gjorde redan för fyra dagar sedan under ett enskilt samtal klart att undersökningen fortgick på nåder.

”Så, för att komma framåt under den kvarvarande tid vi allokerar till detta projekt har vi fått förstärkning ...”, Viveca satte på sig de röda läsglasögonen som hängde runt halsen, läste innantill på en fusklapp, tog av glasögonen och tittade ut över församlingen ”... av Ylva Larsson från ... FRA.”

Katarina suckade inombords. Med det här tempot blev de aldrig färdiga. Ytterligare två minuter av hennes liv som hon inte fick tillbaka. I ögonvrån kikade hon på Ylva som minutiöst plockade bort nagelbanden en millimeter i taget och inte gjorde en ansats till att hälsa.

”Hon ska hjälpa oss med att strukturera och korsreferera data, och därigenom hitta eller eliminera samband och mönster”, sa Viveca

med monoton röst när hon läste innantill. ”Därför får jag nog börja med att summera var vi står idag. Spåret ...”

”Tack, jag kan ta över”, sa Katarina och reste sig. Hon klev fram i strumplästen och vände sig mot publiken. En del energi kom tillbaka. Att trotsa Draken brukade ha den effekten.

Viveca såg på henne. Olika känslor spelade över ansiktet, inga av dem bra. Hon satte sig ner.

”Okej, spåret startade med en röd flagg i systemet för en Somalisk lokalavdelning till Heifer International, en NPO – Non Profit Organization – som sysslar med humanitärt bistånd i samarbete med det kollektiv av NGO:s – Non Governmental Organisations – som finns på plats.”

Hon tog ett djupt andetag.

”De öppnade konton i en bank i Sudan som är uppsatt på Listan.” Hon syftade på en internationell lista över särskilt intressanta länder att bevaka när det gällde penningtvätt och finansiering av terror.

De högupplösta bildskärmarna bakom henne vaknade till liv och visade långa rullande listor med namn, kartor, fotografier och kopior av dokument. Den gode gjorde tummen upp bakom datorn. Katarina tackade honom med ett leende.

”Trots den tillfälliga invasionen av kristna etiopiska trupper är Sudan fortfarande en del av det islamiska Afrika som med stor säkerhet huserade individer, grupper och träningsläger med kopplingar till terrorism...” Så fort Katarina vände sig om och riktade uppmärksamheten mot kartan över östra Afrika tog Draken chansen.

”Men ... Wallin, att bara öppna ett konto i en bank kan väl inte vara skäl för misstanke. Jag menar, det kan ju vem som helst.” Hon plirade över kanten på glasögonen.

Katarina kände mer medlidande över bristen på insikt än ilska över det korkade avbrottet. Draken fattade fortfarande inte ett skit.

”Först gjordes en mängd små insättningar strax under gränsen på tiotusen dollar, och därefter enstaka större donationer, så kallade *zabats*, från offshorebolag och rika privatpersoner. Även dessa främst från länder på Listan. Dessutom hade bistånd erhållits bland annat

från Sverige genom Sida. Då hade flaggorna redan börjat dyka upp. Sen blev det värre.”

Hon kom upp i varv och flyttade deras fokus till ett antal markerade transaktioner genom att peka med hela handen.

”De började plocka ut pengar på ett sätt som inte stämde med verksamheten. Beloppens storlek, tajmingen och på de sätt pengarna försvann var inte förenliga med arbetet att lämna humanitärt bistånd.” Hon var torr i halsen och såg sig om efter vatten, men fann inget. Hon hade nu deras fulla uppmärksamhet.

”Höga löner till okvalificerade lokalanställda, stora enskilda banköverföringar till flera länder på Listan samt privata donationer som istället för att brukas direkt slussades vidare. Dessutom ändrades firmatecknarna och redovisningen var obefintlig. Merparten av pengarna som plockats ut har transfererats till Dubai, sannolikt via *hawala* och kurir.”

Hon tystnade och lät dem smälta informationen. Draken ritade figurer i sitt anteckningsblock och sörplade ljudligt på en kyld Loka.

”Vad är hawala?” sa Ylva och studerade skärmarna ingående.

Katarina missade nästan den flyende rösten.

”Va? Jo, öh, det är ett sätt att flytta pengar över världen utanför de vanliga systemen. Kräver inte mer än en telefon och två ombud ... Roland?”

Roland slätade till överkamningen, satte ihop händerna, harklade sig och tog tillfälligt över ordet. Katarina tyckte alltid att han lät så lidande. Han fick klämma fram orden och slutet av varje mening försvann oftast i ohörbarhet.

”Hawala är ...”

Draken fnissade utan att ta blicken från sitt klottrande. Katarina svor tyst. Hon behövde göra något åt henne.

”... är ett system, eller metod om man vill, som har funnits sedan långt före Kristus och som kan gå under olika namn. Principen är dock densamma. Den som vill föra över pengar går till en ansluten kontakt, kallad *hawaladar*, och lämnar in pengarna i utbyte mot en kod. Hawaladars finns över hela världen, även i Sverige, och avgiften

är typiskt fem procent. Koden meddelas sedan till mottagaren som går och hämtar ut pengarna. Allting kan ske med pseudonymer om så önskas. Kontakterna gör senare upp inbördes ...”

Katarina flyttade vikten från ena foten till den andra. Det här tog lite längre tid än hon avsett. Roland var som alltid nogga med detaljerna.

”Metoden efterlämnar inga spår då inga pengar faktiskt flyttas, inga elektroniska system används och dokumentationen är knapphändig. Det är i princip omöjligt att spåra vart pengarna tar vägen. Bara från Gulfstaterna till Pakistan transfereras årligen fem till sex miljarder dollar, vilket är fyra gånger mer än via vanliga banköverföringar.”

”Okej, tack”, sa Draken och lyfte huvudet från blocket. Det var redan fullt. Hon lät glasögonen falla mot bröstet. ”Jag tror bestämt det räcker så, och tack till Wallin.” Blicken uttryckte allt annat än tacksamhet.

”För all del”, sa Katarina och satte sig. Bildskärmarna slocknade.

”Ja, då så. Hoppas jag att du känner dig välkommen, Ylva. Gruppen sätter in dig i det praktiska. Frågor?”

Det fanns inga.

Draken samlade ihop sig och troppade raskt av. Kvar fanns ett moln av parfym och en hopknölad fusklapp. Katarina vände sig mot Ylva och försökte le uppmuntrande.

”Välkommen till underrättelsevärldens svar på Fawly Towers. Vi behöver skarpa hjärnor här. Uppenbarligen.”

*

Fem dagar efter att Gustav bevittnat avrättningen korsade han Skeppsholmsbron och lät blicken svepa över Amiralitetshuset, kyrkans vita rondör och Galärflottans gamla tyghus på höjden. Han tog in alla fartyg av trä, inslaget av hav i den klara luften och de historiska byggnaderna som vittnade om den örlogsbas som en gång legat här.

Tillfredsställd noterade han blickarna som kvinnorna kastade på den marinblå uniformen, dekorerad med guld och med en gyllene treudd på bröstet – utbildningstecknet för kustjägarna. SSG:s utbildningstecken fick inte bäras av sekretesskäl. Han hoppades att kniven innanför byxlinningen i korsryggen inte syntes.

Med en cigarr i höger hand gick han längs Svensksundsgatan mot Långa Raden där de avlånga gula byggnaderna ursprungligen uppfördes som kaserner åt Karl XII:s drabanter, men sedan 1849 bland annat hyste Sjöofficerssällskapet. Han var en kvart tidig, blåste ut röken och stampade sönder cigarrstumpen mot en kullersten.

I officersmässen serverades regelbundet lunch för officerare med gäster och den var en populär plats att träffa gamla och nya kollegor på. Nätverket mellan reservofficerare var starkt och förgrenade sig in i samhällets alla olika sfärer, såväl privata som offentliga. En vapenbroder litade man på och många affärer och rekryteringar gjordes den vägen.

Gustavs kollegor och bekanta arbetade inom militären, polisen och statsförvaltningen där representationen inom den hemliga branschen var stor. Reservofficerare fanns dessutom på de flesta ambassader, konsulat och beskickningar.

En blå port i trä öppnade mot en liten, vitmålad hall med flagnande färg på väggarna. Han följde en trappa uppåt och smet förbi kön med betalande in i en smal korridor med en rad fönster mot parken utanför. När han sedan klev över tröskeln till mässen gjorde han ett diskret taktsteg och hälsade med en kort nick i enlighet med etiketten inom Amfibiekåren. Flottan var mer avslappnad och brydde sig föga. Hälsningen besvarades inte.

I taket fanns mindre lampor med dekorationer i kristall och fönstren som vette mot Kastellholmen inramades av tunga, guldfärgade brokadgardiner. På väggarna hängde målningar av amiraler och kommandanter ur det förflutna infattade i förgyllda ramar. Mitt i rummet fanns ett stort antal runda och rektangulära bord utplacerade med någorlunda exakta mellanrum och salen var till hälften fylld av gäster, främst i de övre åldersgrupperna. Bakom ett piano satt en man som med råge måste ha passerat åttio och spelade en lugn melodi Gustav inte kände igen.

Han fortsatte in i lokalens bakre delar till sällskapsrummen. Väggarna var klädda med målningar av svenska konungar, diverse örlogsfartyg och minnessaker från olika eskadrar och sällskapets verksamhet genom åren. Men inga mörka, knarrande läderfåtöljer.

Han satte sig i en vit trästol och klämde missnöjt på det blå sätestyget. En mäss skulle vara fylld med slitna skinnmöbler där cigarrer röktes och världsproblem löstes med en konjakkupa i handen.

På hans vänstra sida hängde ett stort porträtt av kung Oscar II, från vilken Marinen fått den traditionsenliga Oscarssupen. Idag var han dock inte här för nöjes skull. Katarina kom alltid i tid och det fanns ännu några minuter tillgodo. Han funderade igenom vad han skulle säga.

Sedan åren vid SSG under operationer i Sverige och utomlands visste han att hon lyssnade utan att döma. Att svettas tillsammans i en centralafrikansk djungel och se blod torka på Afghanistans karga jord skapade ett samförstånd som vanliga civila inte förstod. Katarina visste hur bräckligt det mänskliga livet var och hur det kändes att avsluta det i förtid.

En välkänd figur avtecknade sig i korridoren med en halvfull plastmugg i handen. Katarina rörde sig med kontrollerade steg och kavajen och den svarta knälånga kjolen gjorde inget för att dölja hennes atletiska kropp. Det eldröda håret var strikt uppsatt i en knut som framhävde den spetsiga hakan och de höga kindbenen med lätta fräknar. En Rolling Stones-brosch i form av en röd mun med utsträckt tunga sade Gustav att hon fortfarande var den person som en gång i tiden hängde på hotellet i Karlsborg i flanellskjorta och lyssnade på Scorpions och Pearl Jam.

Hon sörplade i sig den sista apelsinjuicen, sjönk ner i soffan intill och lät händerna vila i knät utan att korsa benen. Han visste att hon valde den positionen eftersom den tillät snabbast agerande om något inträffade. Antagligen var det omedvetet.

”Röker du fortfarande de där cigarrerna?” Hon sniffade åt hans håll och rynkade på näsan.

Han tittade ner på händerna.

”Hur är det med dig? Och vad är det som är så viktigt?” Hon lade huvudet på sned på det sätt han mindes, ett uttryck för äkta omtanke.

Han betraktade henne bekymrat och övergick sedan till sin berättelse utan att utelämna några detaljer om de senaste dagarnas

händelser. Rynkan mellan hennes ögonbryn djupnade och hon nickade då och då.

När han var färdig satt hon tyst och frånvarande som alltid när hennes analytiska hjärna gick på högvarv och han visste bättre än att störa. Efter några minuter drog hon ett djupt andetag och naglade fast honom med de klarblå ögonen. ”Du är väl helt civil numera?”

Det berodde på hur man såg det. Han mindes ett tillfälle under ekonomistudierna när han cyklade från Stockholms Universitet mot Roslagstull längs motorvägen, när avgassystemet hos en bil smällde två gånger precis utanför synfältet. Ljudfrekvensen hos knallarna och tiden mellan dem påminde om ett dubbelskott från en nio millimeters pistol. Gustav svepte reflexmässigt jackan åt sidan och försökt dra en pistol ur ett hölster han inte längre bar på samtidigt som han kastade sig av cykeln i farten.

”Så mycket man kan efter tio år i Rikets tjänst.”

”Det innebär att du inte är sekretessklassad.” Hon såg på honom avvaktande, men mjuknade. ”Hur som helst. Du känner till den ökade hotbilden mot Sverige?”

Det gjorde han. Fler och fler konflikthärdar hade blossat upp runt om i världen de senaste åren och i takt med dem Sveriges exponering. De svenska regeringarna tog oavsett partifärg allt tydligare politiska ställningstaganden och den nuvarande moderata utrikesministern gjorde allt för att placera Sverige på den internationella kartan. Sverige befann sig idag i samma kategori som USA, Storbritannien och andra västländer som aktivt stred mot terrorismen och blev därmed en tydligare måltavla.

”Svenska och andra västerländska underrättelseorganisationer har sett en ökad aktivitet av extremister i Europa sedan USA blev mer stängt. Och ofta är det medborgare som redan är i landet som greppar vapnen.” Hon flyttade sig närmare.

Gustav studerade hennes ben i det skarpa solljus som fönstren formade till rektanglar över möbler och golv. Kjolen hade glidit bakåt och exponerade mer hud. Han föreställde sig hur den skulle kännas mot handen. Mjuk och len.

”Hur passar det in i mitt läge?”

”Oklart, men hur ofta tror du att det inträffar en kallblodig avrättning omedelbart åtföljd av ett mordförsök och sedan en förmodad skuggning och bevakning?”

Hon hade en poäng. Kniven skavde i ryggen och han skiftade position åt hennes håll.

”Du vet lika väl som jag att vi ofta måste agera med bristfälligt underlag. Ibland har vi bara indicier, eller en maggropskänsla, men vet ändå att något är på gång.”

Han nickade. Så var det allt som oftast. Därför var erfarenhet ovärderlig och varför han vänt sig till Katarina först. Båda satt tysta och tittade på varandra. De såg mönstret och visste att det fanns en helt annan värld därute. En mörk och ond sådan.

”Jag uppskattar om du håller mig informerad.”

”Visst, självklart.” Hon reste sig som en signal att mötet var över. ”Jag hör av mig igen. Sköt om dig nu.”

Efter att hon lämnat promenerade han planlöst och hamnade till slut vid Kastellet med utsikt över en glittrande Saltsjön. Vilken roll spelade han i denna händelseutveckling? Hur skulle han agera? Solskenet reflekterades i Södermalms fönster och plåttak på andra sidan vattnet och en Djurgårdsfärja stävade förbi i en av många turer. Men vid horisonten hopade sig mörka, byiga moln och den tilltagande vindstyrkan avslöjade att en front drog in från havet.

Av detta märkte Gustav ingenting. Han var förlorad i sin egen tankevärld.

*

Jag är tio år och vaknar av att blåsan spränger. Väggarna gnisslar och vrider sig i det gamla huset. En transistorradio står på i en annan del av huset. Den hjälper faster att sova, och jag vill inte väcka henne när jag försiktigt lämnar sängen och går ner för den breda trätrappan, noga med att inte sätta ner fötterna där jag vet att den knarrar.

Ytterdörren är tung, men jag skjuter upp den med hela kroppen och kliver ut på farstutrappan, med marken långt därnere. Utandningsluften

blir till moln som driver iväg i den stjärnklara natten. Tystnad. Stillhet. Månskenet glimmar i snön och rimfrosten, men jag känner ingen kyla genom pyjamasen.

Jag ställer mig på det nedersta trappsteget och stirrar på marken där strålen av urin träffar, blundar ibland när tröttheten tar nytt grepp, men tvingar upp ögonlocken.

*Något får mig att lyfta huvudet. Två armlängder bort på gårdsplanens frusna grus står en varg med sidan mot mig, den tätta, gräspräkliga pälsen skimrar. Huvudet är vridet åt mitt håll och den stirrar, betraktar, utvärde-
rar. Mina ögon är en portal genom vilken den kan blicka in i mitt innersta.*

Kanske ser den min framtid? En människovalp på väg att bli man. Jag känner den instinktivt, som vore vi fränder fångade i olika världar, en gemensam ättelinje som länkar oss samman. Den talar till mig på ett språk jag uppfattar, men inte förstår.

Jag kliver ner från trappan, känner knottrigt grus under fötterna, går fram och sträcker fram handen. Jag rör nästan vid den fuktiga nosen och andedräkten värmer fingrarna. Vargens gula ögon ser fortfarande rakt igenom mig.

Månen rullar över himlavalvet när vargen plötsligt vrider på huvudet och tassar vidare utan ytterligare ord. Omärkligt försvinner den bland granarna bredvid huset och uppslukas av vintern.

När Gustav vaknade var sovrummet redan fyllt av grådaskigt ljus och ljuden av lekande barn i parken utanför letade sig in genom en öppen springa i fönstret. Han låg en stund och försökte samla sig genom att studera en ekorre i tallen utanför, men livet trängde sig på, som alltid. Han ville att Emilia skulle ligga intill, röra vid honom och säga att allt blev bra. Halvt om halvt väntade han sig att få höra slammer i köket vilket ögonblick som helst, men bredvid var lakanet bara kallt och lägenheten tyst.

Välkommen till en ny jävla dag.

Han huttrade i den kyliga luften och tog på pyjamasbyxor och en svart t-tröja och såg sig om efter vattenflaskan och en Ipen. De fanns här, någonstans. Därefter hände ingenting. Han hovrade mitt

i sovrummet och betraktade sig i kroppsspegeln på väggen. Håret stod åt sidan, tillplattat av kudden, skäggstubben var otrimmad och ringarna runt de grönbå ögonen mörkare.

Han såg henne överallt. I soffan de egentligen inte hade råd med, i de vita muggarna som inte längre fylldes med jasmin te, i böckerna med dikter av Karlfeldt och Boye som hon älskade att bläddra i och uppfyllas av men inte faktiskt läsa. På väggarna hängde deras fotografier. Han förmådde sig inte att plocka ned dem. Emilia var meningen och innehållet i hans liv, hans livskamrat.

Nu fanns hon bara i minnet.

Hon var en av många han försakade. När han rekryterades till SSG tvingades han säga upp bekantskapen med alla utom de närmaste vännerna – gärna på ett otrevligt sätt så att de inte hörde av sig igen – och tilläts inte berätta för familjen vad han skulle göra.

Först när Emilia dog insåg han vidden av sin uppoffring, som om livet pågått runt omkring utan hans medverkan. Han var en idiot som inte hade tillbringat mer tid hemma.

Han satte sig på en pall i garderoben och drog handen över hennes kläder, plockade ner en tunn ljusblå sidenblus och höll den mot ansiktet. Han kände fortfarande magnoliadoften från hennes parfym.

Blusen hängde i en Guccibutik när han mellanlandade på Schiphol utanför Amsterdam på väg hem från ett uppdrag. Han visste direkt att hon skulle älska den och slog till utan att tveka, trots att den tog en anseelig del av hans patetiska lön.

Den blev plötsligt tung och han lade tillbaka den på en hylla med tröjor.

Han visste att det var dags att rensa ut hennes saker, men kunde ännu inte skilja sig från dem. Föregående sommar hade han samlat ihop en del av hennes kläder och skänkt dem till Stadsmissionen – bara för att omedelbart be att få tillbaka dem.

I hallen skyfflade han kläder åt sidan och noterade att mobiltelefonen på hallbordet var stum. Inga meddelanden. En trist fredag där den täta himlen hotade med regn. Han stannade hemma från jobbet, visste inte om han någonsin ville dit igen.

Travar av disk längs hela bänken med doft av gammal konjak, släckt tobak och kompost välkomnade honom i köket. Han letade efter en tom yta att släppa glasen och tallrikarna han plockat med sig på vägen dit, men lade dem till slut ovanpå de andra.

Han bestämde sig för en sockerfrukost – juice från koncentrat, kaffe och rostat vitt bröd med marmelad – tillsammans med kylskåpskall pizza från någon eller några dagar tidigare, men orkade bara lägga upp pulverkaffe i en mugg och fylla på med varmt vatten från kranen. På köksfönstret ritade regnet långa streck.

Det var en typisk mellandag – eller var det en vanlig dag? Han var inte riktigt säker.

*

Solen passerade zenit över Imam Khomeini-moskéns minareter och det var dags för *salat-ul-zuhr*, middagsbönen. Utroparens kallelser drunknade i larmet från tusentals djur och människor som levde sina liv i världens största basar. Matoset låg som en hinna över huden och luften stank av profit och materialism.

Ahmed föraktade dem. De var svaga och fruktade inte Allah som de borde. Irans nya generationer föll långt ifrån sin religion och sitt arv och ägnade mer tankekraft åt hur de skulle kringgå regimens rättfärdiga regler om alkohol och umgänge mellan man och kvinna – för att inte tala om homosexualitet – än åt studier av koranens ord.

Han torkade av kanten på koppen med en näsduk och smuttade på det starka kaffet med kardemumma. Han frös i värmen trots den tredelade polyesterkostymen och kroppen tog tacksamt emot drycken.

Fickuret i silver visade att det var tio minuter kvar. Han sträckte försiktigt på höger ben som omedelbart protesterade. Kroppen var stel sedan länge men hjärtat hade inte åldrats en dag sedan *Al-Nakba*, Katastrofen, när han sju år gammal såg lekkamraterna sprängas i bitar av sionisternas bomber vid busstationer och marknader.

”Livet vände som en flod byter riktning”, brukade han säga till dem som fortfarande orkade lyssna. Familjen flydde från hembyn utanför Haifa när staten Israel bildades år 1948. Sedan dess tillhörde

han stolt den palestinska diasporan och bekämpade judarna på alla sätt han kunde.

Försiktigt, som om varje droppe var dyrbar, svepte han det sista av kaffet och tackade caféägaren med en darrande vinkning. Ostadigt tog han stöd mot bordskanten och ställde sig upp med en viljeansträngning. Han fattade väskan som stod på golvet med den vänstra handen och gick sedan lutad mot kätten till sitt avtalade möte med banken.

*

Gustav kunde nästan ta på den kvardröjande, främmande energin i luften. Någon hade varit här. Saker hade blivit flyttade och vidrörda – subtila detaljer som störde helhetsbilden i det undermedvetna. Små gruskorn som inte borde finnas, en skugga som föll fel då hallbordet vridits, jackor som hängde i fel vinkel, den inbördes ordningen på nycklar som rubbats.

Planlösningen gav honom ögonblicklig koll över samtliga rum och han var ensam. Kniven fick vila i fickan, men han lossade spännet som höll fast den i fodralet och greppade om handtaget, stängde sedan ytterdörren och gick in i det kombinerade sov- och arbetsrummet med ytterkläderna på.

Rummet dominerades av ett två gånger en meter stort skrivbord framför det enda fönstret, omgivet av bokhyllor sprängfyllda med pocketböcker, pärmar och datorutskrifter. En ensam Strindbergslampa kastade ett grönt skimmer över bruna krukväxter, högar med pennor, anteckningar och tidningsklipp. I hörnet stod dubbelsängen med täcken och kuddar i en hög.

Intill skrivbordet hängde ett fotografi med Gustav och några kollegor vid SSG som tagits på Vitsgarn utanför Berga Örlogsskolor en februaridag många år tidigare. Ögonen på samtliga doldes under ett tjockt, svart streck.

En del militärer skiljde helt på jobb och fritid och hade inga påminnelser hemma. Andra gjorde tvärtom och fyllde bostaden med tomma ammunitionslådor, patronhylsor och begagnade uniformer från andra världskriget.

Gustav nöjde sig med detta enda fotografi tillsammans med kustjägarernas utbildningstecken, treudden, och det mynt han fick i samband med examen från grundkursen vid SSG i en ram på väggen. Båda tavlorna hängde dammfria och perfekt horisontellt. Ännu en avvikelse.

I en av bokhyllorna stod ett träskrin inköpt i Tunisien. Där förvarades något viktigare. Utbildningstecknet för SSG, som innehades av ett ytterst fåtal, var ett stående svärd mot en fond av ett ankare, en fallskärm och en ving. Även detta hade studerats. Om hans motståndare förstod vad det innebar blev hans situation svårare. Och farligare.

De jävlarna menade verkligen allvar. Frustrationen över att hela tiden ligga i underläge, att reagera istället för att agera, tog överhanden men han trängde undan ilskan. Kränkningen som våldgästningen innebar var redan fullbordad.

Insikten att det kunde finnas avlyssningsanordningar eller sprängladdningar utplacerade fick honom att skifta fokus. Han saknade utrustning för att upptäcka dold apparatur med fjärrsändande mikrofoner eller detonatorer som vilade i väntan på en utlösande signal, men gick ändå metodiskt igenom lägenheten med början i arbetsrummet.

Det var först i köket han tjugo minuter senare fann den sista anomalin. Lutad mot en vissnen krukväxt på fönsterbrädan stod ett omärkt, vadderat kuvert utan frankering. Av vikten att döma var innehållet substantiellt. Han studerade förslutningen för att upptäcka en eventuell försätsminering, öppnade sedan försiktigt och hällde ut innehållet.

Det han såg fick håren på armarna att stå rakt upp. Numrerade fotografier av hans familj låg utspridda över köksbordet. Fadern, Einar, i den röda träningsoverallen med vita revärer på promenad med labradoren. Hans bror som vanligt ensam med en gin och tonic framför teven. Men det var det sista fotografiet, märkt med en etta, som gjorde mest ont.

En man vars ansikte inte syntes hukade bredvid modern och drack kaffe med dopp. Gunilla vinkade glatt in i kameran. Gustav kände väl igen den virkade bordsduken och ljusstaken han hjälpligt svarvade i träslöjden i sjätte klass.

En maskinskriven papperslapp innehöll ett kort meddelande på

felfri svenska. Familjen bevakades. Om Gustav gick till polisen, eller försökte ta kontakt med familjen, skulle de dödas. En i taget. I nummerordning.

Han satte sig tungt i en stol och lade huvudet i händerna och blundade så att världen skulle snurra lite mindre. När rädslan började krypa uppåt längs ryggraden och sorgen slog en järnring kring hjärtat tog han några djupa andetag för att fokusera.

Situationen var inte ny. Risken för vedergällning mot anhöriga hade alltid kastat en skugga över tillvaron. Av den anledningen var identiteten på dem som arbetade vid SSG mest sekretessbelagd av allt.

När operatörerna rörde sig i samhället, reste eller bodde på hotell nyttjades falska namn. Internt användes smeknamn. Det riktiga namnet brukades sällan, inte ens när kollegialiteten övergått i vänskap.

Han studerade bilderna igen och kunde inte hålla tillbaka paniken, reste sig och vankade av och an mellan diskbänken och matbordet som om den fysiska rörelsen kunde stilla kylan som spred sig i kroppen. Han fick svårt att andas och tog fram telefonen för att varna dem ändå, men vågade inte trycka på knappen.

Familjen informerades tidigt om riskerna, men han trodde aldrig att det skulle bli verklighet. Det här hade tagit för stora proportioner. Tröttheten tog istället över och han sjönk ner i stolen på nytt.

Vid femton års ålder vaknade ett begär att bli officer vid kustjägarerna. Ett behov av utmaningar och viljan att värna samhälle och familj fjättrade själen till en lina förankrad i en militär framtid som sedan drog honom genom tillvaron mot detta enda mål. Människorna omkring blev till kulisser och statister i en föreställning som bara handlade om honom.

Sju år senare nådde han sitt mål efter årtal av träning, femton månaders värnplikt och ytterligare ett år på Officershögskolan. Som värnpliktig rankades han högst och fick den enda platsen till officersutbildningen, där han sedan gick ut med toppbetyg bland trehundra kadetter.

Priset var ett förstört förhållande, inga vänner kvar från uppväxten och en oklar relation till familjen som inte kände den person han blivit.

När han sedan rekryterades till SSG blev det värre och kontakten under det senaste tiotalet åren var minimal. När han glömde bort Gunillas födelsedag för tredje året i rad berättade hon om tomheten av att ha offrat en son för fosterlandet, trots att Gustav fortfarande levde.

Han grät länge efter det telefonsamtalet.

Mest tyngd var han av den infekterade relationen med Peter. En gång i tiden var de oskiljaktiga, men det ändrades när Emilia dog. De stod varandra nära där han ställde upp för henne när Gustav var ute på operationer, ofta flera månader i taget. Hennes död var ett hårt slag för Peter som själv alltid drömt om det som Gustav och Emilia delade: äkta och innerlig kärlek.

Men då var det värt det.

Han fann en plats i livet där hans egenskaper kom till användning för att skydda oskyldiga och svaga. Att veta det var tillräcklig belöning i sig. Ett tag. Utan att bry sig om fläckarna som de smutsiga kängorna lämnade på köksgolvet hämtade han ner en flaska single malt ur ett skåp, hällde upp i ett dricksglas och tömde det i stora klunkar.

Värmen som fortplantade sig i kroppen höll för en stund borta det mörker som ofrånkomligen ansatte hjärtat. De här killarna visste verkligen hur man förstörde en lördagskväll.

Därefter samlade han ihop fotografierna, gick in i vardagsrummet med flaskan och glaset och sjönk ner i soffan. Lera smetades ut i det beigea tyget.

I garderoben stod en Hewlett Packard-server som laddade ner, lagrade och strömmade film, teve och musik till hemmabioanläggningen och plasmateven. Men runt om i lägenheten fanns även videokameror kopplade till servern trådlöst. Lika stora som en halv tumme gav de en film med hyfsad bildkvalitet, även i dåligt ljus.

Med fotografierna utspridda på det låga bordet framför sig slog han på nytt upp i glaset och studerade männen som brutit sig in. Kanske fick han äntligen den öppning han behövde.

4

Kvällen var blåsig och de bestämde sig för att äta inne. Gustav, Ulf och Mattias tog motorbåten till den senares sportstuga vid Årsta Havsbad. Ossian jobbade sent och föredrog – trots att han var officer i flottan – att resa landvägen. Han vurmade för den tid när livet höll ett lugnare tempo och reste därför helst med lokalbuss.

”Gustavovich, för satan, skål!” Ulf, som delade Gustavs bakgrund vid kustjägarna, räckte honom en av de kalla ölen och svepte en egen utan att vänta på svar. Flaskan såg ut som en miniatyr i den väldiga näven och försvann in i ett stort skägg, som tillsammans med en tjock, blond kalufs hjälpligt dolde kraftiga ärr som löpte över ansiktet.

Gustav mindes fortfarande dagen han passerade genom grindarna till regementet KA1 på Rindö utanför Vaxholm, ivrig och nervös, utan en aning om vad som egentligen väntade.

”Varje timme är ett tillfälle för en snus”, sa Ulf första gången de möttes. ”Ta gärna en rejäl en, men det är den sista du får. Fan, dagslönen på det här stället räcker knappt till en ny dosa.”

Ulf kom sedan att ligga i bingen ovanför Gustav de gånger de fick några timmars sömn, alltid med en bula under läppen. Under den veckolånga strapats som avslutade det första halvåret och resulterade i att de fick bära den gröna baskern och treudden infördes snusförbud, med följd att Ulf utvecklade en särskild förmåga att göra egna blandningar av mossa och torv med olika grader av förruttelse och fuktighet.

Som stridsparskamrater gjorde de allt tillsammans och var oskiljaktiga även under permissionerna, där de iklädda uniform gick till Lilla Köpenhamn för några öl och annan fägring än tanterna i soldatbespisningen och sedan övernattade i ett trapphus, på en parkbänk vid Tekniska Högskolan eller i ett rum hos Örlogshemmet Victoria för en femtiolapp.

Gustav tog en klunk och dukade bordet. Han studerade Mattias som passerade till och från köket med servis och tyckte att han såg mer gänglig och blek ut än vanligt. Av de tre vännerna stod han Gustav närmast, kanske för att de delade värderingar och syn på livet. Mattias fanns oavbrutet vid hans sida efter Emilias död.

”Pastorn, ta en öl för djävulen”, sa Ulf och grävde på nytt i hinken med is.

Mattias rodnade och tog emot flaskan. Ulf upphörde aldrig att påminna honom om den frikyrkliga uppväxten. Hans syster arbetade fortfarande i Livets Ord. Utan att någonsin sluta le fyllde Ulf snapsglasen med Svarta Döden, det isländska brännvin han gärna smakade.

Bordet dignade av gubbröra, rådjurssadel, rödvinbärsgelé, kokt potatis och fyllda dryckesglas när Ossian ramlade in med svettpärlor i pannan och andan halsen. Ett runt ansikte kröntes av ett vågigt, välkammat hår i desperat behov av en klippning efter långa arbetsveckor som advokatfiskal vid Kammarkollegiet. Under dubbelhakan hängde en handknuten, röd fluga och i fickan på den putande tweedkavajen tronade en näsduk i blågrått paisleymönster.

”Förlåt ... vi hade en mindre kris på jobbet. Många ansökningar om permutationer just nu.”

Ulf himlade med ögonen.

”Mina herrar, välkomna till bords!” Mattias avbröt tillfälligt all diskussion. De bänkade sig, fattade snapsglasen med höger hand och väntade. ”Kungssången.”

De reste sig unisont och sjöng gladlynt med ton och takt efter förmåga, svepte glasen och satte sig ner igen. Ulf fyllde på. Så avlöpte middagen på sedvanligt sätt, där stämningen ökade i takt med att flaskorna tömdes.

Alla tankar som brukade tränga sig på stillades för stunden och den tomma lägenheten som väntade Gustav hemma blev alltmer avlägsen när han vaggades av alkoholen och vännernas sällskap.

Mattias betraktade som vanligt omgivningen utan att aktivt delta i diskussionerna och besvarade frånvarande Gustav skål.

”... det är fan det bästa som hänt på evigheter!” Ulf kom upp i varv. ”Ut med sossepacket, det säger jag bara. Drönare som förvandlat stolta svenskar till bidragstagare.”

Officerskåren, som av gammal hävd var borgerligt orienterad, kunde inte nog njuta av det faktum att socialdemokraterna missat regeringsmakten för andra gången i valet. Gustav delade inte den glädjen.

Ossian avbröt den infekterade diskussionen genom att klinga i ett av sina många glas, ställa sig upp och utbringa en skål inkom skriven kvällen till ära. Han harklade sig och blickade ut mot havet när han reciterade.

Låtom oss höja våra skummande stop
för framtids vänskap och levnad lång
för fosterjord och hjältars hop
för den strålande taffeln, än en gång!

Kamrater,
För det rena och ädla som glömts
för Svea rikets stolta själ,
för borgruinen som i djupa skogar gömts
för våra fränders friska väl.
– Skål, till sista droppen tömts!

Efter att de tömt glasen besvarades han med rungande bifall och applåder. Han satte sig med ett leende i mungipan och lät hakan sjunka mot bröstet. Kvällens insats nådde avsedd verkan.

”Gustav, hur har du haft det sedan sist?” Mattias skyfflade i sig av en mäktigt choklادتårta under ett berg av vispad grädde.

Gustav lade ner besticken utan att de vidrörde duken. För ett ögonblick övervägde han att låtsas som ingenting, att som vanligt raljera

eller vara ospecifik. Han gillade inte riktigt att dela med sig av sitt allra innersta. Men det vore inte rätt att undanhålla dem sanningen.

”För ganska exakt sju dygn sedan såg jag en man avrättas.” Han märkte hur orden slirade. ”Omedelbart efteråt körde mördarna över mig med en motorbåt. De jävlarna bröt sig in i lägenheten, de hotar min familj till livet och jag är övertygad om att de håller mig under bevakning. Kanske står de här utanför just nu.”

En tystnad lägrade sig kring bordet och husets ensliga läge blev påtaglig. Utanför kröp skymningen närmare och temperaturen föll snabbt. Deras ansikten avslöjade förvåning, chock och misstro som om de inte kunde bestämma sig för om han menade allvar eller inte. Ossian stirrade ner i bordet.

”Det var som fan.” Berättelsen verkade väcka Ulfs stridslust och hans ärr flammade röda i dunklet. Som polis vid Piketen brukade han tycka att problem som inte innefattade en fysisk lösning var extremt tråkiga. ”De asen borde steglas. Vad sa kollegorna?”

Gustav fnyste. ”De kan inte hitta någonting utan detaljerad karta, lysväv och snitslar. Ärendet är avskrivet.” Beslutet att utredningen var nedlagd i brist på spaningsunderlag daterades samma dag som de släppte av honom på bryggan i Nynäshamn.

Han hade öppnat det vita kuvertet med den välbekanta blå logotypen från Polismyndigheten i Stockholms län och sedan direkt kastat det. Beslutet kunde överklagas. Gustav vred och vände på allting så länge att han inte längre orkade engagera sig i polisens göranden. ”Jag har inte kontaktat dem igen.”

Förlamningen kring bordet bröts av att Ossian flydde ut i köket och den tunga stämningen luckrades upp. Mattias betraktade honom.

”Du vet att vi finns här för dig om du behöver oss, oavsett vad.”

Gustav nickade. Det visste han mycket väl. De hjälpte varandra genom allt, precis som de gjort ända sedan de fann varandra på officershögskolan i Karlskrona över ett decennium tidigare. På den tiden var Ossian och Mattias vana vid att äta laxsnittar i fartygets stridsledningscentral samtidigt som Gustav och Ulf låg under en gran i piskande regn.

”Ja, för fan, räkna in mig också. Du, jag kan fixa en del grejer, så åker vi ut och skjuter av deras jävla knäskålar!” Ulf dunkade näven i bordet. Avståndet mellan tanke och handling var kort och Gustav tyckte att det ibland inte blev så mycket bevänt med det förstnämnda. Men han gillade Ulfs entusiasm och lojalitet.

Ossian återvände efter en stund från köket.

”Jag är med.” Rösterna avslöjade en nyfödd beslutsamhet såväl som en inre rörelse. Gustav log tillbaka, tackade, men var samtidigt medveten om att det löftet kunde väga lätt i en pressad situation.

På Mattias kommando greppade de flaskor och glas och satte sig på verandan inivrade i filter med utsikt över Hårsfjärden. Enstaka ljus från sjömärken glimmade till och försvann och i kvällsbrisen fanns en stark antydning till vinter. De diskuterade Gustavs upplevelser samtidigt som askpelarna på cigarrerna växte sig längre och stjärnorna lade sina mönster.

”Som sagt, vad som än händer finns vi här för dig.” Mattias drack av likören och blickade ut över vattnet. ”Vi är ju reservofficerare. Hur svårt kan det vara?”

Såsom det anstod vapenbröder skälade de för sin gemensamma trohetsförklaring och beslutsamhet mot det yttre hot som förenade dem.

*

”Det är något du måste se!”

Katarina var på väg tillbaka från ett spinningpass på SATS när Den gode mötte henne utanför hissen. Han joggade med andan i halsen mot ett av sekretessrummen och hon skyndade efter. Under de tre år de arbetat tillsammans hade hon aldrig sett honom så uppspelt.

I rummet satt redan Den fule och Den onde försjunkna i arbete vid varsin bärbar dator. Hackarna utgjorde en udda trio med bristande hygien, tatueringar, svartfärgat hår och ständiga variationer av urtvättade t-tröjor. Men så länge de gjorde sitt jobb – och inte ägnade sig åt för mycket subversiv verksamhet på arbetstid – var hon nöjd.

”Vi väntar på några till”, sa Den gode och gick fram och tillbaka i det lilla rummet samtidigt som han hela tiden kliade sig i hårbotten.

På väggarna hängde särtryck av svenska örlogsfartyg med segel och fanor vajande i vinden bredvid gravallvarliga beredskapsbilder från andra världskriget. "Landet behöver gummi", var Katarinas personliga favorit. Planscherna skulle förmodligen försätta personalen i rätt patriotisk sinnesstämning. Hon tog en näve pepparkakor från ett fat och tuggade i sig dem i väntan på de andra.

Roland och Ylva passerade genom dörrslussen och satte sig intill varandra utan ett ord. Katarina kom på sig själv med att studera honom. Trots två havererade äktenskap och vissa brister i framträdandet ägde han en mogen charm och ett starkt självförtroende som hon visste fungerade väl på de yngre kvinnor han alltid hade omkring sig.

"Okej, nu får du ta och berätta vad som har hänt", sa Katarina med munnen full.

Den gode stannade i steget med en skärrad blick hon tidigare aldrig sett. "Vi fångade nyss upp trafik i kablarna som ..."

Han avbröts av att Draken stormade in i rummet så att läsglasögonen studsade och satte sig i ett dis av eau-de-parfume som stack i ögonen. "Nästa gång vill jag att du hämtar mig direkt, förstätt? Jag hoppas verkligen det här leder någonstans."

Edwards blick lämnade aldrig Katarina och med en nick uppmanade hon honom att fortsätta. Motvilligt fick hon erkänna att Draken förmodligen hade rätt, om de inte snart kom vidare var de tvungna att prioritera andra ärenden.

"Regeringskansliet har vidarebefordrat ett meddelande från DGSE till Must daterat igår, tisdag." Han syftade på Frankrikes säkerhetstjänst, *Direction Generale de la Securite Exterieur*e. "De meddelade att det med stor sannolikhet finns en terroristcell på plats i Sverige, i syfte att slå till här!"

Rummet fick genast liv.

"Hur vet DGSE detta? Och vilka är terroristerna?" Analytikern i Katarina tog över.

"De har tydligen haft en agent på insidan."

"Haft?" sa Ylva försiktigt, utan att få svar.

Ett allvar lägrade sig i rummet. Det här var något annat än siffror

på en datorskärm eller anonyma bankkonton i ett land de aldrig besökt. Konceptet med ett terroristattentat på svensk mark riktad mot svenska medborgare kändes överkligt.

”Något mer?” sa hon och borstade bort smulor från anteckningsblocket för att kunna skriva.

Den onde tog ordet. Med nitbälte, armar täckta av tatueringar från handleden och uppåt, iklädd en ärmlös svart t-tröja med tryck från en konsert med Manowar var han en udda figur och passade väl in i den socialt missanpassade gruppen.

”Meddelandet innehåller en hänvisning till Tjetjenien”, han läste på datorskärmen innan han fortsatte, ”fullt av militanta klaner och extrema grupper. Även om en del av dem idag samarbetar med fienden Ryssland älskar de fortfarande att slåss när tillfälle ges. Alla går väl att köpa.” Han ryckte lätt på axlarna och lutade sig tillbaka.

Ett fotografi trädde fram på den stora skärmen. De mötte en karismatisk man med rakat huvud, buskiga ögonbryn och en näsa som verkade ha brutits mer än en gång. Blicken trängde ut i rummet och Katarina anade en obevlig kraft under ytan. Klumpen i bröstet vägrade försvinna. Den gode fortsatte genomgången av läget genom att läsa i den flersidiga utskriften.

”Bilderna är den senaste och är cirka tio år gamla. Tarkhan Gakaev, 44 år uppges av DGSE vara cellens ledare. Bördig från Ingusjien men hamnade hos rebeller i Kurchaloi-regionen i de Tjetjenska bergen. Grundläggande träning och stridserfarenhet med Mujaheddin i Afghanistan under åttiotalet”, han bladdrade vidare utan att släppa texten med blicken, ”tros liggas bakom dödandet av över trehundra lärare och skolbarn i Beslan och vara arkitekt bakom flera bomb- och våldsdåd i Ryssland, Tjetjenien och angränsande republiker.” Den gode pausade och tittade ut över rummet. ”En inte alltför trevlig figur. Ryssarna har satt ett pris på hans huvud, tvåhundrafemtiotusen euro.”

Han ögnade igenom de kvarvarande sidorna.

”Det verkar dessutom figurera en NGO vid namn CPD – Center for Peacemaking and Development.”

”Men”, sa Ylva. Ingen lade först märke till den svaga rösten. ”Jag trodde NGO:s arbetar för bra saker, jag menar hjälper folk, och så.”

”Jo, förvisso”, sa Roland, ”men de kan också vara en front för andra verksamheter med dolda agendor. Som vi redan sett i Somalia. När de väl lyckats etablera sin status och skaffa kontakter hos givarländerna är det egentligen ingen som på allvar kontrollerar hur pengarna används.” Han skakade på huvudet.

Draken började tala, men Katarina lyssnade inte längre. Hjärnan gick på högvarv när hon strukturerade problemet på papperet framför henne. Först när det var fullt av inringade namn sammankopplade med linjer, boxar och punktlistor bestämde hon sig för nästa drag.

”... därmed bedömer jag att detta inte påverkar oss. Om det inte var något mer går vi tillbaka till viktigare saker.” Viveca tittade på klockan och reste sig hastigt.

Utan att dröja gick Katarina med snabba kliv till ett rum intill. Det fanns ingen tid att förlora. I kammaren stod ett sfäriskt bås av plast som användes för särskilt känsliga telefonsamtal. Materialet i väggarna släppte inte ut några som helst ljudvågor och var därmed omöjligt att avlyssna.

Hon brukade låtsas att hon var i en rymdstation, berövad på intryck från omvärlden. Hon slog numret på kryptotelefonen ur minnet och bestämde träff redan samma kväll.

*

Gustavs tankar svävade fritt när han gick ner mot kolonilotterna vid Vinterviken för att påbörja kvällens löpning. Kniven satt otympligt i korsryggen innanför jackan, men han försökte ändå koppla av och ventilera ut alla intryck från de senaste dagarna. Efter att pliktskyldigt ha töjt musklerna mot ett elskåp joggade han förbi de gamla tegelhusen som bevarats från Nobels dynamitfabrik. Platsen hade en aura av rustik tidlöshet och gångvägen kantades av höga, gröna gatlykter i gjutjärn.

Rundan förde honom längs Mälaren där hängbjörkarna och alträden speglade sig i vattnet. Gula löv skimrade i skenet från enstaka lykter och kontrasterade mot det annars kompakta mörkret. I fjärran svävade

lanternor på ett lastfartyg som gled fram i farleden förbi Solviksbadet. Luften var skarp.

I Vinterviken låg fortfarande den smutsvita segelbåten av plast förtöjd vid en boj, trots isen som snart skulle komma. Den påminde alltid om Peter som drömde om en egen båt som förde honom dit vindarna bar. Obunden och fri. Gustav hade länge tänkt föreslå att de skulle köpa en ihop. Då kunde de tillbringa mer tid tillsammans och kanske hitta tillbaka till den vänskap de en gång delade.

Djupt försjunken i sin egen tankevärld sprang han förbi öde bostadsområden där det enda tecknet på liv var fladdrande ljus från teveapparater. En bris gjorde trädens kronor levande i mörkret och dämpade tillfälligt suset av bilar från den avlägsna motorvägen.

Andhämtningen var tung när han följde den smala gångstigen längs vattenbrynet och han hade för länge sedan insett att de bästa åren låg bakom honom. Tobaken och alkoholen gjorde inte läget bättre, men själen skulle ha sitt.

I de ödsligare delarna av Örnberg skymtade Båtsällskapets gula klubbhus intill ett system av flytbryggor och taggtråd. En rostig, blåmalad mastkran stod reslig i kanten av den plana grusytan, där motor- och segelbåtar radade upp sig på slipar och pallar i skenet från brygglampor ute på vattnet och enstaka lyktstolpar i ändarna av upplägningsplatsen.

Plötsligt saktade kroppen in som hindrad av en osynlig hand. En obestämbar känsla fick hjärnan att omedelbart lämna sitt meditativa tillstånd.

Sedan klarnade allt.

Känslan hade han upplevt flera gånger tidigare, ute på uppdrag. Varenda cell i kroppen skrek *varning!* och indikerade att det fanns en närvaro som ville honom ont. Intuitionen hade räddat honom vid upprepade tillfällen, men hade tidigare inte behövts hemma.

Kroppen anpassade sig automatiskt. Adrenalinet strömmade till, synen och hörseln skärptes och varenda cell i kroppen likriktades till att bli snabb, farlig och aggressiv. Som om allting i livet lett fram till denna enda punkt i tiden där all erfarenhet, kunskap och energi

kanaliserades och användes. Utgången av en strid berodde till mycket stor del på den mentala inställningen.

Gustavs omställning tog inte mer än ett par sekunder.

Han tog kniven i höger hand och fortsatte framåt. Klippet i stegen förstärktes av den sjudande aggressiviteten. Musklerna var som spända fjädrar, redo att arbeta med en förlösande kraft.

Känslan av fara blev mer påtaglig och sedan blockerades stigen av en storväxt man intill en sopcontainer.

5

Gustav kände genast igen honom från övervakningsfilmen i lägenheten. Långt svart hår i hästsvans, köttigt ansikte. I höger hand vilade en stilett. En jävla hallick. Blicken var ofokuserad och han sludrade, men utgjorde ändå ett hot. Gick han på droger kunde han dessutom ta en hel del smärta.

Intill en segelbåt på vänster sida framträdde ytterligare en person i dunklet. Mannen var i Gustavs storlek och bar en utfälld ASP batong som kunde göra mycket stor skada. Hans lugna uppträdande och det deformerade ansiktet visade att han inte var främmande för att bruka våld. En betydligt svårare motståndare som liknade en typisk Ivan. Trots det bristfälliga ljuset såg Gustav ryska fängelsetatueringar på händerna och halsarna på de två männen.

Bakom sig upplevde han en tredje närvaro.

Ivan såg ut som om han tänkte säga något, men Gustav struntade fullständigt i det. Situationen kunde ändå inte misstolkas. *Nu jävlar!* Han valde det svagaste målet och vräkte sig fram mot Hallicken med all kraft och snabbhet han kunde uppåda. Men istället för att fokusera på den farliga knivhanden gick han direkt mot halsen.

Knivbladet trängde genom halsen vid struphuvudet och motståndaren ryckte till som om han fått en elstöt. Han sjönk ihop och flamlade med den fria handen mot snittet i halsen. Blodet täckte snabbt den vita skjortan och det kom ett väsande ljud från den punkterade luftstrupen.

Trots att det gått många år sedan Gustav sist slogs för sitt liv svarade kroppen upp som om den aldrig gjort något annat.

Övriga motståndare befann sig bara ett par hjärtslag bort.

Gustav parerade Ivans batongslag mot huvudet med lätt böjd vänsterarm så att slaget rann av honom och kontrade simultant med ett hårt och rakt slag med knytnäven mot ögonen, fortfarande med kniven i handen.

"Kiaaai!" Han kanaliserade aggressiviteten och rädslan. Ett krasande sade att slaget träffade rätt och blödningen var omfattande. Ivan backade och förde händerna mot ansiktet. Ett brutet näsben gjorde ont och det pulserande blodet från spruckna ögonbryn gjorde det svårt att se. Men det varade bara temporärt.

Adrenalinet skärpte sinnena och gjorde Gustav extremt medveten om omgivningen. Kall luft som värkte i näsan, det hårt packade gruset, träden med spökarmar i mörkret omkring dem.

Men sparkarna uppfattade han för sent.

Den första träffade i njurarna och skickade en våg av smärta genom kroppen. Gustavs muskulatur var tränad för att ta emot stryk, men kraften fick honom att sjunka ihop och kippa efter andan. *Helvete!* Den andra sparken träffade höger hand och han kunde inte längre hålla i kniven som försvann.

När Den Tredje Mannen tog sats för en tredje spark mot huvudet skymtade Gustav ett knogjärn, oroväckande stort, som en slaghammare på väg mot sitt städ. Det måste ha specialtillverkats för de väldiga händerna.

Gustav kände panik och agerade reflexmässigt. Han stod kvar i knästående och blockerade sparken som fick hela kroppen att göra märken i gruset när den trycktes bakåt och slog sedan mot skrevet med full kraft.

Den Tredje Mannen undslapp ett kvidande och gav Gustav en tillfällig respit. Han lyckades tillkämpa sig tid och handlingsutrymme och utnyttjade det för att hämta andan och leta efter kniven, men han såg den ingenstans.

Ivan ställde sig upp och vevade häftigt med batongen, men blod

rann fortfarande från pannan och han rörde sig som i en dimma av smärta. Slagen träffade tom luft, men tekniken var god.

Gustav parerade och duckade men fick till slut ett slag över bröstkorgen. Den brännande smärtan i revbenen eldade på ilskan. Han greppade runt handleden på batongarmen och tog ett steg snett framåt mot Ivans högra sida, samtidigt som han använde kroppen som hävstång i en högervridning. Rörelsen fick avsedd effekt. Ivan släppte batongen med ett vrål av smärta när handleden vreds om och Gustav greppade vapnet i samma rörelse.

Han måttade ett slag mot Ivan men Den Tredje Mannen vräkte sig framåt på nytt och fick Gustav ur balans. Slaget missade nacken och träffade istället Ivan över knäna. Huden på Gustavs knogar skrapades av när han tumlade runt i gruset med Mannen, och andhämtningen stod som ett tjockt dimmoln omkring dem. Tunga knytnävsslag landade i mellangärdet och på axlarna, men Gustav lyckades skydda huvudet och kanaliserade alla kvarvarande krafter till ett stryppgrepp.

Kampen tog ut sin rätt och hans kropp skrek efter vila. Tydligen kände de likadant. Utan förvarning reste sig Den Tredje Mannen och sprang iväg efter bästa förmåga. Ivan befann sig tjugo meter längre bort intill en vändplats med en livlös manskropp över axlarna.

Luften rev i halsen i takt med flämtningarna och Gustav reste sig för att jaga ifatt, men kroppen ville annorlunda. Han stod istället flämtande kvar med händerna på knäna och stirrade på två röda baklyktor som försvann i hög fart mot Hägerstensvägen.

Han linkade bort till sopcontainern och kollapsade på det hårda gruset. Ett stön undslapp honom och det blottade köttet på knogarna sved.

Deras teknik och förmåga vittnade om både utbildning och erfarenhet. De verkade brutaliserade på ett oåterkalleligt sätt och hade med all säkerhet dödat tidigare. Att de var slaver rådde det heller ingen tvekan om och två av dem hade spenderat tid på en sovjetisk eller rysk anstalt.

Gustav lutade huvudet mot den kalla plåten och såg med halvslutna

ögon hur utandningsluften kondenserades i kylan. Kroppen var tömd på energi och musklerna sved av mjölksyran.

Händerna darrade av adrenalinet och anspänningen släppte i takt med att andhämtningen saktade ner. När hjärnan hann ikapp och började bearbeta hur nära döden han varit kom chocken som en ny spark i mellangärdet. Han kunde ha försvunnit för alltid utan att ha träffat Peter en sista gång för att ställa saker till rätta. Och mamma, vad skulle hon tänka när hon slutgiltigt förlorade en son för fosterlandet utan att de någonsin fann varandra igen?

Han grät, ensam i natten.

*

Fahd tog ner kroppen från axlarna och placerade den på marken. Alla stod tysta och betraktade kroppen i leran. I skogen intill knäcktes tunna kvistar på marken när vaktposten patrullerade. Timur undslapp sig ett svagt jämmer när han sjönk ner på knä intill sin bror och vaggade hans huvud i armarna.

”Hur i helvete gick det här till?” sa Tarkhan och tittade in i Mukhits döda ögon som sedan länge förlorat sin lyster. Ett tragiskt bortfall och en onödig motgång i operationen. Men knappast mer än så. Mukhit var aldrig som sin bror: intelligent, modig och med den rätta känslan för kampens nödvändigheter.

”Ni underskattade honom”, sa Fahd och tog av den nerblodade tröjan. Kantiga, grova ärr – upphöjda sår som läkt dåligt – sicksackade över hela ryggen och bröstet.

Tarkhan hade hört historien om hur Fahd Khalouf slogs tillsammans med kurdiska Peshmerga-trupper i det autonoma Irakiska Kurdistan. En natt överraskades de av turkiska kommandosoldater och han erhöll ”frihetskampens adelsmärken” under tortyren i fängelset.

”Du menar vi ...”, sa Tarkhan. ”Hur fan kunde ni misslyckas med att döda en enda individ?”

Algeriern ryckte på axlarna och gick mot huset. Lutad mot en vägg stod hans vän och förde radbandets kulor mellan fingrarna i takt med bönerna utan att släppa den döde med blicken. För Mukhits själ, antog Tarkhan.

Abou Bakr Chouaki innehade rangen av mufti och gick alltid omkring med boken *Ma'alim fi al-Tariq*, Milstolpar, av mästaren Sayid Qutb under armen. Ett resultat av att hans far övergav honom på busstationen i Karachi när han var åtta år med enbart en koran i handen.

Han hade berättat hur han hamnade på en *madrassa*, koranskola, med salafistisk inriktning där han stannade i nära tio år innan nåddes av nästa kall: att strida mot sionister och amerikaner i Bekaadalen och An Nasiriyah.

Och det gjorde han bra.

Tarkhan skruvade frånvarande på en klackring med dess svarta infällning av obsidian och tog ett djupt andetag. Luften kändes syrefattig, men han var tacksam över att regnet tog en tillfällig paus. Var det någonsin klart väder i det här gudsförgätna landet?

Han var inte tryggt med denne Gustav Sterner. Den mannen uppvisade kyla och kontroll, och längst inne närde Tarkhan en oro för att inte hela bilden av mannen var klar. Att behålla kontrollen och försvara sig mot tre motståndare var inget annat än världsklass. Det bekräftade hans uppfattning att Sterner inte var en vanlig soldat.

De militära symbolerna och diplomerna i lägenheten visade att han var utbildad vid ett militärt förband som tillhörde eliten. Efter att själv ha gått igenom kommandoträning förstod han den inre styrka som krävdes för att klara en sådan utmaning. Han tänkte inte underskatta Sterners förmåga en andra gång, eller utmana den lättvindigt. Vad den andra militära utmärkelsen de funnit stod för lyckades de inte ta reda på, vilket spädde på hans oro.

Tarkhan fick även en känsla av att bostaden var en plats för sorg. Det kunde vara både bra och dåligt. Kanske besatt svensken inte de krafter som behövdes för att orka kämpa, fast han kunde å andra sidan göra det utan att vara rädd för döden. Fatalistiska människor var farliga både för sig själva och för andra. Det visade om inte annat de sovjetiska respektive ryska trupperna i Afghanistan och Tjetjenien.

Han tände två cigaretter och gav den ena till en av soldaterna. Tobaksmaken var en välkommen paus från markens unkna dunster.

Några ur hans kärntrupp – lojala tjetjener allihop – satt på fallfärdiga trädgårdsstolar intill en vattenfylld eka och rökte och spelade kort. Männens bekymmerslösa attityd skänkte honom faderlig glädje. Så unga, men redan fullfjädrade kämpar.

De hade varit barn när Tarkhan bevittnade Dudajevs självständighetsförklaring från Ryssland i början av nittioalet, men alla förlorade de familj och släkt i ryssarnas summariska utrensningar under de två självständighetskrig som sedan följde.

Ingen blev någonsin sig själv igen.

”Överste ...” Timur såg ner i marken och skakade i hela kroppen, som om han tänkte falla ihop vilket ögonblick som helst.

Tarkhan granskade honom genom tobaksröken. ”Jag vet, min vän. Jag vet.”

Timur stövlade iväg genom leran och tecknade åt några av männen att hjälpa till. Kroppen behövde rengöras och en djup grav grävas i skogen bakom huset. Mukhit skulle jordfästas så snart som möjligt. För att islam krävde det, men också för att moralen inte skulle skadas av påminnelsen om riskerna med deras uppdrag.

Sedan kunde de utkräva hämnd.

*

Efter att ha satt nyckeln i låset med darrande händer stod Gustav i hallen och samlade sig. Smärtorna tilltog i takt med att adrenalinet försvann och han linkade hem så fort kroppen tillät. Han måste omedelbart ge sig av för att formera sig på nytt och reda ut den här jävla härvan. Men var skulle han ta vägen? Och mer primärt, vad skulle han ta med sig? Han var tvungen att resa lätt – ett rörligt mål var alltid svårare att fånga.

Utan att tända lamporna slet han fram en stor ryggsäck och kastade ner kläder, pass, bankkort, mobiltelefon och den bärbara datorn. Efter viss tvekan tog han även ner ett inramat fotografi av Emilia från vägen. Det var viktigt att ha henne med på den resa som förestod. Han kanske aldrig skulle återvända.

Därefter bytte han om till ett par mjuka jeans som inte hindrade

rörligheten om han behövde springa, svart t-tröja med en fleecetröja över för värme, en lätt mossgrön regnjacka av PacLite material samt samma vita löparskor som han nyss använt. Klädseln var tillräckligt mångsidig för att han skulle smälta in i en stadsmiljö såväl som att kunna leva och agera i naturen om så krävdes.

Som sista åtgärd stoppade han på sig de viktigaste föremålen av alla: en mattsvart Suunto Core-klocka med kompass, barometer och höjdmätare, en decimeterlång Maglite ficklampa och ett multiverktyg från Leatherman. SOG SEAL-kniven placerade han vid korsryggen.

Med handen på dörrhandtaget tittade han för sista gången på den plats som under så många år varit förbunden med glädje och sorg. Utan tvekan eller ånger gick han sedan ut, stängde dörren, låste och gick ner för trapporna.

Utänför var kvällen lika tyst och kylslagen som femton minuter tidigare. Han slängde upp packningen på ryggen och styrde stegen mot gångvägarna i avsikt att promenera in till centrala Stockholm via Gröndal och Liljeholmen. Han visste inte vilka resurser fienden hade tillgång till, men de kunde inte vara överallt samtidigt.

När han gick från lägenheten bestämde han sig istället för att ta pickupen. Även om den var känd erbjöd den en oöverträffad mobilitet. Hyra en bil ville han inte göra då den lätt kunde spåras och stjäla en var inte aktuellt. Samröret med polisen hade redan varit tillräckligt.

Bilen stod i skuggan mellan två gatlyktor, men när han närmade sig lösgjorde sig en skepnad längre fram bland träden som kantade trottoaren och rörde sig åt hans håll.

Gustav märkte att han slutade andas och tvingade kroppen att dra några djupa andetag och slappna av. Det kunde vara ett sammanträffande, men för säkerhetsskull flyttade han kniven till jackfickan och lossade spännet på fodralet.

Han upptäckte inga andra rörelser i närheten och fixerade personen med blicken. Avståndet mellan dem minskade snabbt och Gustav bedömde av kroppsrorelserna att det var en man. Ansiktet var skymt av en uppfälld huva och händerna var instoppade i fickorna på en mörkblå dunjacka som inte gav några ledtrådar till vad som fanns under.

Tjugofem meter senare saktade Gustav in på stegen precis innan ljuset från gatlyktan träffade honom. I höjd med bilen lyfte personen på huvudet, mötte Gustavs blick och tog fram höger hand ur fickan.

Gustav slog med knytnäven mot ansiktet så att mannen föll bakåt och följde direkt efter med att sätta sig grensle över honom med kniven mot strupen.

Den fodrade jackan dämpade stöten mot asfalten. ”Öh, va? Fan...” Mannen stirrade på Gustav. Därefter märkte han kniven och blodet som rann från nästan. ”Shit... chilla, va.”

”Håll käften.” Gustav tryckte utanpå mannens fickor och bröstkorg och letade efter vapen, men fann inga. I handen höll han en papperslapp. Gustav sänkte kniven utan att lägga tillbaka den. Vid det här laget litade han inte på någon. ”Försvinn, nu.”

Han reste sig från mannen som inte verkade nödbedd utan kravlade sig upp och sedan sprang runt bilen i en vid cirkel innan han försvann mot bostadsområdet. Så mycket för att undvika polisen. Gustav stoppade tillbaka kniven, läste upp och kastade in ryggsäcken i utrymmet bakom sätena. Motorn startade direkt.

Först när han passerade över Liljeholmsbron och såg stadens ljus breda ut sig sjönk han tillbaka i sätet och slappnade av. Knogarna sved där huden skavts av och köttet stelnat. Vid rödljuset på andra sidan bron drog han upp värmereglaget och lät luften tränga undan den fuktiga kyla som klängde på kroppen. Trots den sena kvällen var det mycket liv och rörelse på Södermalms gator och molntäcket sprack upp.

Trafikljuset slog om och han rullade vidare in på Hornsgatan utan något egentligt mål, utan en riktig plan. Hur förväntades han agera? Kunde de följa elektroniska spår från korttransaktioner och övervakningskameror, eller var de bara en liten grupp med begränsad räckvidd?

Tankarna malde och han behövde samla sig. Fokusera och ladda om. Då kunde han bättre analysera vad som hänt innan han beslutade om nästa steg. Just nu handlade det om att undvika fler misstag.

Greppet om ratten hårdnade när han såg sig omkring för att hitta någon eller något att slå på. Han ville tillfoga skada, känna

tillfredsställelsen när knogarna bearbetade mänsklig vävnad och musklerna fylldes med mjölksyra av ansträngningen. Utkräva hämd.

Han svängde av och stannade halvvägs upp på trottoaren. Fotgängare hoppade åt sidan och ropade ilsket. Han vevade ner sidorutan och sög girigt in den friska luften trots smärtan i revbenen.

Svalkan fick honom att tänka klarare. Han grävde i fickan på jeansen och hittade en bunt skrynkliga sedlar och i bilens askkopp fanns några mynt. Det räckte för åtminstone ett par nätter under tak. På nytt styrde han ut i trafiken, svängde direkt in på Ringvägen och fortsatte förbi Zinkensdamms idrottsplats som badade i ljuset från höga strålkastare till parkeringen vid Tantolunden. Parkens träd stod på parad med de kvarvarande löven svagt silverfärgade i månskenet.

Under tiden han promenerade på mörkklagda gångvägar mot Zinkensdamms vandrarhem undrade han vad Katarina gjorde. Han behövde henne mer än någonsin.

*

Katarina skyndade på stegen på den raka infarten till Skogskyrkogården. Alla vilseledande åtgärder tog tid och vid två tillfällen vände hon tillbaka i en halvcirkel för att se om någon följde efter. Det röda håret dolde hon hjälpligt med en gråsvart, stickad mössa och den mörka klädseln skilde sig inte från alla tiotusentals människor som oavbrutet pulserade fram genom staden. Hon hade valt en två storlekar större rock för att dölja kroppens konturer.

Över det stora korset och den vida gräsmattan vilade ett tungt oktobermörker endast uppbrutet av gatlyktor och enstaka gravljus i lunden på kullen intill. Då och då bröt månen igenom slöjor av moln och lyste tillfälligt upp hennes väg. Hon var ensam.

Med bestämda kliv passerade hon de närmaste kapellen och den lilla dammen där bruna stänglar vittnade om näckrosor som sedan länge vissnat. Gräs växte otuktat mellan gångens stenplattor, en stark livskraft i dödens vilorum. Kyrkogårdar gjorde henne alltid lugn. Hon uppskattade tidlösheten och mädde bra av påminnelsen om att vad hon än gjorde i livet slutade det bara på ett sätt.

Hon hamnade i en allé kantad av högstammiga tallar, lågt klippta granbuskar och ändlösa rader av gravar. Variationerna på utsmyckningar av sten och trä verkade oändlig. Men en grav stod ut.

Ett ensamt ljus i en lykta kastade sitt sken över rosa och gula tygfjärilar, mjukisdjur och ett inramat fotografi på ett litet barn, kanske fem år gammalt. Blommorna var färska. Platsen låg som en ö av ljus i ett hav av kyla och mörker. All den kärlek som visades barnet väckte en avundsjuka som slumrat och hon gick genast vidare.

Knastret från gruset under sulorna försvann i suset från motorvägen intill. Utan förvarning reste sig håren på armarna, som om luften elektrifierades. Ett hundratal meter bort dök en skugga upp, gled viktlost mellan stammarna och försvann.

Katarina stannade omedelbart upp intill en tall och stirrade in i det hål av mörker skepnaden rört sig. Hon behövde vara säker på att ingen följde efter henne ikväll. Om hon sågs tillsammans med sin kontakt kunde flera års arbete äventyras. Efter tio minuter av tystnad gick hon försiktigt vidare i den mjuka kanten bredvid vägen.

I dunklet framträdde Uppenbarelsekapellets pelarvalv och massiva bronsdörr som hon rundade och fortsatte in på en asfalterad gångväg. Gatlyktor lyste upp i början och slutet, men de trettio metrarna däremellan var höljda i mörker. Halvvägs visste hon att det stod en grönmålad bänk.

En cigarett glödde i mörkret för att lika hastigt försvinna.

När hon närmade sig var lukten av inpyrd tobak det första hon märkte. Därefter framträdde en skugga vars ansikte lyste upp i takt med blossen. Hon förundrades alltid över hans förmåga att kedjeröka tre paket om dagen.

”Vous êtes en retard.” Han använde sitt modersmål, som hon inte förstod, för att markera sin irritation över hennes sena ankomst. Hon svarade på engelska.

”Lägg av. Du vet hur det är, att kolla skuggor är svårt.”

”Nåväl. Cigaretter?” Engelskan hade en tydlig accent, som om han ville markera ett avstånd till landet på fel sida kanalen. När hon inte

svarade tog han ut cigarettstumpen mellan läpparna och satte dit en ny Camel utan filter i en enda rörelse.

”Det är en ovana, sedan tiden i Afrika. Mitt enda nöje på den där gudsförgätna kontinenten.”

Hon förstod vad han menade.

Trots dunklet såg hon hans djupt fårade, snart femtioåriga ansikte med de buskiga ögonbrynen som sköt fram över ögonen. Det var märkt av stora doser nikotin och kisande i starkt solsken och hans gråsprängda hår var i samma ton som gravstenarna omkring dem.

Ménard arbetade som Kulturattaché på den franska ambassaden och var därmed deras spionchef i Norden.

”Har du något mer om våra vänner?”

”Självklart.” Han gav henne en dossier av brun arkivvärdig papp. På omslaget fanns en uppsjö av röda stämplor och myndig, varnande text.

Det såg vederhäftigt ut men hon tog inget för givet, allra minst från en fransman. Hon öppnade pärmen och möttes av ett par genomträngande, nötbruna ögon och ett svagt leende. I övrigt hade personen ett utseende som ingen någonsin mindes, vilket var perfekt för vissa sorters jobb. Fotografiet var av dålig kvalitet och att döma av bakgrunden taget någonstans i Nordafrika.

”Berätta.”

”Maurice Goussand blev tjuugoåta år, tror vi. Han slutade höra av sig för några dagar sedan. Allting pekar på att han avslöjats och röjts ur vägen.” Ménards röst avslöjade inga känslor.

”För tre år sedan rekryterades han direkt från Sorbonne i Paris. Framgångsrika Mellanösternstudier i kombination med ett Algeriskt påbrå och språkligt arv gjorde honom intressant för oss. Vi har länge haft problem med växande radikalism i tidigare kolonier i allmänhet och i Algeriet i synnerhet.” Han böjde huvudet bakåt och blåste ut rök.

”Efter en grundkurs hos DGSE i Marseille skickades han till släktingar i Alger, officiellt repatrierad. Familjen hade extremisterna redan dödat. Uppdraget var att genom nätverk av vänner och kontakter hitta en väg in i GSPC.”

Katarina kände väl till *Groupe Salafiste pour la Prédication et le Combat*, den mest radikala av alla islamistiska grupper i Afrika. Hon nickade åt honom att fortsätta.

”Idag har de bytt namn till al-Qaida i Maghreb för att tydliggöra kopplingen. Hur som helst”, cigaretten tog slut och han tände en ny, ”efter cirka ett halvår rapporterade vår resurs en liten framgång. Han hittade en väg in i den närmaste kretsen. Problemet var att den gick via centralfängelset i Alger, ökänt som rekryteringsgrund för extrema grupper men också för den hårda attityden mellan fångarna. Lösningen ...”, han tystnade tillfälligt när lyktorna från en passerande bil svepte över området, ”... var enkel. Vi lät mörda en oppositionspolitiker och skyllde det på Goussand.”

”Med sådana vänner behöver man inga fiender”, sa Katarina. Statsmaktens intresse för operatörernas välbefinnande var tydligen låg även i Frankrike. Men DGSE:s långa historia av framgång i Afrika kom inte utan offer.

Ménard fäste inget avseende vid avbrottet. Hans blick befann sig i fjärran som om han återkallade gamla semesterminnen.

”Väl där var det en smal sak att få inträde. Han hamnade i träningsläger i södra Sahara. Vi tappade honom ur sikte i ett halvår på grund av viss byråkrati, men räknade med att han skulle klara sig.”

Hon lät blicken skifta från cigarettens långa askpelare till ansiktet. Han verkade oberörd av ordens innebörd. Med egen erfarenhet av att arbeta som operatör sympatiserade hon med Goussand. Att försöka överleva långt ute i den brännande öknen, omgiven av fanatiker som hela tiden testade hans lojalitet måste ha varit helvetiskt.

”Han dök upp igen på radarn i Oran i Algeriet, en väl använd transitpunkt för terrorister till Europa via Alicante, som du redan vet. Andra delar av cellen färdades via de spanska enklaverna Ceuta och Melilla till Algeciras och Malaga. Därefter tog de sig på olika sätt till den Tjetjenska landsbygden, ett laglöst land med gott om gömställen och en tradition att härbärgera motståndsmän av alla sorter. Deras nationalsport kan man säga.”

Katarina såg den första antydning till ett leende, som snabbt försvann.

Ménard kunde beskrivas på många sätt, men humor ingick inte i vokabulären.

”Intressant”, sa hon. ”Men varför hamnade delar av cellen i en helt annan gruppering, som dessutom verkar sprida sin terror för mammon och ingen annan?”

”En mycket bra fråga, ma chérie.” Hon kände en sur andedräkt när han vände sig mot henne och blåste ut blå rök. ”När skall du äntligen tacka ja till min inbjudan om en helg i Montpellier? Du och jag och en flaska Château Martet.”

Hon ryggade ofrivilligt tillbaka av att han kände till hennes favoritvin. Vad visste han mer? Och varför? Hon ångrade genast att hon visat svaghet, fann sig och låtsades som ingenting. Men hon skulle aldrig underskatta honom igen.

”Vad hände sen?”

Han tittade på henne med road blick.

”Det är inte som förr när de slogs för ideal och visioner. Men fenomenet är inte nytt. Tamilska tigrarna på Sri Lanka sålde under åttiotalet självmordsbombare till Afghanistan i kampen mot Sovjetunionen. Och att beställa en vägbomb mot valfritt allierat mål i Irak idag kostar cirka hundra till trehundra dollar. En attack med granatgevär är betydligt dyrare.”

”Terror som en handelsvara”, sa Katarina. Orden lämnade en sur eftersmak.

”Och vår vän Gakaev är inte sämre.”

Klumpen i bröstet formade sig på nytt.

”Ja, vem fan är han?”

Ménard ryckte på axlarna, snurrade cigaretten mellan fingrarna och sköt tillbaka den mellan tänderna. ”Det gamla vanliga. Ung, fattig pojke utan framtidsutsikter söker respekt. Kanske var det därför han tidigt antog Todor Alexandrov som sitt *nom du guerre*, efter bulgaren som åttio år tidigare kämpade för självständighet på samma sätt som tjetjener i modern tid.”

Han tecknade mot månen med händerna i en vag gest Katarina inte kunde tolka.

”Gakaev upptäckte tydligen sin talang att tillfoga smärta tidigt. Ryktet säger att han som sjuttonåring torterade en hög rysk officer till döds genom att skära loss en bit i taget, bara för nöjes skull. Otrevlig kille, den där.”

Katarina märkte hur händerna darrade. ”Jag måste gå.” Hon reste sig hastigt och gick planlöst ut i mörkret.

Ménard följde hennes försvinnande rygg med blicken, drog åt ylerocken tätare i halsen och fimpade.

*

Sjöhistoriska museet var en bra plats för att stimulera tankearbete och den marina miljön tilltalade honom. Gustav blickade ut över glasmontrar fyllda med mörsarbarkasser, galärer och torpedkryssare från olika sekel tillsammans med redskap för navigation i form av kompasser, sextanter och ett sjöastrolabium. Dessutom var det lätt att observera eventuella förföljare då klientelet på fredagseftermiddagar mest bestod av skolbarn och kufar som han själv.

Efter att ha tömt hela lönekontot via en bankomat på Götgatan vid Slussen avslutades föregående kväll i den mjukt upplysta baren på Marie Laveau med två åttor Laphroaig och vodka. Spriten hade gjort sitt jobb och mjukade upp musklerna. Efteråt somnade han med kläderna på och stannade sedan kvar i sängen för att oavbrutet titta på teve. Allt för att slippa möta verkligheten. Han insåg att det var dags att rycka upp sig när kläderna kliade och hungern rev i kroppen.

Efter en halvtimmes dusch, ett lass ostfrallor och en kanna svart kaffe från ett hak på Hornsgatan satte han sig på tunnelbanan och sedan bussen mot Blockhusudden och klev av vid museet. Han var hela tiden uppmärksam på förföljare, men lämnade bussen ensam och ingen annan uppehöll sig på den stora grusytan och gräsmattan vid museet under de fem minuter han väntade vid porten. Endast flanörer och joggare passerade som vanligt förbi längs vattnet en bit bort.

Vad skulle han göra? Förr hade han en anonym identitet och försvarsmaktens ekonomiska och materiella resurser i ryggen. Nu kunde han bara förlita sig på sig själv. Mördarna visste vem han var, var han

bodde, hur hans rutiner såg ut. Om han spelade korten fel kunde det sluta illa. Dessutom föreföll de ha ordentliga resurser.

En skolklass stormade in i norra flygeln och ersatte stillheten med upphetsade rop, tappade tetraförpackningar med juice och bråk om vem som fick trycka igång videofilmen med en historisk exposé över Marinens fartyg. Gustav blängde ilsket på en särskilt högljudd kille som utnyttjade sin storlek för att få igenom sin vilja. Vuxna med glansiga blickar föste snart ihop skocken och förde den vidare in i nästa sal.

Att han riskerade sitt eget liv var inget nytt, men terroristerna hade kniven riktad mot hans familj och tvekade inte att verkställa hotet om han gick till polisen. Det var han säker på. Kanske stannade det inte där, alla han kände kunde vara i fara.

Men gjorde han ingenting dog oskyldiga istället.

En man i tjugooårsåldern med svart skinnjacka och snaggat hår spatserade målmedvetet in i salen och hovrade mellan montrarna. Gustav öppnade jackan för att få snabbare tillgång till kniven. Utan att stirra använde han montrarnas reflekterande ytor för att följa mannens rörelser.

Han studerade ingående ett linjeskepp, antecknade i en bok och rörde sig vidare. Först efter att noggrant ha inspekterat samtliga montrar gav han Gustav en flyktig blick och passerade till nästa del av museet.

Gustav såg länge åt det håll mannen försvunnit samtidigt som han omedvetet strök knivens handtag. I helvete att han tänkte ge upp. Honnörsorden initiativ, handlingskraft och ansvar vägledde honom genom livets utmaningar. Han hade självförtroendet, kunskapen och erfarenheten som krävdes. Genom att sätta sin lit till sin utbildning och förmåga kunde han segra. Men han behövde uppträda offensivt och okonventionellt.

Det var dags att kontakta Clint.

På vägen ut från salen fångade svaga snyftningar hans uppmärksamhet. Bakom en monter med flygplanskryssare, ubåtar och ett modernt stealth-fartyg satt en flicka och grät med böjt huvud. Blod från ett

sår i ena handen droppade på den rosa täckjackan. I fickorna fann han en gammal pappersservett och satte sig på huk framför henne.

”Får jag se?” Han log försiktigt.

Flickan såg på honom med rödgråtna ögon och tvekade.

”Vad heter du? Jag är Gustav.”

Till slut putade hon med underläppen och sköt fram handen.

Han tog den varsamt, lade om servetten och tryckte till hårt. Hon ryckte först till och såg ut att börja gråta igen, men lät honom hållas.

Han bibehöll trycket på såret när de gick åt det håll skolklassen försvunnit. Oljudet gjorde det lätt att hitta. När han vände sig om för att gå uppfattade han en försiktig viftning med hennes friska hand. Han vinkade tillbaka, en märklig handling givet vad han just nu gick igenom.

En bänk stod intill fasaden och han satte sig med solen i ansiktet, öppnade ryggsäcken och plockade fram den bärbara datorn. Under uppstarten kopplade han in en USB-nyckel och satte tummen mot fingeravtrycksläsaren som var inbyggd i chassit.

För extra säkerhet var hårddisken krypterad med ett program från israeliska PointSec som uppfyllde militära krav. Han chansade inte med säkerheten, även om krypteringen inte stoppade någon med resurser. Det var dessutom ett krav från Clints sida. Anslutningen till internet sköttes med ett bredbandsmodem med kontantkort.

Han komponerade ett e-brev skyddat av en PGP-kryptering som han anonymiserade genom att skicka brevet via en proxyserver i Guatemala.

Bollen var satt i rullning.

6

Solen bröt fram i en glipa i molnen och speglade sig i den krusade vattenytan. Olikheten mot det fönsterlösa kontoret där Katarina spenderade merparten av tiden kunde inte vara större. Telefonen vibrerade och hon svarade med förnamn.

”De försökte mörda mig igen, för tre dagar sedan.”

Det tog ett ögonblick för henne att förstå. ”Gustav? Vad fan säger du”, rösten gick upp några oktaver, ”och varför i helvete berättar du det först nu!” Hon ville strypa på honom på egen hand och bespara fienden besväret. ”Var är du?”

”Med utsikt över vatten. Faktiskt riktigt vackert.”

Hon blickade mot Djurgården på andra sidan utan att slå av på takten. Visst var det en härlig dag, men hur fan kunde han vara så saklig.

”Var inte orolig, jag klarar mig”, sa han. ”Har jag någonsin förlorat i strid?”

Det hade han inte.

”Jag har mer information till dig, men vill inte ta det över telefon. Vi borde ses”, sa hon till slut. Hon hade bestämt sig långt tidigare att dela med sig av alla uppgifter. En tid bestämdes till nästa dag. Inte helt övertygad lade hon tillbaka telefonen i fickan och styrde stegen mot Kemals café på Storgatan mittemot Historiska museet.

På vägen mötte hon tre värnpliktiga tjejer som promenerade i armkrok i den avtagande höstsolen, till synes nöjda med uppståndelsen de skapade hos Östermalmskillarna. Att döma av emblemen

på uniformerna och de gröna baskrarna tillhörde de militärpolisen i Kungsängen. Det kunde ha varit Katarina i samma ålder – bortsett från att hon var ensam tjej i sitt kompani och inte åkte in till Stockholm på permissionerna.

Hon ångrade inte att hon omedelbart efter gymnasiet valde den militära banan. Den erbjöd en gemenskap där bakgrund och status inte spelade någon roll och gav henne distans till sitt tidigare liv. Hon och hennes kamrater tvingades att tugga grus för att ta sig fram i ett system som byggde på likformighet. En fostran hon aldrig glömt.

Faktum var att hon hittat på olika förevändningar för att få stanna kvar på logementet. Hon hade ändå ingenstans att ta vägen. Ingen som frågade efter henne, som hon kunde ty sig till. Sin far bröt hon med så fort hon blev myndig och de hade än idag ingen kontakt.

En liten bjällra plingade när hon öppnade dörren och klev in i caféet där gästerna trängdes med tända stearinljus av olika storlek och form. Gröna växter slingrade sig över plana ytor, uppåt längs tegelklädda väggar och runt mörkbruna takbjälkar högt ovan sorlet.

Kemal log åt henne från andra sidan rummet med famnen full av disk samtidigt som Fadime arbetade febrilt framför kaffemaskinerna för att hinna med alla beställningar. Det hindrade henne dock inte från att glatt vinka åt Katarina och på sitt sedvanligt tydliga sätt gestikulera mot en stol vid ena änden av den breda bardisken.

Katarina satte sig och utan att fråga ställde Fadime fram en dubbel espresso med en kanelbulle vid sidan av. Egentligen var Katarina inte sugen – koffein fick hon tillräckligt av på jobbet – det var mer känslan av att vara som alla andra. Att få sitta inbäddad i en bekväm tillvaro utan en tanke på den grymhet och smärta som människor utsattes för där ute.

Gustavs upplevelser var konkreta bevis på att något definitivt var i görningen, men Draken ignorerade styvnackat Katarinas indiciekedja. Hon gick från deras möte i fast övertygelse om att ingen eller inget fick komma mellan henne och lösningen. Nu fanns ett nytt mål i strävan efter att hitta fler svar: att hålla Gustav vid liv.

Sannolikt hamnade han av en slump mitt i en pågående operation

som redan skördat sitt första offer i form av en avrättad fransk agent på svenskt territorium. Hon kände fortfarande Gakaevs intensiva blick och tanken på att Gustav riskerade att dö för hans hand lade ett tryck över bröstet.

Men hon visste att Gustav kunde ta hand om sig själv, det fanns ingen med samma känsla för stridens komplexitet eller samma personliga förmåga att hantera den.

Kaffets rostiga arom och sorlet av röster skapade ett separat universum med en illusion av trygghet. Hon satte tänderna i bullens sockerfyllda vetedeg med extra smör samtidigt som hon såg sig omkring i lokalen. Unga människor satt nedsjunkna i soffor och fätöljer med huvudena tätt ihop, kanske involverade i diskussioner om sommarens gångna fester, vinterns kommande och trista tentor däremellan. Ett medelålders par rörde vid varandra i en stilla ömhetsbetygelse, eller kanske gjorde allt för att upprätthålla en yta av normalitet och lycka. Människor med vardagliga problem som krävde vardagliga lösningar.

Ingen som riskerade att våldtas av soldater varje gång de gick för att hämta vatten.

Hon slickade bort lite pärlsocker ur mungipan, drack upp det sista i koppen och torkade sedan av händerna och munnen med en servett.

”Vill du ha mer?” sa Fadime och överröstade väsandet från mjölkskummaren.

Katarina nickade och pressade fram ett leende.

Hon satt gärna kvar i bubblan av normalitet en stund till. Genom åren hade hon försökt sig på förhållanden, men de höll aldrig. Antingen arbetade hon för mycket, tjänade för bra eller var för intelligent – alla tre en effektiv kastrering.

I perioder sökte hon på krogen och lockade med männen hem, men när hon vaknade upp fanns det bara en bitter eftersmak kvar. Hon klarade sig ändå brukade hon intalade sig, men upplevde ändå en saknad.

Hon slöt ögonen och tänkte på Gustav. För första gången sedan hon var tolv år höll hon på att släppa in någon. Att göra sig sårbar. Han

lyckades slinka in genom hennes stängda dörrar och sätta diskreta avtryck i hennes innersta rum.

Med darrande ben klättrade hon upp på den barrikad som alltid varit hennes värn och blickade ut över en annan värld. Den tedde sig både lockande och spännande samtidigt som hon skrämdes över vad det innebar att beträda ny mark.

Hon skakade på huvudet. Alla dessa idéer som ständigt jävlades.

*

Katarina stannade i steget utanför dörren till Hålan. Under mässingsskylten med "IT" satt ett klistermärke med **Chuck Norris for President!** i fet stil. Utan att knacka sköt hon upp dörren och snubbade rätt in i en omgång Counter Strike. Hennes killar tävlade i lag mot personalavdelningen två våningar upp över det lokala nätverket.

Koncentrationen var total.

Hon visste bättre än att störa och avvaktade vid dörren. Om hon drabbades av deras onåd skulle hennes e-post sluta fungera och inpasseringen bara släppa in henne ett slumpmässigt antal gånger per månad.

Rummet var nedsläckt och det enda ljuset kom från dussintalet bildskärmar, ljusslingor längs taket och neonsken i olika pastellnyanser från de genomskinliga, modifierade datorerna. Hålan var som ett ständigt pågående Dreamhack-konvent.

Trion framhävde imagen av socialt utstötta rebeller genom att aldrig städa undan omkringslängda McDonaldspåsar och lektyr i form av serietidningar, tekniska manualer och Slitz. Däremot låg flottiga pizzakartonger och Jolt Cola-burkar staplade i prydliga högar utan att hon kunde se logiken. Luften var unken med en syrlig basnot. Någon hade klippt av kablarna till ventilationen. Förvånad skymtade hon en tom salladsskål från Panini i ett hörn, främmande och ensam i detta alternativa universum.

Tjugo minuter av konstant rasslande och klickande från möss och tangentbord senare var turneringen över. De förlorade och Den onde försvann in i en angränsande skrubb med en dator i släptåg.

”Bry dig inte om honom. Han ska bara bearbeta förlusten.” Den gode vände sig mot Katarina.

”Och vad innebär det?”

”Vill du ha kaffe?” Han pekade mot en punkt bakom hennes rygg.

Hon ignorerade bytet av ämne. Bryggaren verkade inte ha rengjorts på länge. Innehållet påminde om tjära och luktade likadant. Hon avstod. ”Kan vi sätta oss?”

”Visst, visst.” Han sjönk ner framför datorn igen och hon hängde över hans axel.

”Hur långt har de kommit?”

”Lansering borde ske inom den närmaste månaden. Räkna sedan med ett par månader till för bearbetning i säljleden och för ordet att sprida sig.”

Det var goda nyheter. Hon nickade gillande och begrundade fakta. Ultima Capital hade ett hemligt vapen som få visste om, inte ens alla i gruppen. Risken att någon ville skryta för den där söta tjejen på krogen eller glömde ett USB-minne i en taxi var alltför stor.

Snart gav vapnet dem fritt tillträde till ytterligare ett stort antal företag och finansiella institutioner i Asien och Kina och därmed täckte de slutligen in hela världen. Hon förmodade att även Nordkorea följde storebror på andra sidan gränsen och stal programmet. Den fule hade gjort det tillgängligt för olaglig nerladdning på torrentsajter runt om i världen.

Vapnet var Katarinas och Rolands skapelse från början. De satt några kvällar på Riche och luftade idéer om hur den gordiska knuten – att få ordentlig tillgång till ekonomisk information av betydelse – en gång för alla kunde lösas.

Första steget bestod i att låta Ultima Capitals moderbolag på Saint Kitts förvärva en kontrollerande aktiepost i ett mjukvaruföretag som var ledande på valideringsverktyg som användes av programmerare för att hitta säkerhetshål i programmen de utvecklade.

I andra steget fick Den onde modifiera verktygets källkod efter deras egna syften. När det sedan gav klartecken till programmeraren att den utvecklade applikationen var säker hade det i själva verket installerat

en bakdörr förbi alla säkerhetsspärrar. Med kännedom om hur dörren öppnades fick Ultima Capital fri tillgång till värddatorn – och under rätt betingelser alla andra datorer anslutna till samma nätverk.

Idag var verktyget bästsäljande i sin klass och utnyttjades av tiotusentals programmerare världen över. Antalet oskyddade datorer växte logaritmiskt med särskilt stort tillträde till företag och institutioner verksamma inom bank- och finanssektorn. Snart släpptes ännu ett program, säkrat med deras verktyg, som skulle få stort genomslag på de finansiella marknaderna.

Informationen användes sedan för att byta till sig gentjänster från andra länders underrättelsetjänster, som fortfarande inte visste hur Katarina kom över uppgifterna.

”Man kan bli religiös för mindre”, sa Den gode.

*

Gustav var tidig till mötet klockan sex. Först när han satte sig på den gröna parkbänken insåg han att Katarina valt en av Emilias favoritplatser. Hon älskade Djurgården med gångvägarna längs vattnet, Rosendals trädgårdscafé och de små gräsplättarna där de fann en avskild plats.

Lång tid hade passerat, men minnet var ändå livligt som om ödet ville hålla honom tillräckligt levande för att dränera hans energi och livsglädje, men inte så stark att han flydde ur dess grepp.

Det var över fem år sedan den tidiga söndagsmorgonen när malariaprofylaxen och kackerlackorna höll honom vaken i ett hotellrum i Bukavu. Gustav mindes fortfarande hur morgonbrisen förde med sig doften från hyacinterna utanför fönstret när telefonen ringde och chefen berättade nyheten.

I höjd med Fagersanna hamnade en man med dryga promillen i blodet i vägrenen och körde ihjäl tre personer: Emilia och hennes föräldrar. Mannen dömdes senare för grovt rattfylleri och vållande till annans död med straffpåföljden fängelse i ett år.

Under resan hem från Kongo via Kigali och Addis Abeba önskade Gustav att han fortfarande låg under myggnätet samtidigt som solen gick upp över Kivusjön.

”Det är för jävligt”, sa chefen och lade en hand på Gustavs axel.
”Men sådant är livet.”

På det fann han inget svar.

Hur skulle han kunna fortsätta utan Emilia? I sina mörkaste stunder övervägde han att skipa egen rättvisa och ge mördaren en ståplats i Vättern. Resurser saknades inte. Istället lämnade han in personsökaren och tog avsked.

Katarina log när hon stegade längs vattnet från Djurgårdsbron. Hennes strikta corporate outfit var för kvällen ersatt av blåa jeans, svarta skinnstövlar och en mossgrön tweedjacka. Håret var utsläppt och ramade in det varsamt sminkade ansiktet.

När hon kom närmare möttes deras blickar och luften fylldes av en energi som drog dem till varandra. Hon strök bort lite hår från ansiktet och Gustav fann sig fixerad av handens nätta rörelse.

Två löpare svepte förbi och bröt förtrollningen. Gustav tog ett djupt andetag när Katarina satte sig och gav honom en hård kram, fortfarande med ett hjärtligt leende.

”Härligt att se dig igen.” Hon sköt fram axlarna mot den kyliga höstvinden.

Han besvarade leendet. Hennes sällskap gjorde honom lugn – och glad på ett sätt han glömt var möjligt. Mycket hade hänt sedan de arbetade tillsammans vid SSG. En slöja av allvar skymtade bakom hennes ögon samtidigt som en vit sightseeingbåt gled förbi på vattnet med säsongens sista turister.

”Berätta igen om vad som hände.”

Han återgav mordförsöket under löpningen så som han mindes det och lade särskild vikt vid att förmedla allt han kom ihåg om var och en av förövarna vad gällde utseende och uppträdande samt att åtminstone en blev dödligt sårad. Betoningen låg på igenkännings-tecken som placerade dem geografiskt eller etniskt. När han var färdig föll tystnaden mellan dem. Hon verkade bekymrad. Efter en stund slätades rynkan mellan ögonen ut.

”Jag är glad att du klarade dig. Tre angripare! Shit, det är fan inte lätt. Du verkar ha hållit dig i form.” Hon böjde sig fram och daskade till honom på magen.

Han ändrade ställning och märkte hur det stramade och ömmade i kroppen som påminnelse om hur nära döden han varit.

”Det här innebär att vi har ett problem”, sa hon.

”Jo, tack, jag har märkt det.”

Hon verkade inte uppskatta ironin, blicken avslöjade bara oro och han kände sig mindre väl till mods.

Hon tog fram en bunt papper och lämnade över dem utan att släppa honom med blicken.

Han öppnade den bruna dossiern och tittade nyfiket på fotografiet.

”Maurice Goussand var den franske agent som du förmodligen såg avrättas.”

”Varifrån har du fått detta?”

”Skulle en riktig dam aldrig avslöja”, sa hon och fortsatte direkt. ”Vi fick information att något är i görningen. Någon har placerat Sverige i siktet. Läger man pusslet finns det pengar och militär utbildning. Men mål, motiv, tid och plats är oklart.” Hon lät frustrerad. Några sjöfåglar drev med strömmen bort mot Kaknästornet som reste sig mot en blygrå himmel.

”Det finns en besvärande omständighet till. DGSE rapporterar att de troligtvis förlorat en man på insidan.” Hon nickade mot fotografiet. ”Genom en helt annan operation fick de nys om en krets individer som befann sig i utkanten av spaningsradarn. Eftersom de saknade tydliga kopplingar till Mellanöstern fäste ingen någon större vikt vid dem i början.”

Han tecknade åt henne att fortsätta.

”Agenten lyckades tydligen. Senaste rapporten indikerade att något var i görningen. Han påstod dessutom att de hade ett nordiskt land i åtanke. Idioterna på DGSE avfärdade först påståendet, men bestämde sig till slut för att meddela oss. Därför visste vi ingenting förrän nyligen.” Hon rullade med ögonen.

Modlösheten kröp sig på. Gustav befann sig mitt uppe i något stort. Illasinnade män med fientliga avsikter och internationella kopplingar. Halvt frånvarande tog han fram kniven och kände på eggen med tummen.

”Finns det mer?” sa han sedan med låg röst.

Hon fixerade honom med de klarblå ögonen igen.

”Deras ledare är en tjetjen, Tarkhan Gakaev.” Hon och lämnade över en utskrift med några fotografier. ”Han har ett skrämmande track record. Gustav, du måste vara försiktig.”

Han granskade bilderna, en efter en. Den mänskliga hjärnan kände lättare igen en person i verkliga livet om den fotograferats från olika vinklar, och det här var en person han behövde komma ihåg.

Över ett par breda axlar satt ett långsmalt rakat huvud med en något krokig näsa, troligtvis på grund av våld, inte olikt en del målningar han sett av Karl XII. Ansiktet klövs av ett självsäkert leende och på en av bilderna tittade objektet rakt in i kameran. Blicken var genomträngande och frånvarande på en och samma gång som hos någon som varit i strid och sett människor dö – och dödat.

”Tack, det betyder mycket att du hjälper mig.” Han lade en hand på hennes arm och märkte hur en stilla rysning fortplantade sig genom hennes kropp.

Hon tittade ut över vattenytan, störd i sin vila av byiga vindar, men drog inte undan armen. Fler gula löv blåste ner från träden runt omkring och lade sig ovanpå övriga som redan täckte grusgången och gräsmattan bakom dem. Människor kom och gick längs grusvägen.

”Hur mår du annars, jag menar i livet och så?”

Han petade undan några löv med foten. Inte sedan begravningen hade hon frågat om Emilia. Vad skulle han svara på det? Att han fortfarande ville ge hennes mördare vad han förtjänade? Visste han själv hur han egentligen mädde?

”Tja, du vet ... vissa dagar är bättre än andra.” Svaret var menlöst och helst ville han slippa från ämnet. Det var för privat.

”Du, om du inte kan försona dig med vad som hänt kommer det bara att gå utför, och en dag är det för sent. Då kommer du aldrig tillbaka.”

Han ryckte på axlarna och grävde en liten grop i gruset med klacken. ”Hur är det själv?”

Efter en viss tvekan berättade hon om vilsenheten och ensamheten. Att hon instinktivt visste att hon inte levde sitt liv som hon borde, men samtidigt inte såg någon lösning.

Han skiftade position och vände sig mot henne. Det här var en sida han aldrig sett, trots att de känt varandra länge. Hon var inte typen som öppnade sig för andra och han förstod att han förärats en gäst. Han var utvald, men förstod inte riktigt varför.

Hon rodnade lätt och tittade ut över vattnet och Nobelparken på andra sidan, som om hon drog sig för att fortsätta, men såg sedan bestämt på honom igen.

”Du kanske borde flytta in hos mig ett tag?”

Han granskade henne noga, uppriktigt förvånad.

”Jag menar, tills det här har lagt sig ... eller nåt. Äsch, jag vet inte ...” Hon tittade bort igen och täckte den rödflammiga halsen med jackans krage.

Hoppсан. Någoting hade definitivt förändrats. Hon strålade.

”Tack, men det är nog bättre att jag håller mig borta från allt och alla, av säkerhetsskäl ... men jag uppskattar verkligen erbjudandet. Tack.”

Han vek ihop den tjocka dossiern och utskriften med bilderna och stoppade dem i innerfickan.

”Du vet att jag kan ta hand om mig.” Han stoppade tillbaka kniven och klappade på den innanför jackan. ”Och jag har börjat vidta åtgärder.”

”Bra.” Hon verkade inte övertygad. ”Då håller vi kontakten?”

Han nickade.

De reste sig samtidigt. Han rös till när hon kramade honom och försiktigt rörde vid hans hår.

*

När Gustav promenerade tillbaka till bilen undrade han vad som påverkade honom mest, den nya informationen eller den lilla glöd som väckts av Katarinas tillgivenhet. Han visste att hon skulle göra allt för att hjälpa honom. Hon kunde vara obeveklig och ta i med hårdhandskarna om hon ville.

Hennes smeknamn vid SSG var Ball Breaker efter en incident i en biljardhall i Skövde. En berusad raggare avsåg lära henne spränga, utan att i enskild ställning anhålla om lov. När han tryckte upp höften

mot henne bakifrån gjorde hon en svepande rörelse med kön och slog honom i skrevet, med den tunga änden först.

Dessutom tog hon inte skit från någon.

Han tände en cigarill samtidigt som han korsade Strandvägen och gick vidare in på Narvavägen med sikte på Oscarskyrkans höga spira. Gatorna var väl trafikerade och han släppte förbi barnvagnar på den smala trottoaren. Innan han nådde fram till bilen kom det underkylda regn som hängit i luften och överallt skyndade människor fram och tillbaka för att undvika blötan.

Staden hukade under regnets tyngd. Tankarna var fortfarande på annat håll när han körde norrut parallellt med den långa trädallé som delade vägen och ramade in parkeringsplatserna i dess mitt. Regnet hamrade mot bilens plåttak som i en resonanslåda och världen utanför suddades ut bakom ridåer av vatten. Han var blöt ända in på kroppen och vred upp värmen.

I höjd med Historiska museet stannade han vid ett övergångsställe för att släppa över några tonåringar som skrikande hoppade i vattenforsarna längs gatan. När han på nytt satte sig i rörelse ringde varningsklockan återigen i bakhuvudet. Det undermedvetna uppfattade någonting. Han stirrade stint ut genom rutan utan att se något särskilt, dubbelparkerade och klev ur. I det hållande regnet fällde han upp regnjackans huva och sökte av omgivningen med blicken.

En figur som haltade på höger ben korsade gatan mot parkeringen. Gustav kände direkt igen Ivan, den här gången med något vitt i ansiktet. *Vad har du för dig då din jävel?* Ivan hoppade in i en gammal Saab och startade motorn.

Gustav kastade resterna av cigarillen i en fors av regnvatten, satte sig i bilen igen och följde sakta efter mot Karlaplan, parallellt med den långa parkeringen där Ivan letade efter en väg ut. Efter hundra meter körde han mot enkelriktat och svängde ut i gatan mitt framför Gustav. Manövern var oväntad och Gustav var rädd för att hans bil var igenkänd, men Ivan verkade upptagen av att hitta rätt.

Var han ensam? Och vad gjorde han här? Gustav följde efter, förbi den torrlagda fontänen i rondellen där en ensam korvkiosk stod för det enda ljuset och in på Karlavägen. Efter att till synes ha tvekat utanför Tössebageriets neonröda skylt körde Ivan vidare in på Artillerigatan.

Normalt krävde en skuggning stora resurser i form av flera individer och bilar då möjligheterna att byta färdväg och färsätt var många, särskilt i en storstad. Om Ivan misstänkte att han var förföljd och vidtog motåtgärder genom att bryta trafikmönstret med ett onormalt beteende skulle Gustav få problem. Genom att följa samma mönster röjde han sig direkt. Han behövde koncentrera sig och vara försiktig.

Han ökade avståndet.

Motåtgärden kom i höjd med Hedvig Eleonora kyrka. Ivan dröjde i korsningen utanför Ciao Ciao Grande, där kypare i vita förkläden hastade mellan fullsatta bord samtidigt som Gustav saktade in bakom en dubbelparkerad silverfärgad Mercedes. Valet att stanna istället för att köra förbi i strömmen av bilar kunde ha röjt honom, men han hade inget val. Han ville inte riskera att förlora sin enda konkreta möjlighet att komma åt fienden.

Ivan startade på nytt och svängde genast höger. En Range Rover tvärnitade och blinkade med helljuset när Gustav kastade sig ut i trafiken och rullade efter. Med bultande hjärta följde han Ivan i en vid högersväng runt kvarteret, tillbaka till Artillerigatan och sedan vidare mot Nybroviken.

Han bad en innerlig bön om att han inte var upptäckt.

Längs kajen låg skärgårdsbåtarna uppradade, mörka och tomma i väntan på vårens ankomst och på hans högra sida saknade Dramatens guldklädda kolonner sin glans. En däsighet kröp på, men Gustav vågade inte låta den ta överhanden. Ett sådant här tillfälle återkom inte. Nu var det hans tur att jaga.

Han höll ett öga på bensinnivån och såg hela tiden till att ligga så pass långt bak att han försvann i den tätande trafiken på Strandvägen, men tillräckligt nära för att följa med i Ivans rödljusintervaller.

De avverkade kvarteren i maklig takt, särskilt de gånger Ivan verkade osäker på nästa vägval. Efter Klaratunneln svängde han till Gustavs

förvåning upp på Centralbron och fortsatte rakt in i Söderledstunneln. Ivan verkade inte ana oråd och vidtog inga ytterligare åtgärder mot följare genom att svänga av vid Medborgarplatsen eller Gullmarsplan.

Ett avvaktande lugn lägrade sig i bilen och Gustav tillät sig själv att slappna av. De höll hög fart söderut längs väg 73 mot Nynäshamn och passerade förorter och köpcentrum som reste sig mot en grafitgrå himmel där regn rörde sig i stora sjok. Värmeanläggningen kämpade mot imman på insidan av rutan och vindrutetorkarna piskade fram och tillbaka. Ett riktigt jägarväder.

Till slut svängde Ivan av motorvägen och fortsatte i gles trafik mot Dalarö. Ibland glimmade det till på fälten från ögonen på rådjur och räv, men för det mesta träffade helljusen bara ett kulligt landskap där enstaka skjul lurade i skogskanten.

När Ivan svängde av mot Gälö valde Gustav att köra förbi korsningen, släcka lyktorna, backa tillbaka och återuppta jakten. Han färdades sedan osynlig i mörkret, vägled av asfaltens något svartare kontrast mot den omgivande terrängen. Enstaka upplysta hus låg utspridda i landskapet.

Efter tio minuter svängde Ivan höger på nytt in på en mindre enskild väg och de röda baklyktorna försvann djupt inne i skogen. Gustav stannade på avstånd och stängde av motorn. Regnet hade övergått i ett strilande, men en tjock molnbas blockerade fortfarande allt ljus.

Han kontrollerade att utrustningen var på plats. Fleeceströjan och den tunna, gröna regnjackan var idealiska för det som skulle följa samtidigt som jeans i bomull och löparskor inte stod mot elementen som han önskade. Som sista åtgärd satte han sig på huk i ett dike och smetade våt lera över ansikte och händer.

Oavsett om Ivan sett Gustav eller inte kunde det finnas vakter utplacerade, och var de militärt utbildade använde de antagligen larmanordningar och minor. Såvida de inte var övertygade om att den avlägsna platsen var helt säker. Det var i så fall ett misstag. Han drog kniven och följde vägen åt det håll bilen försvunnit.

Till en början höll han ett högt tempo för att vinna tid och genom att gå i kanten kunde han gömma sig bland granarna om det behövdes.

Eventuella varningslinjer skulle ligga närmare den plats Ivan var på väg till, någonstans därute i mörkret.

Efter femton minuter sänkte han farten, gick in i skogen och sjönk ner i lungen. Nedfallna träd och grenar täckta av mossor låg mellan höga, tätastammar. Fukten som droppade från träden dämpade alla småljud.

Han hukade och smög i sicksack mellan träd och stenar och stannade ibland för att lyssna. En faktor besvärade honom stort. Mannen som sett honom under paddlingen var utrustad med en bildförstärkare för att kunna se i mörker. De kunde upptäcka honom långt innan han fann dem.

En kompakt, kantig skugga skymtade mellan träden. Han satt en stund och spanade och lyssnade, men hörde bara droppandet från granarna. Vägen fortsatte framför bilen och var uppkörd. En hög markfrigång krävdes för att ta sig fram och Gustav förstod varför Ivan parkerat den gamla bilen här.

Spåren var djupa och vattenfyllda. Jorden och växterna som kantade vägen visade att avtrycken var färskare. Skogen i området var dock inte avverkad på länge, vilket uteslöt en skogsmaskin. Alltså måste någon ha transporterat tung last nyligen i någon form av lätt lastbil med bredare hjulspann och högre frigång än normalt.

Gustav slogs av lugnet och stillheten. Det rytmiska ljudet av fallande vatten mot träd och mjuk mossor var hypnotiskt. Mörkret som slöt sig mot huden gav en känsla av tidlöshet. De hade verkligen lyckats välja en ostörd plats.

Han satte sig på nytt i rörelse.

*

Katarina tappade räkningen på hur många gånger hon hade gnuggat sig i ögonen och kaffeinet lämnade vid det här laget bara en från eftersmak. Efter mötet med Gustav gick hon tillbaka till kontoret för att arbeta, men vaknade efter två timmar med avtryck från tangentbordet i ansiktet och intorkad saliv över kinden. Hon hade släpat sig till vilorummet, men sömnen infann sig inte igen. Istället ältade hon tankar och minnen.

Ibland brukade mamma ta med henne ut i skogen bakom hyreshuset till deras alldeles egna gömställe, där tallar som försvann i molnen stod på vakt och väldiga stenblock med mossa blev en mur mot omvärlden.

”Titta, mitt hjärta, vilka röda bär”, sa hon när de plockade vilda smultron i solen och trädde upp dem på grässtrån. Efteråt satt Katarina i hennes knä och åt under tystnad medan mamma strök hennes hår. En ljusglimt i det mörker som var hennes barndom.

Resignerad betraktade hon skrivbordet och de två datorskärmarna igen. Samtidigt som de fick allt större tillgång till information var de också tvungna att bearbeta den. Att lägga pussel med hjälp av särskilt utvecklad mjukvara eller bara penna, papper och miniräknare var alltid ett krävande jobb. Hon sorterade och strukturerade bara för att göra om allting igen. Något undgick henne, men hon kunde inte riktigt sätta fingret på vad.

Trots att deras hemliga vapen även spridit sig till länder i Afrika och Mellanöstern fanns det stora luckor. Många banker arbetade fortfarande utan datorer. Dessutom letade Ultima Capital ofta efter mindre belopp som lätt förbisågs eller vars bruk enkelt kunde motiveras. För en vanlig, mindre terroroperation räckte det med några tusen dollar. Attentatet i New York bedömdes ha kostat mindre än en halv miljon dollar allt som allt.

Spåret de arbetade med slutade för tillfället i Dubai med en synnerligen svag lagstiftning inom det finansiella området och som var ett stort internationellt centrum för finansiering av terrorism och kriminalitet. Hennes utmaning låg i att binda ihop två ändar i en tråd som sannolikt brutits av att pengar transfererats via hawala eller fysiskt via kurir. Lyckades hon var de tillbaka i matchen.

Intuitionen sade att hon var rätt ute.

Hon lutade sig tillbaka i stolen med händerna knäppta bakom nacken. Med slutna ögon syresatte hon hjärnan genom djupa andetag. Insikten kom så plötsligt att hon tappade balansen och ramlade av stolen. Ett återkommande mönster. Hon reste sig, tog fram linjalen och läste av en rad i taget.

”Yes!”

Hon rafsade ihop alla papper från skrivbordet, struntade i skorna och rusade längs korridoren. Trots den sena timmen visste hon att Ylva var på jobbet, precis som alla andra utom Draken. Katarina knackade och öppnade de båda dörrarna utan att vänta på svar.

”Förlåt... åh, tjena Roland.”

Han backade snabbt två steg från Ylva och slätade till skjortan och slipsen, som om de behövde en plötslig justering.

Hon tittade på händerna och sade ingenting.

Katarina förstod med tiden att Ylva hade Aspergers syndrom. Det gjorde henne bättre i jobbet, då hon tänkte och kommunicerade som en dator, men något hopplös i sociala sammanhang.

”Okej, jag bryr mig inte om vad ni har för er”, sa Katarina. ”Jag har hittat en grej, kolla här.”

Hon lade omsorgsfullt ut papperna i exakt samma ordning som tidigare. Roland ställde sig lite närmare.

”Då vi inte hittade en fortsättning från Dubai utgick jag från en hypotes att pengarna flyttats vidare med kurir. De har mängder av flighter till destinationer runt om i världen, men om pengarna skall användas för terrorism är det sannolikt att nästa destination låg i ett land i Mellanöstern eller Asien som misstänks uppmuntra terrorism eller i vart fall har svaga rättsliga system.” Luften tätnade i det trånga rummet.

”För att börja någonstans valde jag tre länder – Syrien, Iran och Pakistan – och studerade kontoutdrag från deras samtliga banker. Först såg jag inget särskilt, men efter att ha gått tillbaka långt i tiden fastnade jag för en återkommande notering.” Hon log brett.

”Ja men för djävulen ut med det då”, sa Roland.

”Titta själva.” Hon markerade samma personnamn med en överstrykningspenna.

7

Några posterade vakter eller mineringar fanns inte. Passiv teknisk övervakning var inte utesluten, men den kunde han ändå inte göra något åt för tillfället mer än att hålla en låg profil och försöka smälta in i bakgrunden.

Efter drygt en timmes försiktig framryckning genom skogen skymtade Gustav svaga ljus och en stund senare framträdde konturerna av ett hus mellan träden. Det var av trä med mörkare partier av alger på den flagnande, bruna fasaden och det betonggrå eternittaket täcktes av mossa. Enstaka panelbrädor var ruttna och knäckta.

Som många andra hus och sportstugor var det förmodligen byggt på femtio- eller sextiotalet som fritidsboende och fick med tiden dåligt anpassade tillbyggnader. Platsen var återinvaderad av den omgivande skogen och präglades av en sumpig förruttelse.

De sista sjuttiofem meterna ålade han med långsamma rörelser. I luften hängde en orörlig dimma från papirossicigaretter – en billig öststatsprodukt med högt tjärinnehåll. Ivan stod med ryggen åt hans håll och pratade med en man. Vaksamheten var lika med noll, men Gustav tänkte inte underskatta dem och kröp närmare.

Han uppfattade bara enstaka ord, men de hetsiga gesterna och tonläget sade Gustav att stämningen mellan dem inte var den bästa. Han ville inte komma för nära utan sjönk ner i en liten sänka mellan två stenar täckta av mossa.

Fukten omslöt honom, trängde in överallt och jeansen lade sig tätt

mot kroppen när de sög upp vätskan. Även om kroppen värmdes upp vattnet så länge han inte rörde sig såg han inte fram emot att behöva ställa sig upp senare. Vägen tillbaka till pickupen skulle kännas lång när allt som var blött kylades ner i natten.

Minuter senare öppnades dörren och en lång man fyllde dörröppningen så att inget ljus kunde ta sig ut. De andra stramade upp sig. När mannen gick ner för trappan och ställde sig under lampan på fasaden kände Gustav direkt igen honom från Katarinas fotografier. Tarkhan Gakaev. Chefen hade anlänt med ytterligare sex beväpnade män i släptåg. En av dem var Gustavs väldige motståndare från mordförsöket, men han såg inte till Hallicken.

Gustav studerade Tarkhan noga och memorerade utseende, klädsel och kroppsspråk: hur han förde sig och hanterade sina män och vapen, allt för att utrona karaktären hos den person som fattade besluten och avgjorde vem som fick leva och inte.

Tarkhan sade något till Ivan som slog ut med armarna och gick in i huset. Övriga stod kvar och det dröjde inte länge förrän cigaretterna togs fram på nytt. Ett jävla bolmande. Gustav skiftade position och började genast frysa när de blöta delarna av kroppen exponerades för luften.

Äntligen hade han funnit dem, men fortfarande saknades bevis på att något var i görningen, utöver de vapen som bars öppet. Han tog fram papper och penna ur en plastpåse för att dokumentera observationerna samtidigt som han fortsatte spaningen.

*

Analysprogrammen strukturerade informationen med den nya faktorn inkluderad och Ylvas fingrar rörde sig över tangenterna som om hon aldrig gjort något annat.

”Ofta tenderar människor att hitta samband som är elementära och linjära, men många gånger är de istället synnerligen komplexa och icke-linjära”, sa hon utan att släppa skärmen med blicken. ”Så länge data ryms i en databas kan vi med hjälp av särskilda algoritmer finna även dessa.”

Katarina hade aldrig sett henne så talför tidigare. Konkreta arbetsuppgifter verkade få henne att glömma bort alla sociala begränsningar, men så handlade det också om ett datorprogram.

”Modellen bygger på mjukvara som forskare inom olika vetenskaper använder för att få fram samband från stora mängder rådata, inte minst inom biologin som kanske är det mest komplexa området av alla. Ursprunget är de algoritmer som användes för att robotar skulle lista ut ...”

Roland lade mjukt en hand på hennes skuldra.

Hon såg på honom över axeln och log blygt. ”Programmet börjar med att söka efter samband i en grupp med data och föreslår sedan enklare ekvationer som beskriver kopplingarna. Dessa faller oftast i det efterföljande testet, men en del är mindre fel än andra. De bästa lösningarna skiljs ut, justeras automatiskt och testas mot datan på nytt.” Ylva talade snabbt utan paus med blicken fastnaglad på bildskärmarna. ”Analysprogrammet repeterar cykeln om och om igen tills den finner ett samband som håller. Ibland behövs mer data än vad som är tillgängligt för att finna ett svar. Då kan systemet identifiera luckorna i informationen.”

Katarina höll andan. Mängder av data flimrade förbi på de båda bildskärmarna på skrivbordet och Ylva tolkade koder och förkortningar i realtid.

”Ahmad Al-Basyouni Male har återkommande rest en gång per månad med Iran Air mellan Dubai International Airport och Teheran.” Hon pekade så att de andra kunde följa. ”Namnet dyker upp regelbundet på kontoutdrag hos Lloyds Bank i Dubai och Bank Saderat i Teheran. De har slarvat. Genom att hela tiden använda samma banker skapas ett mönster i uppträdandet. Men beloppen skiljer sig åt.”

Roland såg det först. ”Summorna har minskat med exakt tio procent under färden till Iran. Säkerligen provision eller liknande. En mindre del brukar gå till kuriren och resten till den eller de som utövar inflytande över den mottagande banken.”

”Hrm, det finns en fortsättning”, sa Ylva fortfarande utan att släppa tangentbordet.

Hennes tonläge fick klumpen i Katarinas bröst att göra sig påmind. Ylva pekade och fortsatte att förklara en stund till. Först när de skrivit ut all information på papper och lagt den på bordet bredvid den övriga förstod de innebörden.

Alla tre satt tysta och tillbakalutade, Ylva med huvudet mot Rolands axel. Han nynnade en melodi Katarina inte kände igen. Hon sörp-lade på en Cola och begrundade fakta. Lättnaden över att äntligen ha lyckats binda ihop Somaliaträden förbyttes i uppgivenhet av den bild som Ylvas resultat målade upp.

Inte nog med att en terroristgrupp enligt fransmännens information satts samman i Tjetjenien med individer från olika globala grupperingar. Deras eget separata penningsspår fortsatte från Teheran till Groznoj i Tjetjenien. Sex miljoner dollar transfererade i fyra omgångar till CPD – samma organisation som DGSE satt i samband med den terroristcell som med stor sannolikhet fanns i Sverige. En vecka senare fördes fyra miljoner vidare till ett bankkonto för en privatperson i S:t Petersburg. Fortsättningen var oklar.

”Någon som anar oråd?” sa Katarina.

*

Gustav satt avklädd under en ensam lampa i ett annars mörkt rum och studerade sitt senaste vapen – en fuktskadad skiss. Vatten och lera droppade från ansiktet och smetade punktvis ut bläcket. Han behövde halva natten för att slutföra rekognoseringen av den omgivande terrängen och huset. De blöta kläderna hängde på tork i badrummet och utanför fönstret lyckades gryningen ännu inte skingra de tjocka molnen.

Han fyllde en kopp med pulverkaffe, hett vatten och en ansenlig mängd tolvårig Caol Ila och böjde sig åter över skrivbordet. Huset omgavs av tät skog på tre sidor, där avståndet till träden vid baksidan var obetydligt, och i nordväst gränsade tomten till havet med en hop-fallen brygga i strandkanten. Samma mörkblåa Chevrolet Suburban som hade följt efter honom från Nynäshamn stod parkerad tillsammans med två svarta GMC Yukon. Samtliga av olika årsmodell och i använt skick.

Enligt Lantmäteriets Gröna karta och Google Maps låg huset vid en havsvik med långt till närmaste granne. Tre hundra meter ut fanns en ö med vegetation. Några posteringar, minor, larm eller teknisk övervakning upptäckte han inte. Under tiden han rörde sig kring huset uppvisade de dessutom en dålig disciplin och nyttjade för få och ljudliga vaktposter med tanke på att det var natt.

Men att anta att fienden var korkad kunde vara farligt.

Han tillbringade ytterligare en timme med att bedöma husets omgivning utefter minne och karta, fundera på vägar in och ut, beräkna tider för framryckning med kompensation för terrängens beskaffenhet, hotbild och om-fall – vilka åtgärder som vidtogs om något gick fel – samt vad han behövde för utrustning för flera dagars spaning och strid. Till slut var han nöjd med nattens resultat och avslutade med några övningar för att stretcha ut musklerna.

Planen var formad redan innan han somnade in.

*

Vänthallen sjöd av rörelse. Miljön var neutral med en påfallande brist på dofter och ljud, som om Centralstationens väldiga volym slukade alla intryck. Gustav uppfattade bara ett dovt, susande bakgrundsljud från människor i mörka kläder som rörde sig i bestämda riktningar över den stora ytan. Då och då färdades ett barnskrik eller högtalarutrop fritt under det välvda taket tillsammans med duvorna.

Han lutade sig mot väggen under en gul Forexskylt med en tygkasse i handen, tydligt exponerad mot den stora vänthallen. För den som letade. Klockan visade att det var nittio sekunder kvar. Efter att ha utväxlat långa blickar med en brunett i kön till caféet intill rörde han sig lugnt mot biljettkassorna i den södra änden av byggnaden.

På utsatt tid korsade han havet av kroppar förbi ringen som öppnade sig mot våningen under, som vanligt omgärdad av grupper av människor och individer som väntade planlöst och ibland kastade en blick mot tavlan med avgångs- och ankomsttider.

En ensam man lösgjorde sig ur massan och rörde sig mot Gustavs högra sida med blicken i fjärran, som om han var på väg mot ett

bestämt mål utanför huvudingången på Vasagatan. Gustav förvånades över hans unga ålder – han fick nog inte ens handla på Systembolaget – och gick sedan vidare.

I kassan köpte han en enkel biljett till Malmö med tretåget och sjönk sedan ner på en ledig bänk utanför med uppsikt mot vänthallen. Intill satt en blek man i övre medelåldern med mörk rock och glest hår framför en hälften så stor kvinna i rullstol. Hon gav Gustav en flyktig blick och återgick till att sortera tidskrifter i en röd Kånkenryggsäck.

Efter en stund öppnade han påsen och tog upp den pocketbok som inte funnits där femton minuter tidigare. Innanför pärmen till en tummad Coq Rouge låg ett kvitto. Grabben var skicklig. Ytterligare tio minuter senare tog sig Gustav genom trängseln i riktning mot förvaringsboxarna under rulltrapporna till Klarabergsviadukten.

Clint hade fått hans meddelande fyra dagar tidigare. De hade träffats i tjänsten på den tiden han jobbade i vapenlabbet hos FOA i Ursvik, innan han gick under jorden och blev frilans. Smeknamnet kom av hans passion för stora revolverar. Vid det här laget hade ingen av dem koll på vem som var skyldig vem en tjänst, men brydde sig egentligen inte heller. Clint ställde inga frågor, han visste att Gustav inte hörde av sig i onödan.

Mitt emot en öde Pizza Hut stannade Gustav till och betraktade människorna som rörde sig i en aldrig sinande ström över det smutsiga golvet till och från Uppsalapendeln och Arlanda Express. Främmande språk och bruten engelska blandades med mullret från rullväskor. En man i säckiga kamouflagebyxor vid en informationsdator granskade honom ingående, men återgick sedan till skärmen.

Gustav gick fram till en panel, knappade in den niosiffriga koden från kvittot och gick bort till boxen. Inuti låg en stor, svart ishockeyväska med Team Sportias logga på båda sidor. Väskan skiljde sig inte nämnvärt från de tusentals modeller som passerade genom stationen varje dag, förutom att den var tung som ett as. Han hivade upp väskan på ryggen, svor mellan sammanbitna läppar och gick mot tunnelbanan.

*

Draken sammankallade omedelbart till ett möte. När Katarina gick in i rummet stod chefen framme vid duken med benen brett isär och händerna på höfterna i ett försök att visa någon form av pondus.

Redan innan alla hunnit sätta sig knackade hon i sitt tomma vattenglas med en penna och tog till orda. ”Enligt säkra källor har dansk polis idag slagit till mot en terroristcell i Odense. Kopplingar till Tjetjenien har klarlagts.” Hon höll upp en kvällstidning och visade framsidan med rubriker i fet stil över en ung man i taqiyah, en traditionell rund hatt, med jagad blick.

Tystnaden blev snart besvärande. Katarina stönade inombords.

”Nja, kvällspressen pekade väl bara på republiker i forna Sovjetunionen ...” sa Roland och fingrade på slipsen.

Ylva vågade sig på en nick.

”Och de så kallade terroristerna har trots allt bara publicerat lite information om Jihad på en webbsida”, sa Den gode och mötte Katarinas blick. Hon såg hur han skämdes å Vivecas vägnar.

Hon lyfte handen i en cesarisk hälsning – en annan kraftfull gest – och fortsatte som om hon inte hört. ”Fransmännen var fel ute. Det var ett annat nordiskt land terroristerna hade i åtanke. Dessutom är det inte sannolikt att någon skulle ge sig på oss. Vi har ett gott rykte. Se bara på Palme.”

”Men det är inte uteslutet”, sa Katarina från platsen längst bort i rummet och ansträngde sig för att tala lugnt, ”våra und...”

”Nå! Ingen har rapporterat ett ökat hot. Dessutom, hur kan du vara så säker på att de är här?”

”Det är jag inte, men indikationerna tyder på det, och min maggropskänsla. Det är inga skolpojkar vi har att göra med.”

”Känsla? Jag förväntade mig mer än så, Wallin. Kanske är du inte rätt person för det här jobbet ändå.”

Övriga i rummet duckade undan de knivskarpa blickarna som skar genom luften.

”Lär dig av min erfarenhet. Mitt beslut är fattat. Vi återgår till normalläge. Somaliaspåret är utagerat.” Hon slog demonstrativt ihop tidningen.

Katarina begravde händerna i ansiktet. Det är fan inte möjligt. Precis när de fick fram något konkret. Och Gustav, hur skulle det gå med honom?

Viveca marscherade iväg mot sitt rum som ett tecken på att mötet var över. Bakom sig lämnade hon en grupp mycket nedstämda medarbetare.

Krigsrådet samlades i Hålan bland högar av strömkablar och kretskort. Katarina stod mitt i rummet flankerad av hackartrion på ena sidan och Roland på den andra. Han frigjorde en yta för att kunna sitta utan att förstöra de vinröda mollskinnbyxorna.

”Det här suger” sa Den onde och kastade en hårddisk tvärs över rummet.

”Okej, den nuvarande situationen är helt jävla oacceptabel.” Katarina gick fram och tillbaka. Inte fan tänkte hon acceptera att en kretin utan analysförmåga – eller någon förmåga överhuvudtaget – förtog allt arbete och dessutom utlämnade Gustav tillsammans med oskyldiga svenska medborgare till fienden på nåd och onåd. Drakens arrogans gjorde henne farlig. Katarina var tvungen att hantera situationen på sitt sedvanliga sätt. Med kraft.

”Ja, hon vrider och vänder på fakta som hon vill ... eller ignorerar dem helt”, sa Den fule och rätade till skjortan utan att se att den knäppts ojämnt. Han hade spenderat natten på soffan och väcktes abrupt inför Drakens genomgång.

Hackertrion började tala i munnen på varandra. Roland avvaktade.

”Det ska vi lösa, men ni tre”, hon borrade in blicken i trion, ”måste se till att hålla käften om det här, förstått?” Hennes kroppsspråk lämnade inget utrymme för tolkningar.

De förstod.

”Okej, att bara sitta och glo är tjänstefel. I Tjetjenien kommer vi inte vidare, vi kan bara konstatera att en stor mängd pengar sannolikt hamnat i händerna på några av världens farligaste och mest hänsynslösa människor.”

Hon återupptog vankandet och funderade. ”Det logiska är att

fokusera på S:t Petersburg. Vi har ett konto som tillhör en okänd privatperson ... vi har en bank, PSB, med ökänt hård säkerhet och stark sekretess.”

”Varför inte åka dit och gräva på plats? Köra lite old-school istället för allt det här tekniska ... så får vi se vad som dyker upp?” sa Roland och viftade med handen mot datorerna.

Trion gav honom surmulna blickar tillbaka.

”Det kan fungera. Okej, du bedömer bäst själv, men var försiktig.” Katarina visste att Roland arbetade med underrättelseinhämtning en gång i tiden, men han berättade aldrig några detaljer. När hon frågade försvann han alltid i tankarna.

Han markerade en honnör och lämnade rummet med ett leende, mer levande än vad Katarina sett tidigare. Han verkade se fram emot att återvända till fältet. Typiskt Roland att ha en plan för allting.

Hon vände sig mot de kvarvarande medbrottslingarna. De såg uppspelta ut som om det här var ännu en spelturnering där en förlust lätt botades med pizza och Cola. Tyvärr var det inte så enkelt.

”Okej, killar. Jag känner på mig att vi har ont om tid, och jag brukar ha rätt.”

Deras hållning visade att hon hade deras fulla uppmärksamhet och förtroende.

”Ni måste bearbeta allt ni kan kring det här kontot. Vi måste veta mer om hur pengarna ska användas, till varje pris.”

”Till varje pris?” sa Den onde.

Den gode stelnade till. ”Du tänker väl inte ...”

Men Den onde var redan på språng. På väg mot skrubben stannade han vid ett säkerhetsskåp med sifferkod som Katarina inte sett förut, låste upp, plockade ut ett litet föremål, stängde mycket noggrant igen och försvann.

”Jaha, lycka till då”, sa hon.

De satte sig vid terminalerna och försjönk direkt i arbete. Den fule svepte en Jolt Cola och öppnade direkt två nya som han ställde intill varandra, en decimeter från vänster hand.

Hon visste att de tog uppgiften på mycket stort allvar och med en

hel del stolthet. Många människors öden vilade i deras händer. Den gode tryckte igång musiken på stereon och Sonata Arctica dånade i rummet när hon stängde dörren.

*

Jerker Magnusson, även kallad Den onde, såg fram emot att få bryta mot ännu en av Drakens order. Inte för att han någonsin brydde sig om dem. Han flyttade två tomma datorchassin åt sidan med foten för att komma fram och sjönk ner i en karmstol under en ensam lampa full av rostfläckar och hål. Rummet var litet och bortglömt och här skapade han som bäst. Mörkret och isoleringen skärmade av den fysiska verkligheten.

På ett vitlaserat skrivbord trängdes lödkolvar, oscilloskop och gamla målarburkar fyllda med tänger, skruvmejslar och blyertspennor tillsammans med en uppslagen bärbar dator. Den var ständigt uppkopplad mot omvärlden med en egen fiberkabel. Han väckte datorn och stoppade in ett USB-minne med operativsystemet Linux i en version minimerad enbart för att hantera styrprogrammet för Corvus, hans eget botnet med ett nätverk av kapade slavdatorer, och för att dölja alla spår av aktiviteterna i datorn och på internet. Namnet kom från latinet för korpen, vishetens fågel, lika svart och skicklig som honom själv.

Idén till Corvus fick han under forskarstudierna i datalogi för sin teknologie licentiatexamen vid Kungliga tekniska högskolan i Stockholm, och nätverket var i full drift i tid för disputationen. Under de följande åren byggdes det upp genom att han infekterade datorer i offentliga miljöer varthelst han reste, en smitta som sedan spreds vidare av efterföljande användare när de skickade e-post eller tog med sig dokument hem.

Om ett e-brev med hans virus hamnade i en dator utan skydd – vilket var det vanligaste – spred det sig sedan vidare på egen hand. Idag fanns datorer i hans våld i tiotusentals bostäder, offentliga terminaler, flygplatser, hotell, bibliotek, kopieringsbyråer och internetkaféer. Tyngdpunkten hos Corvus låg på den europeiska kontinenten, men förgreningarna sträckte sig till stora delar av världen.

Nätverket var en av hans bäst bevarade hemligheter och en källa till den upphöjda status han åtnjöt i hackerkretsar.

Arbetet hos Ultima Capital var sekundärt. Merparten av arbetstiden gick åt till egna projekt, men han såg till att kasta till dem ett köttben då och då för att hålla dem glada. Det var dessutom ett effektivt sätt att minimera risken för upptäckt.

Han skulle behöva allt datorkraft han kunde uppåda. Efter att ha anslutit till internet genom ett antal proxyservrar skickade han aktiveringskoder till samtliga datorer i Corvus – en dryg miljon vid senaste räkning. Det skulle dröja upp till en timme innan statusrapporten över hur många datorer som var tillgängliga och användbara var klar. Han behövde datorer med tillräcklig bandbredd för att hantera större mängder datatrafik. Sedan skulle de sättas i arbete med att enligt ett förbestämt schema testa och dokumentera skyddet hos Promyshlennostroitelny Bank i S:t Petersburg.

Historien med terroristerna gjorde honom irriterad. Även om han inte betalade en krona i skatt så var han inte helt utan sympatier för konceptet samhälle. Det han skulle göra var ett klart brott mot nationella såväl som internationella lagar. Inget nytt med det, förutom att fler öden än hans eget stod på spel den här gången.

I skrivbordets lådor förvarade han nödvändiga tillbehör för långa nätter i Hälän. Han grävde fram en Snickers och tryckte i sig den samtidigt som han visualiserade en strategi med om-fall.

8

Åsynen av all militär materiel och de välbekanta dofter av skog som den fortfarande bar med sig förde Gustav i ett slag tillbaka i tiden till ett liv han lagt bakom sig. Med händerna i byxfickorna granskade han utrustningen som låg utspridd över sängen och upptog all golvyta i det lilla rummet på vandrarhemmet.

Efter att ha hämtat väskan på Centralstationen vågade han sig hem till Aspudden för att hämta de militära persedlar han förvarade i källaren. För säkerhets skull parkerade han långt därifrån och närmade sig i skydd av mörkret. Han uppfattade inte någon bevakning.

Då han inte använt utrustning och vapen på länge tog han god tid på sig och såg till att allting var i rätt skick vad gällde maskering och funktion. Att plocka upp, känna på och lägga ner de olika persedlarna, vapnen och verktygen var dessutom en viktig ritual. Genom handpåläggnigen fick han en fysisk känsla för varje del i det maskineri som inte fick fallera. Tillsammans ingick de en dödlig symbios. I strid fanns ingen andraplats.

Han hade skickat Clint en varierad lista med önskad utrustning för att kunna möta olika typer av situationer och hot. Innehållet från den svarta sportväskan lade han i en särskild hög med vapen och teknisk utrustning.

En Bushnell bildförstärkare av enögsmodell som bars på huvudet, en Heckler & Koch SD3-k-pist med integrerad ljuddämpare och sex magasin, en Glock 17-pistol med två magasin, två svenska

språnghandgranater modell 2000, två amerikanska M34 rökhandgranater, ett maskeringsnät som dämpade kroppens infraröda signatur, en antireflexbehandlad marinkikare från Zenith samt en torrdräkt för ytsim med tillhörande fenor.

Därtill fick han ettusenfemhundra stycken 9x19 millimeters kulor som passade till både pistolen och k-pisten. En urgröpning i spetsen på kulorna gjorde att de deformerades i kroppen på den som träffades och att all rörelseenergi hamnade i målet.

Totalt var det ett litet men fullt tillräckligt urval av den utrustning han var van vid. I övrigt förlitade han sig på den gamla kamouflageuniformen, Altbergkängorna, stridsvästen med pistolhölster, vätskepåsen, fickorna för magasin och granater, en utfällbar stavbatong modell ASP och som alltid SOG SEAL-kniven.

Det var viktigt att ha en ändamålsenlig utrustning som var rätt packad och bokstavligen genom transpiration anpassad efter kroppen. Då blev den en naturlig del av honom själv och all fokus och energi lades på att lösa uppgiften och inte på att justera bärremmar eller svära över skavsår.

Sannolikheten att lösa uppgiften och komma hem levande ökade under rätta omständigheter.

Därför bar han aldrig Goretex under en operation eller använde kardborreknäppningar. Det förstnämnda prasslade och var i värsta fall självlysande när det betraktades genom en bildförstärkare och det sistnämnda lät som godispapper i en biosalong när situationen istället påkallade total tystnad.

Han såg till alla ljusa ytor gjordes mörka och att metalldelar inte lät med hjälp av svart eltejp och färg på sprayburk. Efter att sedan ha packat Tridentryggsäcken och stridsvästens fickor, krängde han på sig allting och hoppade och sprang omkring för att se om någonting skramlade eller hindrade rörelsefriheten. Det satt som gjutet och han var nöjd.

Slutligen fyllde han på magasinen och laddade vapnen. När han såg sig själv i spegeln föll ett lugn över honom som stillade bruset av tankar. Efter fem år bar han på nytt uniform och höll i ett vapen.

Han betraktade pistolen i handen, visste exakt hur mycket den vägde, vilken kraft som krävdes för att avtryckaren skulle röra sig inåt. Dofter av metall, vapenfett, läder och kanvas var alla bekanta och trygga: hans rätta natur.

Hudens kontakt med den sträva plasten i pistolens handtag triggade något djupt begravt – en instinkt – och när han siktade mot spegeln blev vapnet en förlängning av hans kropp. Komplementet för att skapa en helhet.

Inom honom vaknade vargen på nytt ur sin långa dvala, kutade rygg och förberedde sig ånyo för jakt.

*

Katarina klev ur hissen med hjärtat i halsgropen och joggade mot Hålan. Så fort hon fick Den godes telefonsamtal om att ”nu jävlar händer det grejer” klev hon ut i gatan framför en taxi och satte fart tillbaka mot Söder. Den här tiden på kvällen var avdelningen tom och Draken garanterat inte på plats.

Hjärnan gick på högvarv och bearbetade möjliga utfall och alternativ när hon klev in i Hålan och möttes av en dämpad belysning. Den gode var på plats framför sin terminal och erkände bara hennes närvaro med en grymtning. Hon släppte portföljen i ett hörn och greppade en Dr Pepper från ett nästan tomt flak.

”Vi kör med rött för att behålla mörkerseendet”, sa Den fule och log. Ljuset gav honom en glämgigare uppsyn än vanligt och de gula tänderna såg ännu smutsigare ut i dunklet.

Katarina tänkte fråga varför de behövde ett mörkerseende när en dörr öppnades och Den onde släntrade ut med hasande steg och blodsprängda ögon. ”Vad vet vi?” sa hon till alla tre och försökte lägga band på otåligheten.

Den onde muttrade och kastade sig över kaffebryggaren. Efter att ha tömt en mugg och påbörjat en andra sjönk han med en suck ner i en Finlandiasoffa med minst tjugo år på nacken. Det svarta skinnet knarrade när han lade upp benen på en pall och verkade se Katarina för första gången.

”Hey, boss-woman.”

Alla tre ställde sig nära honom i en halvcirkel och väntade. Katarina upplevde hur luften tjocknade och fick henne att svettas. Gruppen hade nått långt i sitt sökande efter svar – oavsett vad Draken ansåg – men den fortsatta utvecklingen berodde helt på om killarna hade lyckats. De behövde en framgång efter allt arbete, och beroende på vad Den onde funnit kunde de rädda liv.

”Ut med det för fan”, sa hon till slut.

”Banken har ett system utöver det vanliga.” Den onde smuttade på kaffet till synes ointresserad av uppmärksamheten.

”Vi snackar flera skikt av adaptiva brandväggar med artificiell intelligens, multipla HIPS:ar, kontroll av trafikloggar och rotcertifikat i realtid, starkt krypterade hårddiskar, cellindelad intranät ...”

Tydligen var kaffet inte tillräckligt sött, men när han gjorde en ansats till att resa sig för att hämta mer socker placerade Katarina en hand på hans axel och tryckte bestämt honom tillbaka i soffan.

”Kom till saken.”

Han såg på henne förvånat. ”Jo, alltså, det är helt omöjligt att knäcka”, ansiktet klövs av ett leende, ”men hur väl försvaret än är uppbyggt finns det alltid en svaghet.” Han sörplade på nytt och verkade glömma sig tills Den gode petade honom på smalbenet. ”VPN”, sa han till slut.

De övriga hackarna såg på varandra och nickade. Den fule drog handen genom det okammade håret och torkade av den mot jeansen.

”Förklara”, sa Katarina.

”Virtual Private Network används för att ge användare fjärråtkomst till en server i form av en bakdörr eller hemlig passage, exempelvis om en anställd sitter hemma och arbetar men vill koppla upp sig mot en dator på kontoret. Omöjligt att skydda fullt ut.” Han skruvade på sig samtidigt som de väntade på fortsättningen.

”Alltså, jag skulle behöva det där sockret. Kan skjuta in det om du vill, eller freebase, men dricka verkar enklare.”

Katarina suckade, slet åt sig lädan med bitsocker och gav den till Den onde som utan brådska släppte ner åtta bitar i den halvfulla muggen och rörde om. Han tömde halva koppen innan han fortsatte.

”Alla fyra miljoner dollar har slussats vidare till ett annat konto i samma bank. Mottagaren var ett företag, Global Trading Limited.” Han hällde i sig resten av sörjan och grimaserade.

Katarina nickade och gjorde en mental notering. ”Och vad vet vi om det?”

”Hrm, inte mycket, tyvärr”, sa Den gode och tittade ner på fötterna. ”Köper och säljer kolonialvaror. Te, kaffe, konserverade och inlagda varor importerade från Sydamerika och Mellanöstern via ombud i Montevideo och Jaipur. Det ingår i en koncern med företag inom logistik och förvärv. Annars inga särskilda träffar i register eller Google. Men vi jobbar på det.”

Äntligen kom de framåt. Trots den begränsade informationen ville hon krama dem alla tre av lycka över att de fått en ny ledtråd. Samtidigt hängde tidspressen och risken för svenska liv över henne som en bila redo att falla. Terroristerna var fortfarande här och något var på gång. Företaget sysslade uppenbarligen med annat än mat. För varje liten bit upplysning kom de närmare gåtans lösning och kunna stoppa individerna bakom. ”Bra jobbat, Jerker”, sa hon och klappade Den onde hårt på benet.

”Jag vet.”

Känslan av maktlöshet och att inte kunna påverka skeendet löstes sakta upp och ersattes av en kittling längs ryggraden. Nu var de på rull igen. Det påminde henne om SSG och det handfasta alternativet, att med vapen i hand göra en skillnad. Åren tillsammans med Gustav var bra trots att de fick se och uppleva människans mörkare sidor, egna såväl som andras.

”Okej, skicka det du har till Roland”, sa hon vänd mot Den gode. ”Jag ringer honom och inriktar arbetet, så får vi se vad han kan gräva fram. Och killar? Bra jobbat!”

De sträckte på sig, alla tre.

*

Gustav parkerade i slutet av en liten väg och klev ur bilen. Han böjde huvudet bakåt och tog ett djupt andetag. Luften gav tankarna en

tydlighet de bara ägde om natten. Granskogen stod tät och ångan från andedräkten var ett skimrande moln i det kraftiga månskenet. Den kompakta tystnaden bröts enbart av ett djur som rörde sig genom vegetationen långt borta.

Han tog på sig en svart polyestermössa och skinnhandskar, krängde på sig stridsvästen och greppade k-pisten och packningen. Lågt hängande grenar slog mot kroppen när han gick femton meter rakt ut i skogen. Där satte han sig ner på ryggsäcken vänd från bilen och fällde upp spegellocket på syftkompassen. Därefter maskerade han ansikte, läppar, tänder, öron, hals, nacke, händer och handleder i grönt och svart med den mörka färgen på utstickande delar och tvärtom.

Följande tio minuter ägnade han åt att insupa dofter, ljud och energier från den omgivande naturen. Han visualiserade sig själv att bli en del av den. En skugga i natten. När mörkerseendet infunnit sig hängde han på sig ryggsäcken och satte sig i rörelse med vapnet i gående färdigställning.

Kartan var memorerad och låg i en benficka. Till vattnet var det cirka två kilometers förflyttning genom varierad terräng, men höjdkurvorna erbjöd inget motstånd. Av det han sett om säkerhetsarrangemangen – eller bristen på desamma – runt huset på andra sidan viken föreföll det inte troligt att fienden hade någon form av förvarning här. Han höll därför ett högt tempo för att vinna tid till de mer känsliga faserna av infiltrationen, men undvek att gå alltför nära granarna för att minimera det svischande ljud som uppstod när grenarna släpade mot kroppen och ryggsäcken.

Efter en stund fick han upp värmen och öppnade vapenrocken i halsen för att ventilerar ut fukt, utan att slå av på takten. Trots det höga tempot var han noga med var han placerade fötterna, annars skulle han liksom djuret höras över långa avstånd.

Ansträngningen påminde om de hundratals timmar med tung ryggsäck han spenderat i skog, berg, öknar och på landsvägar under marschträningsspass, övningar och operationer. Kroppen var fylld av energi och tyngden av vapnet i handen, det åtstramande pistolhölstret

på höger lår och stridsutrustningen på kroppen gav en känsla av kontroll.

Nu var det han som hade initiativet och satte agendan.

Luften blev gradvis kyligare och fuktigare allteftersom han närmade sig havet, och efter att ha passerat runt krönet på den sista höjden såg han vattnet glittra i månskenet mellan stammarna.

I skydd av träden gick han ner på knä, krängde av sig ryggsäcken och plockade fram den svarta torrdräkten, vikt bältet, simfenorna och ansiktsmasken med snorkeln. Ute på vattnet låg ön svart i mörkret med tät växtlighet ända ner till vattenbrynet och skymde huset på fastlandet på andra sidan.

Efter att ha dragit på sig dräkten och tömt den på överskottsluft hängde han på sig stridsvästen och vapnen och stapplade ner till vattenbrynet med ryggsäcken i ena handen, fastsurrad vid kroppen med en två meter lång nylonlina, och simfötterna i den andra.

Gummiförslutningarna pressade mot halsen och handlederna och när han försiktigt gled ner i det kalla vattnet hoppades han att Clint vårdat dräkten ordentligt. Den lade sig tätt mot huden av trycket. Han spände på sig simfenorna och lade sig i ryggläge.

Efter att ha simmat till ön krängde han snabbt av sig ytsimutrustningen och satt sedan stilla på knä i mörkret under en tät gran och lyssnade. Månljuset kastade silver över vattenytan utanför.

När han var säker på att han var ensam rörde han sig hukande upp för en mindre höjd. På krönet lade han sig på mage och såg sig omkring i bildförstärkarens grönaktiga ljus. Han letade efter ett lämpligt läge att upprätta en observationsplats från vilken han ostörd kunde studera huset, i syfte att skaffa mer information om fienden under en längre sammanhängande tid. Den skulle sedan utgöra en viktig del av beslutsunderlaget för hur han skulle gå vidare.

Längre fram till höger låg en sänka under en tät gran, med tillräcklig höjd över vattnet för ett ge överblick. Den fick duga. Efter att ha bildat sig en uppfattning om terrängen på resten av ön ålade han tillbaka samma väg och hämtade utrustningen.

I observationsplatsen lossade han maskeringsnätet från ryggsäcken, lade det över sig i liggande ställning och fäste det i trädens grenar så att det bildade en kupol under vilken han skulle spendera all sin tid. Nätets färgkombinationer passade in bra i omgivningen och han behövde inte komplettera maskeringen.

Slutligen drog han ut ett vattentätt sovsäcksöverdrag med ett lig-gunderlag instoppat samt kikare, penna och papper. Han påbörjade arbetet direkt och skulle inte lämna platsen förrän den fasta, statiska spaningen var över.

*

Luften var rå och en kompakt morgondimma låg tung och orörlig. Gustav hörde nästan hur fukten lade sig över träd och klippor. Nattens dagg droppade från trädens grenar och tystnaden var intensiv, utan ens ett vingslag från en fågel. Han gäspade, strök av näsan mot ärmen på uniformen och gnuggade ögonen.

Han var för gammal för att ligga vaken i stridsberedskap dygnet runt. Efter värnplikten vid kustjägarna tog det ett helt år innan kroppens ämnesomsättning var återställd och han vande sig vid en mjuk säng och en varm dusch. Men han kunde fortfarande vakna upp med en känsla av panik när han famlade efter ett vapen som inte längre fanns inom armlängds avstånd.

Skogen runt huset bestod till största del av varierande lövträd och han var glad att det inte var senare på säsongen. Snart var marken täckt av fuktiga blad som av nattens kyla förvandlades till tunna, spröda flagor – som att kliva på stora cornflakes på ett parkettgolv. De oregelbundna ljud som uppstod när regndroppar träffade grenar och bladverk gjorde det dessutom lättare att försvinna in i bakgrunden under en framryckning.

Naturen var på hans sida.

Under de senaste timmarna räknade han till nio stycken fiender där Hallicken saknades, men han borde inte ha överlevt kniven i halsen. Två stod hela tiden på vakt runt huset eller patrullerade i skogarna inom synhåll från huset. Övriga passerade in och ut för rök- och kispausar. Vaktavlösning skedde exakt var tredje timme.

Överlag var de utrustade med stridsvästar av modernt snitt, ett extravapen i form av en pistol samt automatkarbiner i olika varianter. I västarna hängde olivgröna fickor som kunde innehålla bildförstärkare eller granater. Flertalet bar på israeliska Galil som var ett robust och pålitligt vapen, men även den modernare Heckler & Koch G36 förekom. Båda vapnen använde ammunition av NATO-standard.

En av vaktposterna bar en kompakt Ingram MAC 10 som med sin eldhastighet spred kulorna över närområdet och tömde ett magasin på tre sekunder. Dess effektiva stridsavstånd i meter räknades på ena handens fingrar. En annan verkade föredra en halvautomatisk Benelli som huvudbeväpning, vilket i Gustavs ögon var en trubbig lösning som även den fungerade bäst på nära håll.

Summerat gav de ett halvseriöst intryck – han noterade en del konflikter på låg nivå och att sammanhållningen kunde ha varit bättre. Den informationen sade Gustav mycket. Missförhållandena reflekterade Tarkhans egenskaper som ledare och enhetens effektivitet under stress, till exempel vid strid. Utrustningen vittnade om pengar och kontakter, deras uppträdande om en militär skolning även om vissa snarare verkade ha gått den kriminella vägen.

Att samtliga var vana vid att bruka våld rädde det ingen tvekan om, där talade Gustavs upplevelser under två veckor sitt tydliga språk. Men avrättningar eller planerade överfall i stadsmiljö var en sak, strid i skog mot en förberedd motståndare en helt annan. Den här gången var dessutom det viktiga överraskningsmomentet på Gustavs sida.

Han fortsatte den fasta spänningen under det kommande dygnet.

*

Roland tog lokaltåget till *stantsija* Izjori och klev av på en övergiven perrong i en typisk förort till S:t Petersburg. På ena sidan järnvägen låg bostäderna längs floden Nevas stränder och på den andra sidan industrierna. Röken från skorstenarna vek av tvärt när den träffade kallare luftlager på den klara himlen.

Han betraktade det gula gräset som slagit sig fram genom sprucken betong och tände en Yava. Han hade inte rökt cigaretter på årtal, men de var en del av fasaden tillsammans med slitna stentvättade

jeans, bruna kängor och en svart skinnjacka över en grå stickad tröja. Nikotinet lugnade dessutom nerverna.

Telefonsamtalet med Katarina störde honom djupt. Allting i den här historien tog för stora proportioner och insikten att det verkligen fanns ett överhängande hot mot svenska medborgare var tung att bära. Han måste få fram mer information, snabbt. Oavsett risken.

Han kände S:t Petersburg som de egna hemmakvarteren i Vasastan i Stockholm, även om det tillkommit nya områden i spåren av den ekonomiska utvecklingen som tog fart i takt med stigande oljepris. Området var det fjärde han besökte på två dagar och han hoppades att ingen ännu såg något misstänkt i hans uppträdande och rörelsemönster.

Han fällde upp den pälsbrämade kragen, slätade till håret och gick mot industriområdet Metallostroj där Global Trading enligt det lokala registret ägde ännu en fastighet. Det kostade honom mycket hårdvaluta att först få fram uppgifterna och sedan undvika att bli anmäld till FSB, den ryska federala säkerhetstjänsten. Värden i huset där han hyrde en lägenhet ställde inga frågor så länge det fanns tillgång till eurosedlar.

Äldrande lastbilar, bussar och sönderrostade personbilar modell Lada och Vaz slirade genom grå snömodd förbi människor som skyndade på stegen med sänkta huvuden och uppdragna axlar. Alla kämpade mot kylan och molnen av avgaser som drev in över trottoarerna. Roland passerade ett grustag på sin högra sida och bullret från en krossmaskin överröstade en kort stund allting annat.

Under tågresan studerade han en knapphändig karta över omgivningarna samt några utskrifter från Google Maps. Det avsnitt av Metallostroj som intresserade honom var ett rektangulärt område på en kvadratkilometer, genombrutet av igenvuxna järnvägsspår och tydligt avgränsat av större vägar. Ett utbrett skogsparti i mitten särskilde området i två delar. Han noterade vattendraget som rann genom en våtmark intill målet.

Enligt minnesbilden skulle han snart nå nästa kvadrant av området med vanliga industribyggnader. Utan att se sig omkring tänkte han

en ny cigarett, körde ner händerna djupt i fickorna och fortsatte med bestämda steg. Han saknade beväpning och det bästa skyddet bestod i att sköta sig själv och skita i andra.

Efter fyrahundra meter dök det upp grupper av låga, fallfärdiga byggnader. Rostiga armeringsjärn stack fram ur vittrande betong där växtligheten återtog förlorad mark och duvor flyttade in. Sotiga skorstenar i tegel reste sig mot himlen. På hans vänstra sida bredde skogen ut sig och när han trodde att ingen såg lämnade han vägen, genade över två järnvägsspår som nästan helt täcktes av grönska och försvann in bland granarna.

Genomfrusen ljung knastrade under sulorna. När han inte längre syntes från vägen kastade han cigarettens och ökade farten. Snart närmade han sig vattnet som porlade under ett lager av is och följde den söderut genom våtmarken mellan grästuvor och glesa dungar av gul vass.

Femton minuter senare skymtade han målet mellan träden på andra sidan det fyra meter breda vattendraget. Han tog sikte på en omkullfallen tall och balanserade på grästuvor, men sjönk trots det ner i gropar med vatten.

Med kroppsvikten mot tallen sköt han sedan ena foten framför sig och gled försiktigt en decimeter i taget. Vattnet forsade förbi under fötterna och isskorpan knakade oroväckande, men gav inte vika. Stänk syntes mot isens undersida som fläckvis var tunn som papper. Håret låg stelt mot pannan där svetten frusit och skjortan klubbade mot kroppen. Han flämtade efter luft, men vågade inte stanna.

Med ett krampaktigt grepp om trädet gled han sakta vidare. Även om det fanns folk i närheten som kunde hjälpa till vid en olycka förlitade han sig inte på den ryska gästvänligheten. Dessutom vill han undvika frågor om vad han hade där att göra.

Till slut närmade han sig den andra stranden och anspänningen löstes sakta upp – när isen utan förvarning gav vika och han sjönk ner till knäna i iskallt vatten. Helvete! Kängorna fylldes omedelbart och han stapplade genom issörjan och hävde sig upp hur vattnet med hjälp av en låg gren.

Faran i att bli genomblöt vintertid skulle inte underskattas, men han kunde inte bekymra sig om det nu. Han behövde lösa uppgiften och tömde skorna på vatten.

Staketet stod intill skogen och nervositeten uppblandad med ångest tilltog för första gången sedan han anlände till S:t Petersburg. Sist han gjorde något liknande fanns det fortfarande ett Östtyskland.

Som nymuckad tjuvgoaring från Norrlands dragoner rekryterades han vid sjuttioalets slut till IB – av vissa kallad Informationsbyrån – för att som infiltratör i Kommunistisk ungdom rapportera inifrån vänsterorganisationer och resa till Sovjetunionen. Sedan stannade han med avdelningen genom hela åttioalet, då han fortfarande hade någon form av familj, när den bytte namn till Sektionen för särskild inhämtning. Arbetet medförde ofta fara för eget liv i nationens namn, men han bar ansvaret och riskerna med stolthet.

Han väntade i utkanten av skogen och stampade med fötterna samtidigt som han studerade området innanför staketet. Huvudbyggnaden, som var en del av ett större komplex, bestod av stålbalkar klädda med prefabricerade moduler av lättbetong i ett plan och han bedömde höjden till tio meter. Under den svagt lutande taknocken löpte en rad fönster för ljusinsläpp.

Utspridda till synes på måfå över nedskräpade asfaltsytor stod stålcontainrar, en del med uppslagna dörrar, och han såg verktyg och arbetsmaskiner. Längs hela sidan av byggnaden låg demonterade byggnadsställningar staplade intill väggen tillsammans med annan bråte. Lastbilar och truckar som anlände genom huvudgrinden runt hörnet ett par hundra meter längre bort hördes tydligt.

Området kringgärdades av ett tre meter högt staket utan rostfläckar, krönt av skinande ny taggtråd i dubbla lager. I övrigt syntes inga vakter, hundar eller kameror men det betydde inte att de inte fanns. Han plockade fram sitt multiverktyg med olika redskap i fickformat och ett stycke bomullstyg som skulle dämpa ljudet när han klippte ståltrådarna.

Efter att ha kontrollerat för elektricitet och vibrationslarm öppnade han upp en enda lodrät rad intill en stolpe, vek stängslet åt sidan, kröp

igenom och fäste det temporärt på plats. Ingen kunde på avstånd se att det blivit uppklippt.

Han övervägde alternativen, bestämde en inledande observationsplats och tog sig mödosamt uppåt längs ställningarna. Klättringen var tung och han fick stanna flera gånger för att skaka mjölksyran ur armarna. Handflatorna sved av kylan från stålrören och kroppen darrade av ansträngningen. När han kom upp satte han sig på huk med händerna djupt inkörda i armhålorna innanför jackan och kisade in genom det smutsiga glaset. Lädret i kängorna var redan fruset och fötterna kände han inte längre.

Först såg han inte mycket. Gaffeltruckar och människor skyndade kors och tvärs över den stora cementerade ytan runt containrar och högar med lastpallar med emballage av olika form, färg och storlek. Till höger stod en rad lastbilar mot ramper och lastade och lossade.

När han hjälpligt fått tillbaka värmen i fingrarna tog han fram en minikikare ur ena innerfickan. I den andra vilade en enkel digitalkamera från Olympus med blandade bilder av Global Tradings industrier, kontorslokaler samt de fordon och människor som trafikerat dem.

Efter att ha svept den stora hallen några gånger förstärktes nervositeten. Han såg inga tydliga tecken som kopplade den pågående verksamheten till företagets officiella, att handla med konserver och torrvaror. Olustkänslan förstärktes när en gaffeltruck dök upp med en europapall med sex avlånga emballage av grön hårdplast med Π Γ - 7 B P tryckt med gul färg på sidorna.

En annan typ av kyla trängde ända in i benmärgen och kängornas metallspännen klingade mot stålrören när han slant och tillfälligt tappade balansen.

Lastbilen fylldes med en ny generation pansarvärnsgranater med tandem-stridsspets som kunde slå ut moderna stridsvagnarna med både aktivt och passivt pansar.

Granaten var lätt att bära och avfyrades med befintlig utrustning från sextioalet och framåt som fanns i stort utbud. En dröm för vilka frihetskämpar som helst, och ett farligt vapen i fel händer. De här grabbarna var inga vanliga knegare.

Innerst inne hoppades han på att inte finna någonting komprometterande och att hela historien med en terroristgrupp i Sverige visade sig vara ett misstag. Men erfarenheten sade något annat.

Och nu fanns det bevis. Han tog fram kameran och började fotografera, noga med att lådornas beteckningar syntes i bild. Trovärdigheten i tipset om ett attentat i Sverige ökade radikalt och han behövde arbeta snabbt.

Katarina och grabbarna måste hjälpa honom att komma Global Trading in på livet – var huvudkontoret fanns och vilka säkerhetssystem han kunde möta. Men sådant arbete tog tid.

Trots livsfaran plockade han fram mobiltelefonen och den extra Sectaridosan med kryptot. Katarina behövde få besked omedelbart.

Innan han lyckades aktivera telefonen kände han en skarp smärta som växte och blev till ett glödgat stålspett som trängde in i högra skuldran och fortsatte ner genom buken. Med ett stön sjönk han ihop på plattformen och när en ny smärta i höger lår fortplantade sig och tilltog i styrka insåg han att han blivit skjuten. Två gånger.

Han överväldigades av svaghet och kunde inte hindra kroppen från att falla hela vägen ner i asfalten.

9

Roland hade inte varit borta länge, men borde ändå ha hört av sig vid det här laget. Men hon var inte orolig, än. Han kunde ta hand om sig själv. Katarina tog en tugga av en mikrad pizzaslice och fokuserade på högen med anteckningar i knäet.

De saknade fortfarande ett fullständigt svar på varför någon gjort sig besväret med att skicka fyra miljoner dollar från Somalia hela den långa vägen till Global Trading Ltd i S:t Petersburg via Tjetjenien. Eller om delar av pengarna använts för att finansiera en terroristcell som avsåg att slå till mot svenska mål. Bara indicier.

Därför bestämde hon sig för att inkassera en gentjänst.

I fjärran kröp Kronborgs slott utanför Helsingör närmare allteftersom torsdagsfärjan arbetade sig över Öresund. Kaskader av ljus reflekterades i vattnet och fyllde henne med den energi hon så väl behövde. Sömnskulden var stor vid det här laget.

Känslan av frihet var starkare än på mycket länge och innan tåget hade gått till Helsingborg drog hon bara fingrarna genom det långa håret och sminkade sig lätt. Kjoldräkterna lämnades orörda och hon bar istället vita sneakers, svarta byxor och en ljusblå, ärmlös blus som framhävde hennes biceps.

”Nå, där är du ju.”

Katarina vände sig om och mötte Mette Nyrup Poulsens kolsvarta ögon. Trots namnet hade hennes familj invandrat från Marocko bara en generation tidigare, vilket inte kunde ha varit lätt i ett land som inte direkt välkomnade nydanskar.

Kanske var det därför hon lät sig rekryteras till den amerikanska underrättelsetjänsten CIA:s kontor i Köpenhamn. Katarina hade försett sin nästan jämnåriga kollega med information vid ett flertal tillfällen som hade givit hennes karriär en skjuts framåt. Mette stod på tur för befordran och var satt i skuld, något hon inte verkade uppskatta.

Katarina svarade med att flytta sin väska från stolen intill.

Mette satte sig och slängde över en plastficka fylld med omaka papper, som om hon klippt och klistrat information från olika källor.

”Varför är ni intresserade av Tjetjenien och Ryssland? Har det att göra med DGSE:s rapport? Vad har du fått fram?”

Katarina var inte förvånad över att hon visste om rapporten. CIA kilade in fingrarna lite varstans. ”Här är det jag som ställer frågorna.”

Hon ögnade igenom bunten och beordrade Mette att sammanfatta innehållet med egna ord. Kanske gjorde Katarina ett misstag i att odla henne som en kontakt.

”Center for Peacemaking and Development har länge fungerat som en civil arm för Tjetjenska rebellgrupper. Genom att hjälpa bybor med infrastruktur och skolor lyckas man upprätthålla ett visst stöd, och genom statusen som NGO kan aktivisterna röra sig mer fritt. För bankärenden till exempel.”

”Jaha. Var det allt?”

Mette blev om möjligt än mörkare i blicken. ”Ditt företag i Ryssland, Global Trading, ägnar sig officiellt åt handel med kolonialvaror med S:t Petersburg som bas ...”

Berätta något som jag inte redan vet.

”... men inofficiellt pysslar det med den grävsta sortens vapenhandel. Och då snackar vi tunga grejer. Stridsvagnar, sprängmedel i storpack, flygplan, attackhelikoptrar, bepansrade limousiner, den senaste vapenteknologin. You name it.”

Aha!

”Kärnvapen?” sa Katarina.

”Kan inte uteslutas.”

Kommentaren var avsedd som ett skämt.

”Det är en sak till”, sa Mette.

Katarina väntade otåligt.

”Företaget används av Kreml som en front för egna intressen tillsammans med företag inom logistik, jordbruk och flygfrakt.”

Blodet lämnade hjärnan och Katarina behövde lägga sig ner, men greppade om armstöden och ansträngde sig för att verka oberörd.

”Flygbolaget ägs tillsammans med Pjotr Belanov, en vapensmugglare som frekvent flyger gamla Iljushin och Antonovplan mellan vapenfabrikerna i frihandelszonen Burgas i Bulgarien och Sierra Leone, Jemen och Pakistan.”

”Tack. Du kan gå.” All ny energi var som bortblåst och Katarina behövde inte höra mer.

Mette reste sig och försvann någonstans till en annan del av färjan i väntan på ankomsten.

Katarina stirrade ut över vattnet. Glädjen över framstegen i utredningen upplöstes i en dimma av tvivel. Hur fan skulle de hantera den ryska regeringen? Situationen var fullständigt urspårad.

Och varför hörde inte Roland av sig?

Nu var hon orolig. Katarina hade försökt nå Roland på telefon i flera timmar och bad till och med killarna att försöka pejla hans position med hjälp av mobiltelefonen, allt utan framgång. Inte heller Gustav hade hört av sig på länge och hon ville inte tänka på vad som kunde ha hänt honom – eller hur det påverkade henne.

Ända sedan de fortsatt undersökningen på egen hand tillbringade hon mer och mer tid med hackarna, och satt nu tillbaka lutad med fötterna på några uttjänta bildskärmar och bet stora stycken ur en kebabrulle med allting på. Killarna slog ihjäl tid med att diskutera potentiella attackvektorer mot det Nordkoreanska finansministeriet och lät henne vara. Den onde propagerade högljutt för en ny *SQL injection* han utarbetat.

En promemoria som sammanfattade allt de grävt fram låg på bordet. Den tog hela flygresan hem från Köpenhamn att författa. Alla lösa trådar irriterade henne och det fanns alldeles för många formuleringar med ”troligtvis”, ”sannolikt” eller ”torde”.

Till slut pekade Den fule på den blå plastfickan och avbröt hennes tankar. ”Du, vad står det i den där egentligen?”

Övriga spetsade öronen.

Hon vägde skriften i handen innan hon svarade, som för att hitta rätt tyngd i orden. ”Sammanfattningsvis har någon – troligtvis med benäget bistånd av den ryska regeringen – finansierat en internationellt sammansatt terroristcell i Tjetjenien samt köpt en okänd mängd vapen från en handlare i S:t Petersburg. Cellen befinner sig i Sverige med en dödlig, ännu inte känd avsikt. En fransk underrättelseagent har likviderats.” Hon såg dem i ögonen. ”Men det är förstås bara en teori.”

I rapporten inkluderade hon även en redogörelse för hur Gustavs upplevelser passade in i bilden, utan att nämna honom vid namn.

”Men varför skulle tjetjenerna ge sig i lag med ärkefienden – rent hypotetiskt?” sa Den gode.

”De vet kanske inte vem uppdragsgivaren är. Gamla KGB har alltid haft krokar i olika extremgrupper. Frågan är nu främst hur vi går vidare. Egentligen vet vi inte det vi vet.”

Draken skulle bli förbannad över att de fortsatt att arbeta med spåret, oavsett vad de funnit, och vägra föra informationen vidare. Dessutom har hon redan lagt karriären i vågskålen genom att proklamera faran över.

Hackartrion diskuterade en lösning, men den handfasta världen utanför bunkern låg inte inom deras expertområde. Nu krävdes det andra former av nätverk.

*

Det var den välbekanta, bedrägliga känslan av frid innan striden. Vinden svepte genom vassen och träden, vattnet slog mot strandens stenar och i fjärran lockade fåglar. Skogen uppvisade en färgprakt från björkarnas kraftigt gula löv till pilarnas sakta gränande stammar och solens värme förmådde inte längre tränga undan nattens kyla i klipporna.

Gustav tyckte det var överkligt att han var här i helt andra syften än att njuta av naturen. Men doften av svett och jord och nattens kondens som klibbade på kroppen var verklig.

Hans enda källa till värme var en isolerad jacka från Snugpak, och två dygn utan sömn gjorde att han inte kunde sluta huttra. För att undvika upptäckt gjorde han inte upp en eld eller startade sitt gaskök och levde därför på Flap Jacks, nötter och vatten. Toaletten bestod av en plastpåse i en grop i marken tre meter längre bort.

Till skillnad från vad många trodde var livet vid kustjägarna och SSG högst oglamoröst. Det var tungt, jobbigt och rutinemässigt. Under ett utlandsuppdrag på Balkan en tidig vinter låg han orörlig i ett delvis vattenfyllt dike i fyra dygn i väntan på att målet dök upp. Det gav gott om tid att fundera över tillvaron.

Aktiviteten på andra sidan viken tilltog och han greppade kikaren. En grupp på fem man lämnade huset och samlades vid dess norra sida. När Tarkhan anlände satte de spadarna i jorden och började gräva.

Efter en stund baxade de upp en stor låda av metall med sidor på cirka en meter. Tarkhan slog in en kod och fällde upp locket. Han måste ha varit nöjd med vad han såg, då han smällde igen det och gick in i huset med lådan i släptåg mellan de fyra soldaterna som kämpade med bördan. Vaktposterna som följde skådespelet var märkbart spända.

Något var i görningen.

Gustav sänkte kikaren, lutade pannan mot underarmen och släppte ut luften ur lungorna. Han behövde avlasta de ömmande nackmusklerna och fundera. Hur passade den nya informationen in i bilden? Och vad var så viktigt eller känsligt att det måste gömmas under marken? Baserat på erfarenhet, intuition och vad han hade sett dittills drog han två slutsatser: de tänkte bruka någon form av våld och avsåg att göra det snart.

Med djupa, långsamma andetag tömde han för ett ögonblick sinnet på känslor för att kunna tänka objektivt och väga sina styrkor och svagheter. Han var välutbildad om än ringrostig, de visste inte att han var där och utrustningen var tillräckligt för att kunna bedriva strid mot en eller ett par i taget.

Men vädret var långt ifrån optimalt och han tog en stor risk genom att simma i dagsljus, hur utspätt det än var av tunna molnslöjor. En frisk vind gjorde dock vattnet rörligt och dämpade ljud.

Han var tvungen att ta chansen innan den försvann och stoppa dem en gång för alla innan fler kom till skada. Ett ögonblick övervägde han på nytt att kontakta polisen, men slog bort tanken. De hade redan visat sin oförmåga och kunde hur som helst inte sätta in rätt resurser i rätt tid, det vill säga omedelbart. Han visste inte heller om familjen var under fortsatt bevakning. Tanken på fotografiet där Gunilla vinkade in i kameran var det han slutligen behövde för att bestämma sig.

Han tömde blåsan en sista gång. När kroppen väl befann sig i kallt vatten skulle den snart göra sig påmind. Urinera i dräkten var ett alternativ men det blev iskallt när vätskan sedan kyldes ner.

Som skydd mot vattnets låga temperatur tog han på sig ett extra lager värmekläder under uniformen och klev därefter i den svarta torrdräkten. Överst bar han stridsutrustningen och ett viktbälte med blystenar. Runt halsen fäste han ett tillklippt stycke maskeringsnät. Det drog han sedan över huvudet ner till bröstet för att bryta den skarpa kontur huvudet bildade mot vattenytan.

Ryggsäcken gömde han under en gran. Utrustningen han behövde ha med sig placerades i fickor och innanför torrdräkten. Han gjorde en sista kontroll av ansiktets maskering och smög sedan hukande ner till strandkanten på motsatt sida av ön sett från huset. Samtidigt som han steg ner i vattnet intill en utskjutande klippa täckt av svarta lavar startade ett strilande regn.

*

Katarina satte sig på knarrande läder och avböjde kaffe. Hon noterade att försvarsminister Per Moheds fötter inte nådde ner till golvet bakom skrivbordet. Lustig figur.

Till skillnad från i Arvfurstens palats intill tog Försvarsdepartementet mer intryck av sina militära kollegor i Högkvarteret när det gällde val av inredning. Samtliga möbler var av hårdlackad bok och väggarna var tomma, sånär som på anslagstavlor och ett djärvt inslag med en reproduktion av Bruno Liljefors med spelande orrar. Mattan i beige ton förstärkte intrycket av medelmått.

”Tack för att ni kunde träffa mig med kort varsel.” Hon kände sig smutsig, men kunde inte avgöra om det berodde på de långa arbetsdagarna eller sällskapet.

Ministern tog fram en tandpetare och bearbetade tandköttet med stor noggrannhet. ”Så, vem är ni?”

I en karmstol intill satt ministerns politiske sakkunnige Rolf Baumgarten och fumlade med ett fodral. Han satte på sig glasögonen och fiskade upp en tjock bunt papper ur en ännu större hög från bordet framför honom. Innan Katarina hann svara tog han till orda.

”Katarina Wallin, trettiosex år, född Jekaterina Nikolajevna Jusjenko som dotter till Nikolaj och Ingrid ...”

”Va, en ryss?” Ministern stirrade på Katarina samtidigt som en rodnad spred sig från halsen upp till de pojkaktiga kinderna.

”Fadern är från Ukraina och modern var från Sverige”, fortsatte Rolf med tydlig hänvisning till ministern och tittade upp. ”Hon begick självmord 1984. Wallin föddes i Ukraina men växte upp i Järfälla.”

Det angår fan inte dig! Självmordet var Katarinas sak, ingen annans, och hon var frestad att avbryta men bet sig i tungan. Hon behövde dem på sin sida.

”Byter namn vid arton års ålder och söker militärtjänst. Klarar mönstringen med glans och placeras vid Militärpolisen i Kungsängen. Antas till Militärhögskolan i Karlberg femton månader senare, i januari 1993, med goda vitsord.” Han tystnade och skummade igenom de kvarvarande sidorna.

”Nå?” sa ministern och ställde undan en tom kaffekopp.

”Öh, jag vet inte ... sedan får jag inte ihop kronologin.” Han såg på Katarina för första gången under mötet. ”Du verkar ha arbetat hos Försvarsmakten i några år ... examen från Tolkskolan. Det är som om vissa delar saknas ...”

”Det är kvalificerat hemligt och inget för era ögon”, sa Katarina till slut. ”Nog för att det är trevligt med ett bonding moment, men plocka inte fram gitarren och grillkorven riktigt än.” Trots att hon hade funderat på ett upplägg inför mötet var hon osäker på var hon skulle börja. Men tiden var knapp.

Ministern lade ifrån sig tandpetaren på bordsskivan, drog ett varv över tänderna med tungan och skred myndigt till handling. ”Så, vad har du på hjärtat?”

Ännu ett jävla manssvin. Utan att svara sköt hon den blå plastfickan över bordet till ministern som tog emot den och skickade vidare i samma rörelse. Rolf plockade ut sidorna och blåddrade, utan att till synes läsa.

”Det finns starka indikationer på att en terroristcell just nu befinner sig i Sverige.” Katarina vecklade koncist ut hela den långa indiciekedjan.

Budskapet möttes av tystnad och blanka, oförstående blickar.

”Ett terroristattentat kan inträffa vilken ögonblick som helst ... här, i Sverige!”

Båda ryggade tillbaka, såg på varandra för att sedan luta sig framåt igen. Hennes ord hade inte nått avsedd verkan.

”Varför har inte detta gått den vanliga vägen?” sa ministern.

”Ja, det nämndes inte på veckomötet”, sa Rolf.

”Veckomöte? Det händer ju nu för fan!” Hon ville greppa om båda deras kycklingnackar och skaka om dem. Satans politruker. Kanske gjorde ministern skäl för smeknamnet Tomhylsan i alla fall.

”Jag träffade chefen för underrättelsetjänsten igår. Han nämnde inget om detta”, sa ministern och satte fingrarna mot varandra.

”Jag arbetar inte åt dem”, sa Katarina.

Rolf bleknade.

”Men herregud Rolf, släpper du in vem som helst!”

”M...m... men du sa ju att ...”

Katarina tyckte lite synd om den nyttiga idioten.

”Nå, det är inte helt osant, men skit i det nu för fan! Det här är på riktigt. Svenska medborgare riskerar att dödas ... samma personer som har placerat dig i just den där stolen för att tillvarata deras intressen.”

”Nu ska vi inte hetsa upp oss min kära”, sa ministern. Han tryckte på en knapp vid telefonen.

”Ja, det finns inga rapporter från NCT att hotbilden mot Sverige har ökat och försvarsberedningens bedömning är en annan”, sa Rolf. Han syftade på Nationellt centrum för terrorhotsbedömning som försåg regeringen med samlade bedömningar från Säpo, FRA och Must.

Katarina ville på nytt kasta sig över dem, men sjönk istället ihop. Med hjärnor som dessa var allt förlorat. Dörren öppnades och en stressad Securitasvakt närmade sig henne med försiktiga steg.

Den blåa färgen i hennes ögon frös till is.

”Rör du mig så skadar jag dig.” Hon reste sig så snabbt ur stolen att alla tre ryggade tillbaka, vände på klacken och slog igen dörren på vägen ut.

*

”Jaha, nu när alla är här”, sa Tarkhan och hukade i den låga källaren där en naken glödlampa erbjöd det enda ljuset.

”Vi befinner oss söder om Stockholm.” Han pekade på kartan över Sveriges ostkust och Åland som hängde på en av anslagstavlor på stenväggen bakom honom. Intill stod fällbord uppradade med alla nödvändiga underlag för detaljstudier.

Av säkerhetsskäl hade gruppen dittills inte fått veta vilket objekt de skulle slå till mot. Men nu var det dags. Förutom två kvarlämnade vakter utanför huset satt alla på plats i vita plaststolar.

”Vårt mål ligger just nu förtöjt i en av huvudstadens hamnar.” Ingen sade ett ljud och Fahd nickade bara stilla och utbytte en blick med landsmannen som satt med sin bok uppslagen i knät.

”Fartyget heter Silja Symphony och är en av de passagerarfärjor som regelbundet trafikerar Östersjön mellan Sverige och Finland, i det här fallet av rederiet Silja Line. Avgången är satt till 17:00 och då ska vi vara ombord. Min klocka är nu 14:41.”

De synkroniserade klockorna.

”Jag reste under två dygn med systerfartyget Silja Serenade, identiskt i alla väsentliga avseenden, och det kan jag säga mina herrar, att där möter vi inga hinder!”

Den sista kommentaren var ett försök till att ingjuta mod, men han talade sanning. Säkerhetstänkandet i terminalen och ombord var i det närmaste noll. Han gick fram till den första anslagstavlan och tog upp en pekpinne. Tavlan innehöll koncisa punktlister.

”Först något om säkerheten. Ni kan ta del av listan på egen hand efteråt. Färjan kan ta 2 852 passagerare plus besättning och är fullbokad

under överresan. Det ger gott om varierande grupper av turister som vi kan smälta in i. Dessutom brukar det vara en del tattare som reser och de drar såklart till sig merparten av uppmärksamheten i terminalen.”

Kommentaren möttes av skrattsalvor.

”Inpasseringen erbjuder inga problem. Timur plus tre man tar en av bilarna med den tunga utrustningen.” Han pekade på en låda som stod i ena hörnet. ”Ni behöver bara en giltig biljett, det sker ingen passkontroll, genomsökning eller röntgen. Tacka Schengenavtalet för det.”

Timur nickade klenstroget, som om det var svårt att tro. Ett lugn spred sig i rummet och den spänning som ofelbart infann sig innan strid luckrades sakta upp. Alla verkade inse att målet inte erbjöd några svårigheter.

”Okej, nu till det viktiga. Fartyget är stort och har breda genomgående trapphus och korridorer som tillåter snabb förflyttning. Ungefär en tredjedel av utrymmena är avspärrade för vanliga passagerare. Sex hissar är parvis fördelade i för, midskepp och akter och transporterar mellan våningarna ovan bildäck. En sjunde hiss vid sidan av går till hytterna under bildäck.”

För att inte tappa tempo backade han ett steg och slog ljudligt med pekpinnen på anslagstavla nummer två.

”Kommandobryggan skyddas av en låst dörr på plan tolv, övervakad av en kamera i väggen. Dörren är förstärkt och försedd med kodlås, men det är inget som en riktad sprängladdning inte kan hantera.” Han såg på Timur som i egenskap av gruppens sprängämnesexpert hade i uppgift att förse dem med nödvändiga laddningar.

Han nickade tillbaka.

”Men, och det här är min personliga favorit. Bryggan, som i sig bara ligger drygt två meter ovanför det stora promenaddäcket, har en till ingång från utsidan intill helikopterplattan i form av en vanlig trädörr. Den nås via en trappa från promenaddäcket blockerad av en endast halv meter hög grind. Det borde inte ta mer än fem sekunder att kliva över grinden, springa uppför trappan och nå bryggan ... Och den som behärskar bryggan äger fartyget.”

En kort paus fick budskapet att sjunka in. Till och med Fahd lät undslippa ett leende.

”Kan någon hindra oss? Vad händer om de tar till vapen?” sa en av de yngre tjetjenerna.

Tarkhan funderade igenom sitt svar. Trots att kaminen var tänd gick den råa kylan rakt in i benmärgen.

”Kom ihåg att det enbart är en civil besättning. Säkerheten ombord fokuserar enbart på snabbare och berusade passagerare. Det finns en handfull obeväpnade vakter utspridda vid varje given tidpunkt. Skjut dem. Det är dessutom viktigt att ingen får tillfälle att skicka ut ett larm.”

Abou Bakr reagerade på det sista påståendet. ”Förslag. Vad sägs om att jag placerar ut störsändare på promenaddäck efter att vi gått ombord? De aktiveras vid anfalllet och slår ut mobiltelefoner och de frekvensintervaller fartyget använder. Så vinner vi tid innan någon fattar misstankar.”

”Bra! Gör så.” Utan uppehåll pekade han på en uppförstorad sprängskiss av fartyget. ”Övervakningskameror finns på det etthundrafyrtio meter långa shoppingdäcket på plan sju, riktade mot butikernas ingångar, vid inpasseringen till bryggan på plan tolv samt”, han kunde inte låta bli att särskilt markera det sista påståendet, ”i den sjunde hissen – enbart! Det är riktigt, de sex hissarna som matar mellan huvudplanen är inte övervakade.”

”Vi har Gud på vår sida”, sa Abou Bakr och nickade djupt åt sitt eget påstående. Tarkhan tyckte han liknade en gam med vaggande huvud på den långa halsen. Men han var benägen att hålla med. Högre makter måste verkligen vara på deras sida – eller så hade hans uppdragsgivare bra informationskanaler.

Värmen från alla kroppar höjde temperaturen och luften mättades av stickande cigarettök som inte hade någonstans att ta vägen. Männen började bli otåliga, likt stridshundar som ryckte i sina koppel när de nåddes av fiendens vittring.

Tarkhan pekade på nytt mot sprängskissen. ”Fahd plus fyra man fokuserar på gisslan. Ni har full handlingsfrihet så länge ni agerar med kraft och övertygelse. Vi vill inte ha hobbyhjältar. Sätt er i respekt.”

Tarkhan såg på Fahd när han uttalade det sista, men kunde inte utläsa någon reaktion.

Den algeriske jätten satt orörlig som en staty med smala, halvt stängda ögon. Endast ett litet leende i mungipan avslöjade att han fortfarande var vaken.

Vid det här laget skruvade folk på sig i stolarna och Tarkhan valde att avrunda. ”Mina herrar, det här kommer att gå smärtfritt!”

Väckelsen smittade av sig på tjetjenerna, men Abou Bakr verkade inte övertygad. ”*Insha’Allah*, om Gud vill”, sa han fortfarande med pannan i djupa veck och slog ihop boken som ett konstaterande att det var dags att gå från ord till handling.

*

Gustav rörde sig långsamt mot huset i en halvcirkel med vapnet mot axeln i hög eldberedskap. Han behövde vara mycket försiktig. Adrenalin och faran skärpte sinnen som likt känselspröt reagerade på varje ljud och rörelse. När han närmade sig huset lade han sig ner på marken och övergick till ålning för att minska risken för upptäckt.

Simningen hade gått utan dramatik. Han hade valt en uppgångsplatser tvåhundra meter från huset, där träden erbjöd bäst skyl. När han varken hörde eller såg något misstänkt tog han sig snabbt ur vattnet och slet av torrdräkten.

Snart fann han vaktposterna. De stod tillsammans och pratade och rökte. Amatörer. Några minor eller larmanordningar hade de fortfarande inte besvärat sig med att sätta upp. Han märkte inte av resten av gruppen. De uppehöll sig förmodligen inomhus.

Då han var underlägsen till antalet fanns inte lyxen att ta fångar. Det ökade risken för problem, tog längre tid och var betydligt farligare. Vaktposterna var därför tvungna att dö.

Han kröp sakta till en bättre position norr om huset där skotten från den ljuddämpade k-pisten skulle höras minst inne i huset. Att åla var tidsödande, påfrestande och obekvämt. Marken var blöt och svetten rann längs ryggen. Det tog alldeles för lång tid.

Granarna stod tätt runt huset och i skydd av en av dem reste han sig upp i knästående, strök barr och spindelnät från ansiktet och studerade männen. Eftersom de kunde ha skyddsvästar på sig och för att eliminera risken att de anföll honom i ryggen bestämde han sig för huvudskott.

Han bedömde situationen en sista gång och placerade sedan rödpunktssiktet på det närmsta bakhuvudet. Pulsen dunkade i öronen och han trodde att de när som helst skulle höra den och upptäcka honom.

Fingret tvekade på avtryckaren.

Han hade inte dödat på många år och ville inte slå in på den vägen igen. Det blev aldrig rutin och varje gång slets en liten del av själen bort, som om den dog i takt med offren. Att ta livet av en annan människa var det mest definitiva av allt mänskligt handlade.

Ett rop från andra sidan huset fick vaktposterna att omedelbart kasta fimporna på marken och springa runt hörnet. Gustav kände sig både lättad och förbannad. Det gick inte som han tänkt sig, det tog för lång tid och han agerade tafatt. Åren i det civila hade förändrat honom mer än han förstätt och han hade legat av sig.

Samtidigt som han fortfarande tvekade om sitt nästa drag hördes nya röster på andra sidan huset och bildörrar som smällde. Kort därefter startade tre kraftiga motorer och bilarna rullade mot skogsvägen. Tarkhan skymtade bakom en ruta i den första bilen som passerade.

Gustav var tvungen att fatta ett snabbt beslut. Om han skulle anfalla måste det ske här och nu, men han var underlägsen och terrängen var inte till hans fördel. I bästa fall tog han ut tre-fyra man innan de hann avge moteld. Därefter fick han kämpa för sitt liv – och skulle antagligen förlora – utan att det förändrade någonting.

Han valde bittert att avstå.

Efter en stund försvann billjuden och skogen tystnade åter. Han var i form för strid men hade inte längre någon motståndare.

En vindpust förde med sig doften av vedeld. Någon dröjde kvar och en eld var tänd inne i huset. Gustav rörde sig till det närmaste fönstret och kikade försiktigt in över karmen.

Rummet var bitvis upplyst, liksom resten av huset. Möbleringen

förde honom bakåt i tiden till uppväxtens brunmurriga tapeter med medaljonger, lackade furumöbler och franslampor i plysch.

Han rörde sig motsols runt huset. Ytterdörren stod på glänt och i tamburen skymtade han en ensam stövelknekt av metall i form av en skalbagge. Väl inne stod han blick stilla för att ta in omgivningen. Tystnaden var påtaglig och bröts endast av en moraklocka i ett angränsande rum. Unken luft letade sig in genom den öppna dörren och blandades med lukten av mögel. Bruna korktapeter slokade på väggarna.

Då korridoren var trång och rummen små valde han att hänga k-pisten på ryggen och istället dra pistolen. Innan han fortsatte skruvade han fast en ljuddämpare som fördubblade dess längd.

Han gick försiktigt med öppen mun för att dämpa andningsljuden, noga med var han satte ner fötterna då han var rädd för att det gamla huset skulle avslöja hans närvaro.

Vargen avvaktade med öronen på helspänn, redo för ett språng.

Genom sprickor i väggarna hördes en tilltagande vind och hjärtat slog hårt när han passerade en öppen dörr på vänster sida. Han uppfattade ett svagt surrande från ett kylskåp och på en diskbänk i det mörkbruna köket låg odiskade kastruller och tallrikar i travar.

Pistolen svepte framför honom, alltid i den riktning där en fiende kunde dyka upp: dörrar öppna eller på glänt, garderober, en stängd vindslucka. Varenda knappning i huset lät som ett piskrapp och hjärtat stannade varje gång en bräda i det ojämna golvet knarrade till.

Han stod blickstill igen och väntade på att någon upptäckt honom. Genom rummen formades små stigar av leriga fotspår. En av dem slutade vid en trappavsats ner till källaren. Ett nytt, annorlunda, ljud fick honom att rycka till.

Han var definitivt inte ensam.

På darriga ben tog han ett steg i taget och bad mellan sammanbitna tänder att trappan inte lät. Om han hamnade i strid var han helt oskyddad. Han böjde sig framåt med pistolen i beredskap för att se in i utrymmet nedanför.

Tre meter till vänster om trappan intill utspridda vita plaststolar

stod en man i hästsvans med ryggen åt hans håll, fullt upptagen med att fösa ihop högar av papper, plastfilm och vad som liknade ritningar. En ensam glödlampa hängde i taket och vid motstående vägg stod en tänd kamin med öppen lucka. Mest markant var stanken av tobak och nu förstod han var resten av gruppen varit. När Gustav nådde foten av trappan vände sig mannen om med famnen full av papper.

”Helvete!” Han tappade lasten, backade och slog i ett bord.

Gustav log åt mannens uppenbara chock och att han lyckats överraska honom. Han ville se resultat och vargen vädrade ett lätt byte.

”Två steg fram och ner på mage. Långsamt. Händerna synliga.” Han upprepade instruktionen på engelska och ryska.

Mannen stirrade med öppen mun utan att röra sig.

Gustav upprepade ordern. Redan när han gett den första gången började han tyst att räkna. Om inte motståndaren gjort som han blivit tillsagd inom några sekunder gjorde han det inte senare heller.

På fyra hände det.

Mannen slängde sig åt sidan och försökte samtidigt dra ett vapen. Det var ett svårt drag och hans första skott missade Gustav med god marginal och fastnade i trätaget.

Skiftningen i mannens kroppsspråk förvarnade Gustav om rörelsen och han sköt samtidigt ett dubbelskott mitt i målet. Mässingshylsorna klingade när de landade på betonggolvet. När mannen stannade den rullande rörelsen var han redan död. Kulorna hade gjort sitt jobb där den ackumulerade rörelseenergin bokstavligen sprängt bort hans bröstorg.

Helst hade Gustav velat ta honom levande för förhör.

Han hölstrade pistolen utan att bry sig om de blodiga kvarlevorna. En livlös kropp besatt en stillhet som ingen levande kunde föreställa sig. Glödlampan spillde ett skarpt ljus över anslagstavlor och bord i ett hörn med materiallistor, fotografier, glättiga broschyrer och högar med anteckningar, kopplingscheman och ritningar på ett sprödale skisspapper.

På ett av borden stod en äldre dator med en laserskrivare intill. När Gustav tryckte på en tangent möttes han av en inloggningsruta, testade

ett par lösenord utan att lyckas och lät den vara tills vidare. Men han avsåg att ta med sig hårddisken när han lämnade huset.

Han spred ut materialet och skapade sig en överblick.

Mängden detaljer och noteringar visade att de gjort grundliga efterforskningar. De verkade även ha kommit över material som inte var offentligt, en i sig inte alltför svår uppgift för någon med ett utgiftskonto. Han sorterade efter bästa förmåga i tre högar.

Den första innehöll reklambroschyrer, däckslayouter, sprängskisser och utrymningskartor över en Finlandsfärja. Reklamen bar Silja Lines bekanta logga och fartyget var Silja Symphony eller Silja Serenade.

Papperna var fullklottrade med anteckningar. På en uppförstorad sprängskiss var en dörr på babords sida markerad, strax ovanför den utskjutande kant som löpte längs fartygets långsida.

Informationen om att färjan tog nästan tretusen passagerare ringades tydligt in med en kraftig penna. Helvete! Med besättning blev det fler än i New York 2001 och tre-fyra gånger så många som följde med Estonia ner i djupet.

Han hade fått svar på vilket målet var.

Och var samtidigt imponerad. Just Finlandsfärjorna spelade en särskild roll genom den folkliga förankringen och Estonias förlisning. Om de lyckades skulle attentatet sända en chockvåg genom samhället i decennier framöver.

Sedan tiden vid SSG visste han att det dessutom var ett lätt mål.

En kapad Finlandsfärja var ett av de värsta scenarierna som Polisen och Försvarsmakten planerade för. Färjorna var inblandade i tre tänkta situationer. I det första kördes de som flytande bomber rakt in i centrala Stockholm. I det andra – idag mindre realistiska – urlastade ryska pansarförband i Värtahamnen med samtidiga luftlandsättningar på Uppsalafälten, och i det tredje – mest realistiska – togs passagerare som gisslan. Samtliga scenarier hade statsmakten svårt att hantera och att frita en gisslan var svårt.

I den andra högen låg utskrifter från webbsidor, Bolagsverket och Gula Sidorna över speditors- och transportföretag. Han såg även informationsbroschyrer om olika lastbilsmodeller och detaljerade

ekonomiska utdrag om enskilda individer från Skatteverket och flera större banker. Underlagen sade honom inget särskilt.

Det var innehållet i den tredje högen som gjorde honom riktigt bekymrad.

*

Gustav kunde inte tyda alla noteringar men kände igen en laddningsberäkning när han såg den. Tabellerna visade verkan för olika typer av militära och civila sprängmedel. Deras särskilda egenskaper påverkade mängden som användes, hur den förpackades och inte minst anbringades till det som skulle förstöras.

I samma hög låg detaljerade beskrivningar av hur lastbilssläp av standardmodell på tolv och en halv meter fyllts med tjugofyra stycken kubikmeterstora vattenbehållare i stålburar, av den sort som användes av jordbruk över hela världen och därmed var enkla att få tag på. Var och en innehöll en dödlig blandning av dieselolja, ammoniumnitrat, aluminiumpulver, diskmedel av industrigrad samt tvålflagor och vägde drygt ett ton.

Huvudet snurrade och han var tvungen att sätta sig på en av plaststolarna som vinglade till på det ojämna golvet.

De två förstnämnda ingredienserna var billiga och lätt tillgängliga standardkomponenter i enkla bomber som brukats i långa tider. Aluminiumpulver tillsattes i militära granater och projektiler för att öka verkningsgraden, särskilt om de användes under vatten i minor eller torpeder, och tvålflagor ökade viskositeten och gav en geléliknande substans som hos napalm. Diskmedlet gav i sin tur en intensivare brand med högre temperaturer, lämpligt vid förstörelse av stålstrukturer.

Behållarna täcktes med två ton Semtex, ett plastiskt sprängämne som lätt kunde formas och hanteras, vilket sedan sammankopplades med pentylstubin som i sig bestod av ett sprängämne och gav en momentan antändning.

Det var viktigt för att optimera explosionen, annars fanns det en risk för att laddningarna motverkade varandra, eller inte detonerade

alls. Skisserna visade även på flera anslutningspunkter för detonatorer utifall att en inte fungerade.

Ett par kilo Semtex åstadkom mycket stora skador, men här handlade det om två ton – tillräckligt med sprängkraft för att rasera en tvåvåningsbyggnad femtiotusen gånger om – plus all den kraft som fanns i över tjugofyra ton flytande bränsle och kemikalier. Och då gällde det bara en lastbil.

Och hur mycket drivmedel innehöll egentligen fartyget?

Vad han kunde uttyda avsåg de att placera fyra lastbilar i intervaller längs bildäcket från för till akter. Det innebar att passagerarna ombord på färjan satt på en krutdurk som inte bara blåste ut för- och akterportarna och sänkte fartyget – som med Estonia fast värre – utan även förintade det fullständigt tillsammans med allt och alla inom en stor radie.

Han var tvungen att erkänna det genialiska i att använda standardiserade komponenter som var lätta att få tag på utan att väcka uppmärksamhet. Lastbilssläp var ideala att inreda, hade stor kapacitet och kunde transporteras vart som helst i världen, precis som containrar. Terroristernas egna byggklossar. Dessutom lastades de med god marginal under maxvikten för att inte åka fast i kontroller.

Bland underlagen fanns gott om detaljer kring fartygets planlösning och elektronik. Han förmodade att de dessutom gav sig på att kapa fartyget. Det var djärvt och fullt genomförbart, men samtidigt mer riskfyllt.

Han fick inte ut mer av materialet men trodde intuitivt att han ännu inte sett hela bilden. Eftersom samtliga befunnit sig i källaren – förmodligen för en genomgång – och sedan lämnat huset hade de uppenbarligen inlett nästa fas. Han såg inga noteringar om datum eller tid, men utgick från att det var bråttom så in i helvete. Han måste kontrollera när färjorna avgick.

Och skicka en varning.

Köp boken här: [Adlibris](#), [Bokia](#), [Bokus](#), [Ord & Bok](#)